

השולחן הזה

מיליונר ישראלי

נעצד בלונדון בחשד

של הברחת קוקאין

רוני בושמי

סקוטלנד-יארד

חושד:

קשד

עם התוסד

על פעולות כוחות הביטחון בשטח חים הכבושים ("הנדון", העולם הזה 22.6.88).

אורי אבנרי מנתח את החידושים ברשימת המועמרים של מפלגת העבודה לכנסת הבאה, לועץ בהזדמנות זאת למחליהם של יוני מילגת העבודה ומרכיב, תוך כדי כך, רשימה שחורה של פעולות כוחות הביטחון ביהודה, שומרון ועזה: "ההיגות, הפציות, ריסיק העצמות, הרעלות הגאזים, הריסת הבתים, עקי רת העצים, הגירוש והמעצרים ההמוניים, הנעשים כולם בפקדו של יצחק רבין". אפשר לחשוב שיום אחד התעורר שר הביטחון בבוקר, כשדעתו טרופה עליו, והחליט להרוג, לפצוע, לרסק, להרעיל וכו' וכו'. מר אבנרי? משהו בנוסח הביצה והתרנגולת? ש. כהן, קריית ארבע

ההיסטוריה ושנת 1948

על ראייתו של סופר ערבי את אירועי שנת 1948 ("ההרורים ביום הזיכרון", העולם הזה 27.4.88). סלמאן נאטור הנכבד: ההיסטוריה קבעה שבי 1948 היו הערבים שייכים לצד התוקפן ובמשך 40 שנה הם הסיבה היחידה לקיומה של בעייה הפלסטינית, ולסיבילם של הערבים והיהודים. בי 1948 הסכימו היהודים להקמת מדינה פלסטינית, והושיטו לערבים יד שלום, אך ענו אז בתוקפנות ערבית כוללת, וגם היום מסרב אש"ף לשנות את האמנה הפלסטינית, הרוגלת בחיסולה של מדינת ישראל. לכן אני, שתמיד חשבתי עצמי כיונה פוליטי, מצטער לקבוע שהערבים תמיד סירבו להיפגש עם היהודים, לפיתרון הבעיות שביניהם. ברנרד קרבנו, רמת הני

תשובה פטריוטית

על הסכם השלום הסימלי בין אנשי רוח ישראליים ופלסטינים ("מי לא היה שם?", דף חדש", העולם הזה 22.6.88). כתבתו של נתן דוד היא תשובה פטריוטית והולמת לכל אויבי החופש, הצדק והשלום. קבלו את הוקרת העמוקה כעד מאבקכם הבלתי-מתפשר בכוחות האומניים-קנאים בארצנו. שמעון בליצקי, תל-אביב

נחלת אבא אבן

על איפיון האיש למשאומתו עם הפלסטינים (אבא אבן, בשיחה עם דפנה ברק, העולם הזה 22.6.88). אין לתפוס אדם בצערו, אבל דבריו היומרניים של אבא אבן ("... יעלו אפשרויות של משא ומתן... זה, בעצם, הוחרם שאני נולדתי בשביל... לא כולם יכולים לבוא במגע בלתי-מצוע, כמוני, עם כל מנהיגי העולם") כמעט מצדיקים את עיוות ההשם שהעניק לאבא אבן איש מכוון וייצמן, מאיר ויינגלט המנוח: פאפא שטיין. לשם מה באה ההתבטאות הזאת של "אני ואפסי עוד"? תנוה דעתו של ח"כ אבן. הלוואי שכבר נגיע לשלב של משאומתו עם הפלסטינים. אז יתברר, שאם הם רק ירצו בכך, לא תהיה חשיבות רבה מי יישב מולם מצרינו ובלכד שיישב וישיא וייתן ונגיע אל המנוחה ואל הנחלה.

ישראל ארליך, תל-אביב

רושם מוטעה

על ייחודו של אבא אבן ("הם היו צריכים גם לשריין אותי", העולם הזה 22.6.88).

כבודו של אבא אבן במקומו מונח. אבל אם הוא סבור שמה שהיה צריך לעשות רושם, כאביב 1988, על חברי מרכז מפלגת העבודה, הנלחמת על חייה, זה שהוא גמר את קיימברידג', שיש לו 20 דוקטוראטים ושואף מציג את ליאונרד ברנשטיין בתיזמורת הפילהרמונית, אז שהוא לא יתפלא על מה שקרה לו בדרך לכנסת ה-12.

עפרה כין, ירושלים

פגישה עם כלב

על הלשון המשותפת לישראלים העולם הזה 2653 (המשך בעמוד 4)

עוד פאשלה?

מה היתה מטרת נסיעתו של אבא אבן ללונדון? מה הקשר בין הפאשלות המודיעיניות האחרונות של המוסד בבריטניה ובין מעצרו של רוני בושמי? ומה טיב המעורבות בהברחת משלוח הקוקאין לבריטניה?

7

כתבת השער האחורי:

הלן במסלול המהיר

הלן תמיר (בתמונה), גרושתו של בועז שרעבי, וחברתו של זוהר ארגוב ז"ל, לא נחה לרגע. השבוע ברחו ממעצר לאחר שנעצרה בחשד ששימשה כנערת-ליווי וסיפקה שרותי-מין תמורת תשלום. פרק נוסף בחייה הסוערים, הכוללים מלוא-החופן סי-פורי הסתבכויות והונאות.

40

דף חדש

הרוצח והקורבן

בסיפור המתעד את תגובותיו על מילחמת-הלבנון ואשר יצא לאור גם בישראל, מעלה מחמוד דרויש היבט נוסף של השאלה התנ"כית העתיקה: הרצחת וגם ירשת? ישראל, לדבריו, משחקת גם את תפקיד הרוצח וגם את תפקיד הקורבן. אפילו את זה האחרון לא השאירה בידי הפלסטינים.

26

דמוקרטיה

בסימן שאלה

תנועת-החרות נהנתה בשנים האחרונות מתדמית של המפלגה הדמוקרטית ביותר - ללא ועדה מסדרת וללא מינויים מוחלטים מראש. אולם גם בחרות למדו את יתרונות השררה, והדמוקרטיה בתנועה היא, לפעמים, אחיזת-עיניים בלבד.

8

לועמד בבדיקה

ראש תנועת שינוי, אמנון רובינשטיין, מקפיד על הדימוי הקול, ללא רבב של תנועתו. משום כך מפליא כיצד הסכימו ראשי שינוי כי למקום השני ברשימתם לכנסת ייבחר אדם שמתנהלת נגדו בדיקה מקיפה של משרד-המישפט.

35

רחל המרחלת מרווחת:

מתחנתים - גלית גיבנתי וטל סידס, במרכזה רתומה ל-סוס והרבה טכניקות שלום וקרבן וסמדר סלע - צמד בדונים - נטשה אספליד ורוברט לוין - כל-כך יפים שבא לבכות - לירון נלסון וגודי שיפמן - בטריקה, בטכס צנוע הפניקס בלי החוקיות, אבל עם מיספרים מה חושבת מלכת-היופי של פאלם-ספרינגס (בתמונה) על הנשים הישרא-ליות - ואלי מויאל - החבר בן מזל דגים של אנבל טמיר.

24

המדורים הקבועים:

מיכתבים - הביצה והתרנגולת איגרת העורך - אתה המושבע הנדון - הריון חלקי במדינה - משולש מסוג חדש תשקית - שמיר לחץ יומן אישי - עניבת החוק אנשים - אליפות מישפטים אתה וזשקל - הוצאות מנופחות תמרורים - הקצין המבחין מה הם אומרים - מאיר כהן-אבידוב

חייה ומוותה של התרבות העברית החדשה

התרבות העברית החדשה נולדה בשנות ה-30 ומתה בסוף שנות ה-40. מדוע נולדה? במה התבטאה? מה ייחד אותה? ומה קרה לה?

14

החיים לפי בובה

בובה (בתמונה), חברתו הקטנה של יובל משולם, החשוד ברצח רוני רוזאנס, אינה מאמינה שיוכל קשור לרצח. אילו היתה משתכנעת שאכן כך הדבר, היתה מתאבדת מבושה. בראיון להעולם הזה היא מספרת על יובל, על רוני רוזאנס, ועל מעצרה בתחילת החקירה.

17

בכינוכו

היא, הוא, הסדין וכל היתר - אסופה של פיסלי-חימר מצולמים • שירה בחום יולי-אוגוסט, כמו שמיכת-מוד על פרוות דוב • יהודה אטלס ממשיך לטעון בעקשנות שהוא לא משרר • סוכריות מוסיקליות ויצירה ניאו-קלאסית בקונצרט של שלמה גרוניך • יהודית רביץ ונורית גלרון - באות מאהבה • ובעיני יהו-נתן גפן, טוב נבוס בעד ארצנו.

33

קובי נגד תמי פרק ב'

בתגובה להאשמותיה של תמי בן-עמי בשבוע שעבר, מעל דפי העולם הזה, פתח הגינקולוג קובי זר את סגור ליבו וסיפר גיר-סתו לסיפור ההלוואה שלא הוחזרה, והבטחת הנישואין שלא קויימה. המשך יבוא.

39

אחה והשקר

קונים ומוכרים

למה מכר מעריב שלוש ממניותיו לרוברט מקסוול, ומדוע מקסוול צריך את זה? • על הסיבות לחלק מהפסדי כור • האם חוק, האוסר על עובד מדינה וציבור לקבל מתנות, אינו חל גם על מס-ההכנסה? • מדוע הורידו מוניטין ועולם האשה את מחיריהם? • מה עושים לעורך-דין מושעה הממשיך להופיע בבתי-משפט? • ומי משלם את ההוצאות המאוד מנופחות של המנהלים?

16

לא

מתגרשים!

למרות השמועות, ש-דיברו על גירושין קרובים בבית מיש-פחת דולצ'ין, מכחי-שה אנט (בתמונה) את הדברים מכל וכל. גם לכנסת היא, כנראה, לא מתכוונת לרוץ. בראיון להעולם הזה היא מספרת על חייה כ"אשתו של", על הבן הקטן, הבינוני והגדול, ועל התפריט החדש שסיגל לעצמו בעלה.

36

מטיבט עד צ'ילה

מותו של ינון לוי בשוודיה לא גרם לצעירים הישראליים לשנות את תוכניותיהם. גם השנה, כמו בכל השנים האחרונות, הם יצאו בהמוניהם למסעות ארוכים מטיבט ועד צ'ילה, מאלסקה ועד אפריקה. להיכן לנסוע, ואיך לח-סוך בתחקיר של העולם הזה.

28

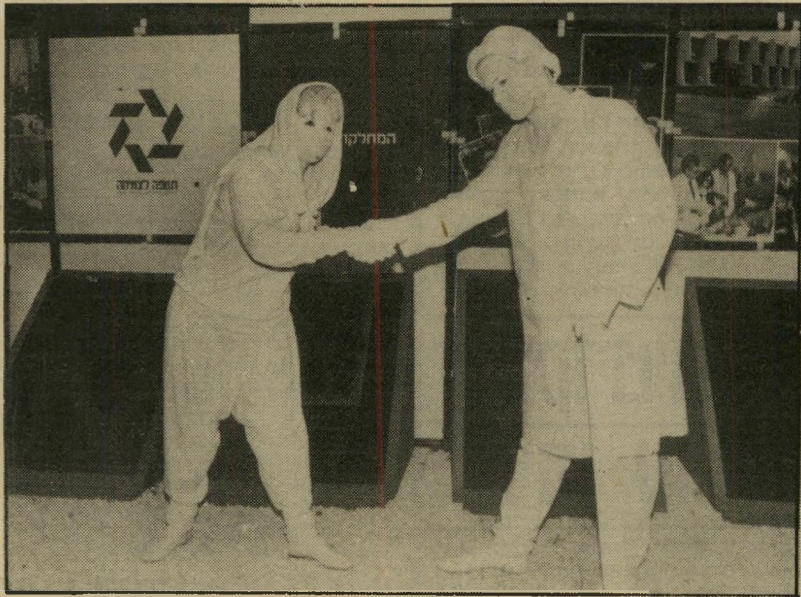
חיים שפירא, אברהם ברדון, יעקב שוורץ, פרחי מושביץ, הדיד אלי פישר קולנוע - כדור בשר זה וגם זה - שני ביום לילות ישראל - מסיבת סרטים רחל מרחלת - על כל העולם דף חדש - רק טרנספר תשבצות בסנכו - טוב נבוס הורוסקום - האופק העולה חשבון נפש - אנט דולצ'ין

מיכתבים

מוכן להוציא את כל הצירים והברגים מן הדלתות.
באין ברירה שילמנו ולמחרת בררתי בחנות: עשרה שקלים היה הרבה יותר מדי, לוא רצינו לקנות כמות כפולה של ברגים וצירים.
אסף רקל, פתח תקווה

המסוק והמציאות

על מיספר המבקרים בתערוכת ה-40 ("תשקיף", העולם הזה 22.6.88)
מזור, אך באותו יום שבו הופיע גליון העולם הזה, שבו פורסם שאין ביקוש לתערוכת ה-40 ומעידים על כך מיגרשי-החנייה הריקים, הודיע המסוק של קול ישראל, בשעה 17:00, את ההיפך הגמור. וכך מדי יום ביומו.

פיסלייתנועה בתערוכת ה-40
מיגרשי-חנייה ריקים? ההיפך הנורמלי

יוס"ים מגיעים לתערוכת ה-40 בין 28 ל-35 אלף איש. וחבל שקוראי העולם הזה, שהיו בתערוכה וראו כמו עיניהם את המוני ישראל, יחשבו שהעולם הזה מנותק מהמציאות.

שולי לסינג, דוברת תערוכת ה-40, תל אביב

דברי העולם הזה התייחסו לימים ה-ראשונים של התערוכה. לאחר-מכן אכן השתנה המצב לטובה.

הכל ער הקול

על דיעה אחרת ("הקול הבלוני של ריקי גל", "בפנוכי", העולם הזה 8.6.88)

הרגשתי היא שלמבקרת העולם הזה יש חשבונו עם מתי כספי (ציטוט: "איר אפטר לבטא אהבה בקולו המרגיז של מתי כספי... הפעם דחף את קולו הרועד-מתבגר לתקליט של ריקי גל"). אני, למשל, אוהב מאוד את קולו של כספי. **גיל תמיר**, ניר-יצחק.

עליית הצבר

על הצלחתו של אמרגן (העולם הזה 15.6.88)

הריני להודיעכם כי מאז עזב סביון צבר את מישרדו של שלמה צח ופתח מישרד משלו, הכולל ייצוג האמנים אילנית, יזהר כהן, אלי לוזון והפקה של תקליטים וקלטות, חלה עלייה בפעילותו ובהכנסותיו. **משה אהרונז**, תל-אביב

העולם הזה שמח על הצלחת עסקיו של האמרגן צבר.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: **רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד 63458**
בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטלפון 232262 (03), בפקסימיליה 245242-072, מנזי 2009, ובטלסק 341667.RMYM

(המשך מעמוד 3)

ולפלטטינים ("דף חדש", העולם הזה 22.6.88)

נתן זך מספר על הפגישות שקדמו לחתימת חוזה-השלום בין משכילים ישראלים ופלסטינים ומעיר, כבדרך אגב, כי לשונם המשותפת של דוברי העברית (הישראלים) ודוברי הערבית (הפלסטינים) היתה הלשון האנגלית.

וכאן קבור אחד הכלבים הרבים ביחסים בין שני העמים. כלב שבו פגשתי כבר בימים הראשונים של הפגישה המחודשת עם הפלסטינים בקיץ 1967.

אני דובר ערבית רהוטה, אבל כאשר פניתי לסוחרים ערביים בעיר העתיקה של ירושלים (בימי כהלת-הקנאות הגדולה) הם הקפידו, ללא יוצא מן הכלל, לענות לי באנגלית. זאת תופעה מגוחכת ומצערת. לא ייגרע דבר

במקורות שלנו בולט מיקרהו של נבות היוזע"אלי (כרם היה לצבות...) שגורן למוות עליידי שופטיה של איזבל המלכה, מפני שהמרה בכרם. לכן היה המאבק לרמוקריה, שנערך באירופה במשך מאות בשנים, כרוך גם במאבק על זכותו של אדם "להישפט עליידי בני מעמדו". איכרים ישפטו איכרים, בורגנים ישפטו בורגנים. בעיקבות מאבק ממושך זה התגבשה שיטת חברה-מושבעים. המושבעים הם הקובעים אם הג"אשם אשם, אם לאו. השופט המיקצועי גוזר את דינו על פי החלטת המושבעים. אף שהקופה הפיאודלית חלפה מזמן, נשארה השיטה על כנה, ובעולם האנגלו-סאכסי רואים בה גם היום נכס יקר, חלק בלתי-נפרד של אורח-החיים הרמוקרי.

בארץ לא הנהיגו הבריטים את השיטה הזאת. היתה לכך סיבה פשוטה: פלשתינה (א"י) היתה ארץ קולוניאלית, הכפופה לדיקטטורה של הנציב העליון. הבריטים רצו לשמור בידיהם את הזכות לשפוט את נתניהם. הם לא היו מוכנים כי הנתיבים הקולוניאליים ישפטו את עצמם. עם קום המדינה, לא השתנתה השיטה. המישיפטנים הישראליים, שחונכו על ברכי השיטה שהיתה קיימת בארץ, רגלו בהמשך קיומה. בעינייהם, שופט מיקצועי, שאינו כפוף לרגשות, עדיף על סתם-אזרחים, שפרקליט דמגוגי יכול להשיג פיע עליהם לכאן ולכאן. נראה לי שזוהי גם כיום דעתם של כמעט כל המישפטנים בארץ, ובכללם הכתבת שלנו לענייני-מישפט, עורכת-הדין אילנה אלון.

לי יש מדרפסם היררה-דיכפירה. איני בטוח בנחיתות שיטת-המושבעים.

יש הסבורים כי הרמה של השופטים בארץ יורדת, בייחוד בדרגים הנמוכים, וכי חדרו למיקצוע אנשים ונשים שאין עור לשמור בעניינים עצומות על איתנותם המוחלטת מול פני דעת-הקהל. אם הבריטים, בעלי המסורת המישפטית המפוארת והארוכה, מוצאים לנכון להעמיד לצד השופטים את המושבעים, מדוע נסמך אנתנו בעניינים עצומות על חוסנם המיקצועי של כל השופטים, עד האחרון שבהם? והרי השיטה הקיימת מחייבת חוסן כזה — לא אצל 90% של השופטים, וגם לא אצל 99%, אלא אצל 100%!

איני בא להטיף עתה לשינוי השיטה, אלא רק לעורר מחשבה על כך. ובניתיים נמשך, מדי פעם, מעל עמודים אלה, להפוך אותך למושבע, ולהציג לך מיקרים אמיתיים לשפטה.

איסור

ניעור

אחרי שפירסמנו את דבריו של ארז, בנו של מוטקה קידר, ניעור איסר ("איסר הקטן") הראל, מי שהיה הממונה על שרותי-הביטחון בימי רייד בן-גוריון, הוא אמר כי "פרשת מוטקה קידר מועזת ומבישה בחוסר-מסוריותה. משום-כך לא פורסמה עד היום".

ברגע הראשון חשבתי שכונתו של איסר היא שהחזקת אדם במעצר בחשאי, בכידור מוחלט, בלי זכות וכלי שם, במשך שנים ארוכות, בלי מישפט ובלי להודיע לבני-מישפחתו, היא דבר מחפיר ובלתי-מסורי. אך איסר, כך מסתבר, התכין וזן למעשיו של מוטקה עצמו.

אחרי שעברו 30 שנה ויותר, האם לא הגיע הזמן להתייך את פירסום הפרשה, כדי שהאזרח ישפוט? האם יתכן כי במדינה דמוקרטית יישמר סוד עניין ששרותי-המדינה אחראים לו, ושהביא למעצר כזה, המתאים למישטר טוטאליטרי?

מדוע שלא יניחו לך לשפוט גם בפרשה זו?

כ/א י'י.

בשבוע שעבר עשינו ניסיון שנראה לנו מעניין. רצינו להתווכח על פסק דינו של השופט אורי שטרומן, שדן לשישה חודשים של שרות ציבורי, מתנחל אשר ידה למוות במפגין ערבי צעיר. איד מתווכחים על פסק-דין עמוס קינן נחקר כאשמת "זילות בית-המישפט" (בעברית גורמ לית: זילזול בבית-המישפט) כאשר הביע את דעתו על פסק-דין זה, בסיוגנון הבוטה האופייני לו.

כאשר קראתי את פסק-דינו של שטרומן, היה לי רעיון: מדוע לא להניח לקורא עצמו לשפוט? תהיה הדיעה על מסק

נתו של שטרומן כאשר תהיה, איראפטר היה לי ולול בכוסרי-הניתוח שלו. הוא ניתח את הנסיבות העובדתיות של המיקרה בבהירות הר אוייה לציון. עדיף פסק דינו היה, למעשה, תיר אור ברור של נסיבות אלה.

כשיש כל הנסיבות, וכשיש ניתוח של העי דיוות — הרי כל אדם סביר יכול להגיע בעצמו למסקנה סבירה.

על כן פירסמנו את כל פסק-הדין וגורר-הדין, והצענו לך "לשפוט בעצמך".

חבל שלא ביקשתי ממך להמציא לנו כאופן דחוף את מסקנותיך. כי בינתיים ישב גם בית המישפט העליון על המרכזה. למחרת פירסום הגליון שלנו, ובו ההזמנה לשפוט, פירסם בית המישפט העליון את תוצאות העיון. הגאשם ניסן בן-רימיהו אישגוייב נידון לשלוש שנות מאסר. השופטים העליונים קבעו כי היחס להייר אדם מחזיק קנה-ימיהו שונה מזה שבו השתמש השופט המחזיק בכבד, אורי שטרומן.

אם הגעת גם אתה לאותה המסקנה, וגורת בליבך גורדין דומה, הרי יש לך הסיפוק שכיוונת לדעת גדולים.

אתה

המושבע!

מבאן אפשר להגיע לשאלה נרחבת יותר. למעשה הצענו לך למלא תפקיד שאותו ממלא בארצות האנגלו-סאכסיות חברי-המושבעים.

חבריה-מושבעים הוא קבוצה של אזרחים ואזרחיות שנבחרה באקראי, ושעליה להחליט אם הנאשם אשם או זכאי, לאור העדויות שהובאו לפניו. תודות לאדיסוף סדרות-טלוויזיה על ענייני פליי לים, נהירה השיטה גם לקהל הישראלי.

השיטה של חבריה-מושבעים מושרשת עמוק במסורת האנגלו-סאכסית. היא מבוססת על כמה הנחות בין השאר:

1. אין צורך בהשכלה מישפטית, אלא רק בשכל הישר בלבד, כדי להחליט אם העדויות שהובאו לפני בית-המישפט מוכיחות מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם.

2. זכאי אדם להישפט עליידי בני-מעמדו שלו.

מובן שהשיטה כולה היא פרי התקופה הפיאורלית, שבה היה שייך כל אדם למעמד מסוים. מכיוון שהשופטים היו בני המעמד העליון, לא יכלו בני-מעמד לקוות לדין-צדק מיריהם. הנסיכים ושלחיהם פעלו על פי האינטרסים של המעמד העליון. אם הנסיך רצה להשיג משהו, או להרתיע משהו, הרי השופטים המיקצועיים, שהתמנו על ידי, עשו זאת.

ציון אפריר, העולם הזה

הנדון:

יש עיתונות חופשית. אין חופש עיתונות

הדיון חלקי

שאינו אלא בורג במכונת הכיבוש. מטרתו העיקרית היא הפצת דיכוי (דיסאינפורמציה). יש המתבשרים בכך ששיטות אלה נשאו פרי. הסיקור העיתונאי העולמי הותק במידה רבה, וגם בארץ נקטע הסיקור. שום עיתונאי לא הצליח לצלם אף מיקרה אחד מבין 220 עד 300 מיקרי המוות מאז ראשית האינתיפאדה, וכמעט ואין תצלומים וכתבות טלוויזיה המראים אחד מאלפי המיקרים של הכאה וריסוק עצמות. אולם עבור "הישג" זה שולם מחיר, שרק בע"תיד תובן מלוא חומרתו.

הפעלת צה"ל נגד העיתונות — כלוי מר: נגד החירות הדמוקרטית — הופכת אותו לצבא פוליטי מובהק, כלי לביצוע מדיניות מסוימת השנויה במחלוקת פוליטית בעם. זהו צעד גדול לקראת דיקטטורה.

הציבור הישראלי התייחס לתהליך זה בשוויון נפש, מפני שחשב שזה נוגע רק לערכים בשטחים הכבושים שאינם שייכים בעצם לתחום ישראל.

קביעה זו אינה נכונה. לא רק מפני שירושלים המיוחדת, למשל, שייכת להלכה לישראל. ולא רק מפני שחיסול הסיקור החופשי בשטחים הכבושים בא למנוע מידע מאזרחי ישראל. אלא גם מפני שהשיטה פושטת בהכרח אל תוך ישראל עצמה.

כבר נאסרה הופעתו לזמן מה של ביטאון "יש ראלי" בשפה הערבית: אלא יחידא של המפלגה הקומוניסטית. גם מי שאינו מעריך את העיתון הזה ואת יחסו לאמת הצרופה חייב לקבוע שזהו תקדים חשוב, תמרור של אזהרה.

פרשת דרך הניצוח מסוכנת יותר, והיא כיום בבחינת "סוב יודיעה". אך די לציון כי הפעולה הממשית היחידה המיוחסת לנאשמים בפרשה זו היא פירסום ביטאון להפצת מידע ודעות. ביטאון זה נאסר באורח מינהלי.

זה היה ביטאון שולי מאוד, והדעות שהובעו בו אינן מקובלות על הרוב העצום של אזרחי ישראל. אולי היו כרוכים בפירסום זה מעשים הנוגדים את החוק. על כך יתנהל מישפט.

אך נאמר כבר פעמים רבות: המיבחר לדמוקרטיה ולחופש הוא הנכונות לסבול דווקא את ההטפה לדיעות בלתי פופולריות, מרגיזות ושנואות. אין צורך בדמוקרטיה כדי להגן על הבעת הדיעות הפופולריות, המקובלות על השילטון.

עד כאן דיברנו על דיעות חריגות, על ביטאונים שוליים ועל סיקור הפעולות לדיכוי ההתקוממות בשטחים הכבושים.

יכול מישהו לחשוב שזה אינו נוגע לו ולרוב הציבור. הוא טועה.

גם בימינו הוזהר של העיתונות החופשית בארץ, היה חופש העיתונות תלוי על בלימה.

זוהי עובדה מדהימה, שאינה ידועה בעולם: גם בשנת ה'40 לקיום "הדמוק" רטיה היחידה במיזרח התיכון אין בה אף חוק אחד המבטיח את חופשיה העיתונות.

החוק היחיד המסדיר את ענייני העיתונות הוא חוק מימי הדיקטטורה הקולוניאלית הבריטית, המאפשר לפקיד קטן לסגור כל עיתון בכל עת, בלי נימוק של ממש, ולמנוע את הופעתו של כל עיתון.

לא זה בלבד שאין בישראל חוקה, אשר יכלה להבטיח את חופשיה העיתונות יחד עם חריות האזרח, אלא שאין בה אף חוק אחד המבטיח את זכות האזרח לדעת, ואת זכות העיתון למדע.

להפוך: יש בארץ חוקידיבה ("החוק לאיסור לשון הרע") שאין לו אח ורע בעולם הדמוקרטי בגישתו האנטי-עיתונאית. לא-מכבר ראינו דוגמה לכך: אריאל שרון הפסיד בארצות-הברית מישפט נגד שבועון אמריקאי. אך באותו העניין נגד אותו השבועון נחל שרון הצלחה גדולה בישראל. ההבדל היחיד היה בחוקים השונים הקיימים בשתי הארצות.

החוקה האמריקאית ("התיקון מס' 1") מעניק לעיתונות הגנה מרחיקת-לכת, כחלק מחופש "ההמשך (בעמוד 42)

מכיוון שזרועות הביטחון של ישראל הופתעו לחלוטין מן האינתיפאדה, ולא התכוננו לקראתה בשום צורה שהיא, הם עמדו תחילה אובדי-עצות גם מול פעולת התיקשורת. במשך כמה שבועות יכלה התיקשורת הישראלית והזרה לפעול באופן כמעט חופשי. הדיווח על מעשי ההתקוממות ותגובות השילטונות גרם נזק רב ליוקרת ישראל, דווקא מפני שהיה דיווח אמת.

כאשר התאוששו זרועות הביטחון, הם התחילו

באמצעות כלים אלה. עיתונאים ישראליים וזרים מתקשים להגיע למקומות רבים, ולכמה מקומות אינם מסוגלים להגיע בכלל. מכאן ההיורקקור לכלים הפלסטיניים, שנמצאו — להפתעת רבים — די מוסמכים ומרוויקים.

שבירת כלים אלה עלידי השילטונות נועדה על כן למנוע מידע מן הציבור הישראלי והעולמי, ולחבל בתיפקוד הי עיל של כלי-התיקשורת הישראליים והי

אם קיים בישראל חופש-עיתונות? פעם היינו עונים על כך, ללא שמץ של היסוס: בוודאי.

כיום איננו מסוגלים עוד לענות כך. **לכל היותר אנחנו יכולים לאמור: זה תלוי.**

יש כיום חופש-עיתונות חלקי. חופש-עיתונות על-תנאי. חופש-עיתונות התלוי במקום, בזמן, בנסיבות, בזהות העיתונאי ובחסדי-השילטון. **וחופש-עיתונות חלקי כמוהו כחריון חלקי.**

ברור כי אין חופש-עיתונות בשטחים הכבושים.

האינתיפאדה הבליטה עובדה זו. אך היא היתה קיימת גם קודם לכן.

חופש-עיתונות אינו יכול להתקיים בנפרד מן החריות האחרות. במקום שאין בו חריות אנשי שיות וחכויות-אזרח, שבו אפשר לעצור אנשים בלי מישפט, שבו אין בחירות ואין שילטון דמוקרטי — חופש-עיתונות כלל לא יתכן.

ואכן, בשטחים הכבושים, תחת הדיקטטורה של מימשל צבאי ומנהל "אזרחי", קיומו של חופש-עיתונות כלל לא יתאור.

גם לפני האינתיפאדה נעצרו מדי פעם עיתונאים מקומיים, ונאסרה כליל או לזמנים מסויי מים הפצתם של עיתונים ממזרח ירושלים ומיש-ראל.

אם היתה בשטחים אלה פעילות עיתונאית, היא היתה ברשות השילטון ובפיקוחו. כלומר: בלי חופש.

אחת המצב היה קיים למעשה גם בירושלים המיוחדת, אף שהלכה והחלו עליה החוק, המישפט והשיפוט של מדינת-ישראל. למעשה התייחסו השילטונות לירושלים המיוחדת תמיד כאל שטח כבוש, כמו לשכם ולעזה.

זה היה חמור במיוחד, כי לשם כך היה צורך בהפעלת חוקים ישראליים. הסתיבר כי די גם בחוקים ישראליים כדי לדיכא את חופש-העיתונות.

על עיתוני מזרח-ירושלים הוחלו כללי-צנזורה שלא הופעלו בשאר חלקי ישראל. הופעלה צנזורה פוליטית מובהקת, שמנעה את חופש-הביטוי. עיתונאים נאסרו עיתים לבקרו. **כלומר: זה אפשרי גם במקום אשר הוא, להלכה, שטח ישראלי לכל-ידבר.**

מאז האינתיפאדה הוחמר מצב זה פי כמה וכמה.

עיתונאים ערביים בשטחים הכבושים ובמזרח ירושלים נעצרו בסיטונות. אף שנטען תמיד כי העצורים חשודים בפעילות פוליטית עויינת, ולא בפעילות עיתונאית, ברור לכל בר-דעת שזהו אמתלה כוזבת.

המעצרים המונוניים של עיתונאים פלסטיניים באו בלי כל ספק כדי להחניק את זרם המידע לציבור הפלסטיני. לשם כך נאסרו עיתונים פלסטיניים לסירוגין. נסגרו מישרדי-עיתונות וסוכנויות-דיעות פלסטיניים.

ברור על כן שבשטחים הכבושים, ובכללם ירושלים המיוחדת — שהוא להלכה שטח ישראלי — אין חופש העיתונות, ולוא אף למראית-עין.

יתן היה לפטור עובדה זו תוך ציון שזהו מצב טיבעי בשילטון של כיבוש, ובייחוד בתקופה של דיכוי התקוממות.

אך הדברים אינם פשוטים כל-כך. **סתימת הפה של עיתונאים, עיתונים וסוכנויות-דיעות בשטחים הכבושים מכוננת גם נגד העיתונות הישראלית והעולמית. ואולי בעיקר נגד.** בתקופה של התקוממות, ניזונה העיתונות הישראלית והעולמית מן הדיעות שהגיעו אליה

להשחיר את הראי

לנקוט בפעולה שיטתית לדיכוי חופש-העיתונות. מטרתה הגלויה היא למנוע סיקור עיתונאי של כל פעולות ההתקוממות ומעשי השילטונות. הדיכוי הגיעו לירי כך שכל קצין בשטח מחזיק בכיסו טופס ריק, להכריז על שטח כלשהו כעל שטח צבאי סגור, ואותו הוא מצייג לפני כל עייתונאי ישראלי או זר הבא לסקר אירוע.

בישראל טרם הובנה מלוא המשי מעות של שיטה זו. למעשה נוצר מצב המקובל בדיקטטורות הצבאיות באמריקה הלאטניות ובדרום-אפריקה. כל שטח שבו מתרחשים מעשים חשובים נסגר לפני הסיקור העיתונאי. כלומר: מן האזרח הישראלי נמנעת היריעה על מעשים המבוצעים על-ידי ממשלתו, באמצעות כוחות-הביטחון שלו, בשמו ועל אחריותו.

עולמיים. זוהי פגיעה קשה בחופש-העיתונות.

פגיעה זו קשה שיבעתיים בתקופה של התקוממות. בתקופה זו פועלים השילטונות וכוחות הביטחון של ישראל בצורה העשויה (או העלולה) לקבוע את גורל ישראל לדורות. כל אדם בישראל אחראי לפעולה זו ויישא בתוצאותיה, לטובה או לרעה. על כן חייב הציבור לדעת מה מתרחש, כדי שיוכל לשקול, לחשוב ולהחליט. העיתונות צריה כה לספק לו את המידע הזה.

ברור כי אין העיתונות הישראלית מסוגלת כיום למלא תפקיד זה.

ההתנכלות ליכולתם של כלי-התיקשורת למלא את תפקידם הביאה, מאז ראשית האינתיפאדה, לירי הפעלת שיטות קיצוניות יותר ויותר.

עד הטיפה האחרונה

הדימעה האחרונה על

גורלה של הילדה

הבראזילית שנפכה.

אך אי אפשר להפסיק.

זה מרגיע את המצפון.

הילדה קארולינברונה הוחזרה לבי ראזיל. העם כולו צפה בפרידה, כשהוא מויל רמעות.

אולם הפסטיבל של כל־התיקשות סביב פרשה נוגעת־ללב כמו זאת אינו יכול להיפסק סתם כך. גם אחרי שה דימעה האחרונה כבר נשפכה, נעשה ניסיון לסחוט עוד כמה טיפות. לכן ליווה הסיקור העיתונאי את הילדה לבראזיל הרחוקה, נכנס לצריף הרל של המישיפה, שם רמעות־תנין נוספות על תנאי־חייה העלובים.

לא היה לכך קשר עם המציאות. כי בינתיים התחיל פסטיבל גם בבראזיל. העם הבראזילי כולו הויל רמעות, חבי רות פרטיות הבטיחו כסף ועזרה. הפוליטיקאים הבראזיליים מיהרו ללמוד מעמיתיהם הישראלים — פוליטיקאים של כל העולם, התאחרו! — והביטו להורי הילדה הרים וגבעות, תמורת צילום בחברת הילדה.

יפה ורחוקה. היה משהו יפה בתגור בה אנושית זו, בשתי הארצות, על טראגדיה אישית, שבמרכז עמדה ילדה חייננית.

אולם היה בזה גם משהו רוחני. כי מדי יום מתים מסביב לכדור־הארץ אלפי תינוקות בגלל הנוחור, חוסר־תזונה ומחלות מדבקות, שקל להבריקן. אותם אורחים — בישראל, בבראזיל, בעולם כולו — שהתרגשו בגלל ילדה קטנה אחת, בעלת זהות ידועה, היו ארישים לגמרי לגורלם של מיליוני ילדים באזורי־מצוקה, ילדים בלי זהות.

זהו טבע האדם.

ליד הבית.

את הבעיה גם ליד הבית. במרחק של כמה קילומטרים מן הבית שבו גדלה הילדה קארולינ בישראל, כשהיא עטופה באהבה, גדלות ילדות אחרות באווירה יומיומית (וליל־לילית) של פחד ומצוקה. בשטחים הכבושים, מתעוררות ילדות קטנות בלילה כאשר החיילים הולמים בקתות הרוכבים על שער בתיה, כבואם לעצור אב ואח, תוך מכות וגידופים. תינוקות נתחקים מגזא מדמיע קטלני הנורה לתוך חדריו.

הם. עשרות ילדים וילדות נהרגו בשיטת עת חרשית האינתיפאדה, מאות רבות נפצעו.

השבוע עשתה קבוצה של אורחי ישׂאל במדים, קצינים וחייילים, מעשה מצפוני. אחרי שראו מחזות רבים כאלה, פנו אל נשיא־המדינה בקריאה נואשת לשחרר את החיילים מן הסיוט הזה. הם הודיעו לנשיא כשיחה בעל־פה שהם

שביעות

טי, במקום צבאי רגיש. 269 איש ואשה נהרגו. הסובייטים טענו אז שחשדו במיטוס שהוא עוסק במשימת־ריגול. האמריקאים לא קיבלו זאת, ובמשך שנים גרמה תקרית זו להחרפת המילחמה הקרה.

כל התירוצים האלה באו, בלי ספק, לחפות על שגיאה פשוטה של מי שלח חץ על ההדק: טעות־בשיקול תחת לחץ, היסטריה, אדישות.

רק בדבר אחד נבדלו האמריקאים מן הישראלים והסובייטים גם יחד: הנשיא רונלד רגן עצמו מיהר להתנצל באוזני העולם כולו. תחת לעשות ניסיון מטרפס לחפות על המעשה, הודה בגלוי בשגיאה, הביע צער וחרטה.

בישראל של 1973, בימי גולדה מאיר ומשה דיין, זה לא היה אפשרי.

יחסי חוץ

מוות באוויר

זה דמה להפלת

המטוס הלוזי ולהפלת

המטוס הקוריאני אך

יש הברל.

איש לא האמין השבוע ברצינות כי חיל־הים האמריקאי הפיל במתכוון מטוס־נוסעים איראני והרג 66 ילדים, 52 נשים ו־152 גברים, נוסף על 16 אנשי־צוות. ברור שהיתה זאת טעות.

נראה כי הצוות והפיקוד של המטוס תת האמריקאי ויוסן היו נכבז של היסטריה, במהלך קרב ימי עם ספינות איראניות.

אולם יש טעויות שאין להן כפרה. אוטו־נוסעים עזמה קבעה זאת, כאשר גינתה את ישראל בחריפות, ב־1973. תירוצים. אז הפיל צה״ל מטוס נוסעים לובי, שחרר למרחב האווירי של סיני, שהיתה אז כבושה בידי ישראל.

אל. הרבר נעשה על־פי הוראת הרמטכ״ל, רוד (רוד) אלעזר, שטען אחר כך כי חשש שמא משמש מטוס־הנוסעים עים הגדול כמטרה צבאית.

ארצות־הברית גם לא הכירה בלגיי טימיות של טעות, כאשר הפיל הצבא הסובייטי ב־1983 מטוס־נוסעים דרום־קוריא, שחרר למרחב האווירי הסובייטי

ההתקוממות

סוכן של

אשׁף

ובולון המר התנהג

כאילו קיבל משכורת

מידי יאסר ערפאת.

אבל זה היה סתם

טירוף.

היתכן?

היתכן כי ובולון המר, שריהרות, פוליטיקאי כושל, הפך לסוכן אשׁף? השבוע הוא התנהג כך. באמצע הדינאמיקה, בלב ירושלים המיוזרות שכן החומות, עשה את המעשה האחר המסוגל לאחר את כל פלגי העם הפלסטיני, לעורר את כל הרגשות הלא־

מיים־פלסטיניים והדתיים־מוסלמיים, ולהביא להתלקחות חרשה. והוא עשה זאת בצורה שהיתה מוכרחה לעורר תהודה מירבית בעולם כולו. כי זה קרה במקום המקורש גם למאות מיליוני נוצרים: נתיב־היסורים של ישוע הנצרי, תי, הוויא דולורוזה.

מבלי להודיע על כך לעיריית ירושלים היהודית־בלעדית, ומבלי להודיע על כך לוואקה המוסלמי המנהל את הרהיבת, שלח השכם בבוקר את פועי ליו, בליוויית שוטרים, כדי לחפור מיני

הרה אל הרהיבת. תוך דקות נשמע בעיר כולה קולו הנרגש של המואזן, שקרא למאמינים לצאת ולהגן על קודש שי האיסלאם. צעירים וזקנים, נערות ונשים קפצו מן המיטות, רבים מהם בפיגמות, ונהרו אל המקום.

תוך דקות היתה ירושלים עטופה עננים של גזא מדמיע, קליע־גומי נורו לכל עבר, אבנים התעופפו באוויר כי עשרות מוקרים. תיגבורת של שוטרים ומשמר־הגבול וזמה מכל עבר.

ובולון המר, שר בסוף דרכו, הצליח לנעוץ עוד מסמר אחד בארון־המתים של אחרות ירושלים, העיר שחוכרה לה יתירה. הוא נתן דחיפה גדולה חדי שה לאינתיפאדה.

מחלה מדבקת. מובן שובולון המר אינו סוכן אשׁף. אין הוא מקבל הוראות מיאסר ערפאת, גם אם התנהג כאילו קיבל.

המר הוא רק קורבן נוסף של טירוף־המערכות, האוחז במנגנון הישראלי מול ההתקוממות. וזהו מחלה מדבקת במדינה כובשת, והיא דבקה בכל איבי ריה, בזה אחר זה.

מיסר־הדתות הפך מכשיר של כייבוש, כשהוא מתנהג בשחצנות המטומטמת של מושל צבאי. נדמה כי בתייה מישפט הופכים גם הם כרגים במכונת הכיבוש.

השבוע התפרסם כי בית־המישפט

המחוזי בחיפה דן לשנת מאסר בפועל שני נערים ערביים, שלא יידו אבנים ביהודים. עוונם: הם „נכחו במקום“, כא שר הושלכו אבנים באוטובוס של אוד. וחיזקו את ידיהם של משליכי־האבנים.

זה נשמע כמו כריחה רעה, אבל זוהי המציאות של ישראל 1988. שני חברי־הם בני 16 של ה„נוכחים“, שאכן יידו אבנים באוטובוס ליד בקה־אל־עריבה במשולש, נידונו לשנה וחצי של מאסר בפועל, אף שקצין־המבחן קבע שלא פעלו מתוך מניעים לאומיים, ולמרות שהביעו חרטה.

השופט לא קיבל את קביעת המומחה. „העבירה נעברה תוך היגררות למעשים במסגרת מה שמכונה „אינתיפאדה“, החליט.

השבוע סערו השופטים במדינה בגלל הצעת־חוק לרפורמה במיכנה האיר־גוני של מערכת־השיפוט. לא נערך עד כה דיון בקרב ציבור־השופטים על המגמות הרעיוניות־מוסריות המסתמנות במערכת.

מיכלאות

שתי אופציות

בתום החודש השביעי

של האינתיפאדה

ברור: או גירוש

הערבים. או מדינה

פלסטינית.

שתי מיפלגות קבעו השבוע את מצב עיניהן לקראת הבחירות. נדמה ששתיהן הגיעו לאותה המסקנה: לא נותרו לישי ראל אלא שתי אופציות. כל אחת מהן בחרה באופציה אחרת.

שתי האופציות: גירוש הערבים מן הארץ או הקמת מדינה פלסטינית בשטחים הכבושים.

שתי המיפלגות הגדולות, התופסות את מרכז הבימה, אינן מסוגלות להתייחס את עצמן למציאות זו.

הליכוד ממשיך לדבר על ארץ־ישראלי השלמה, מבלי להשיב על השאלה הכסיסית: איך להתגבר על „הבעיה הדמוגרפית“. בארץ־ישראל השלמה יהיה חישמיה רוב ערבי. המדינה לא תוכל להיות יהודית ו/או דמוקרטית.

ואילו המערך ממשיך לקשקש על „האופציה היירדנית“, שלא היתה ולא נבראה. גם בעיני ציבור תמים היא הפכה זה מכבר כריחה.

אולם מימין לליכוד ומשמאל למעריך קורים דברים. רמול: טראנספר. בימין הבעיה פשוטה יותר.

מיפלגתו של רפאל (רפול) איתן היא בעלת מגמות, הרומות מאוד לסיס־מותיו של זא־מאיר להפן בצרפת. בצרפת קוראים לזה „גיארפאשיוס“.

רפול, דיסטור־במהירות־כיס גם במיפלגתו הקטנה, לא היסס לקבל מצע קיצוני וברור, שאינו שונה בהרבה מזה של מאיר כהנא. עיקרו: „חילופי־אוכ לוסין“ — שתי מילים שפירושן גירוש

רוני בושמי, שנעצר בלונדון בחשד להברחת ססו קילו קוקאין מישראל ללונדון, התפרסם בעבר ב"העולם הזה" כמי שקשור עם המוסד

הפאשורה העולמית

שאלה בדבר איש-המודיעין הישראלי שהתגורר בצלון, ושר נתפס בפריצה לשגרירות ערבית. הוא הוסיף כי כמה מחבריו קשורים אף הם עם סאמפסון בקשרים שונים.

בושמי גר בלונדון מזה שנים רבות, ושני אחיו פעילים בעסקים בישראל. לפני כשמונה שנים סייע לגרול הנכללים הישראליים בעולם, אריה פרום.

פרום ביצע הונאה בגודל של 70 מיליון מרק בגרמניה, כאשר מכר לגרמנים בעלי כספים שחורים מניות גנובות של חברות אמריקאיות ואיג' רותיחוב ממשלתיות אמריקאיות מווייפות. התרמית התגלתה כאשר רואה-החשבון של פרום, שהיה שותף להונאה, החליט להודות מרצונו בכל. רואה-החשבון נידון ל-15 שנות-אסר. פרום נידון לשלוש שנים בלבד. כשי בידו חלק מן הכסף עבר לאמריקה, שם הוא פעיל עד עתה (כיום הוא בעל ומנהל מיפעל בלוס-אנג'לס).

פרום נעזר ברוני בושמי, ובישראלי נוסף הקרוב לבושמי, שימיעון יפה, אשר אף הוא גר בלונדון. ידידה קרובה נוספת של החבורה היתה הדוגמנית שולי חנני, שקיבלה מפרום מתנות יקרות-ערך, וכיניהן שיען שעלה 12 אלף דולר.

עזרה לידיד

בפרום, החל בושמי בעסקים של תיווך-דירות לערבים בלונדון, והרוויח כסף רב. באותה שעה רכש והפעיל את המיסעדה תל-אביב בלונדון. הוא הגיע לרכוש של כמיליון לירות אנגליות לפני שנתיים, והיה יכול לסייע לישראלים רבים.

טיב קשריו עם סאמפסון בעבר אינו ברור, אולם אין ספק כי פעילותו בין הערבים העשיריים רים וראשי מדינות-הנפט, שי-באו ללונדון, והיותו מהימן עליהם בעסקים של רכישת בתים, יכלה להועיל למישהו.

אגב, בושמי הוכיח את ישרו האישי לפני שנתיים, כאשר פרום היה זקוק בדחיפות למיליון דולר שהפסיד בחיי מורים בלאס-וגאס, והאפסיד הודיעה לו שאם לא ישלם את הכסף — ישלם בחייו. בושמי מכר מיד, ובמחירי הפסד, שני בתים יקרים שהיו לו, ומכר את התמורה לפרום, שהבטיח להחזירה, אולם עד היום החזיר פרום רק 120 אלף דולר מתוך המיליון שלקח.

הוצאת-כספים זו השאירה את בושמי במצב כספי מתוח. תרמה לכך גם התנגשות אלימה, שהיתה לו בחורשים האחרונים עם העברייני גר פלוס ("שץ"), שפעל בלונדון ושטט מבוסמין כמה אלפי לירות אנגליות. בושמי נאלץ לעזוב את לונדון מחדש שץ, והסתובב בפאריס, בדיסלדורף, בתל-אביב ובלוס-אנג'לס. עתה נעצר שץ בגרמניה ובושמי חזר ללונדון.

יגאל לביב

משוכנעים כי בושמי קשור באיוושהי צורה כמוסד הישראלי, ומהווה חוליית חיבור בין המוסד לעבריינים ישראליים, המופעלים על-ידו לצורכי ה-מודיעין של ישראל.

הם הצביעו על כמה עובדות לחיזוק דעתם. ב-1972 נעצר ישראלי על-ידי המיסטרה הבריטית בלונדון, בעיקבות ניסיון-פריצה לשגרירות ערבית. בי-חקירה התברר כי הישראלי גר ברירתו של רוני בושמי. עוד לפני שהגיעו השוטרים לדירה, כשבידיהם צרחיפוש, התקבלה הוראה משרה-פנים הבריטי לשחרר את הישראלי מיד ולהעלותו למטוס שיובילו לישראל.

הוראה כזו באה רק כאשר מדובר באיש-מודיעין פעיל שי-נתפס, וראשי הסקוטלנד-יארד רשמו לפניו כיבושמי קשור בפעילות מודיעינית.

שנים לאחר מכן היה בושמי מעניק תמיכה כספית לעבריינים ישראליים שגרו בלונדון ומממן עבורם את שיח-רום בערכות. עבריינים אלה היו פורצים מדי פעם לדירות-מגורים בלונדון, לצורכי גניבה ושוד, אולם כמה

מרגרט תאצ'ר
רוני שלישי

וכמה פריצות היו לדירות של אישים ערביים ומוסלמיים חשובים. בעת הפריצות היה תמיד נלקח ציוד יקר, שהיה בו כדי לטשטש את העובדה שהפורץ יכול היה לצלם כראות עינו, או לשתול מכשירי-האזנה.

אנשי המודיעין של הסקוטלנד-יארד הראו לי יותר מעשרה תיקים מסוג זה, של פריצות לבתים פרטיים של אישים ערביים, שהשלל שנלקח במהלכן לא הצריך אישית את סאמי מכשירי סטריאו או מקלטי טלוויזיה. נפגשתי בלונדון עם רוני בושמי, והצגתי לפניו את העובדות הללו. הוא אישר כי מכיר אישית את סאמי פסון, וכי נפגש עימו בעבר לצורכי עסקים. אולם הוא טען כי בזמן האחרון אין לו מגע עימו. הוא אישר כי סייע בעבר לעבריינים ישראליים שונים, מתוך רחמים, וכי נתן להם את הסי-כומים הדרושים לשחרורם בערבות. הוא סירב להתייחס כלל ל-

מהם לא היה כל קשר גלוי או ידוע לשרותי-המודיעין הישראליים, אולם כולם היו בעלי עבר פלילי בישראל ובאירופה. מקום מושבם הקבוע הוא בלונדון, ונראה כי הם נמצאים בקשרים עם סאמפסון זה כמה שנים.

מכיוון שלונדון היא מקום-המגורים של הישראלים הללו, התבקש הסקוטלנד-יארד לאסוף חומר עליהם. כדי קה ראשונה של מטה-המיסטר העלתה כי רוב המבוקשים קשורים כסחר בסמים מסוגים שונים.

מיליונר בושמי
קשרים מחורים

שער "העולם הזה" (12.3.80)
פושעים ישראליים

ענה גם שמו של ישראלי, הידוע כאחד השליטים בעיסקי המזון והתיווך בלונדון, רוני בושמי, שלפי המידע נפגש בעצמו לעתים קרובות עם סאמפסון.

קשר חשוד

קציני-המודיעין של הסקוטלנד יארד, שעזים שוחחתי, היו

בושמי כפי שהתפרסמה בשעתו בכתבה שלי.

ובכן נכתב:

מדי פעם מצלצל הטלפון במישרי מכוני-ההכריות MAHRABA, שבר-חוב קייד-הלה-ראפי מס' 100 בפאריס, והפונים מבקשים את ניקוס. לרוב מתבקש הפונה להזהרות, ורק אם הוא משביע את רצון העונה, לוחצים על מתג להעברת השיחה לשלוחת-הטלפון המגיעה לדירה שמעל למכוני-ההכריות, שם גר בעל המכון.

האיש העונה לטלפון בדירה זו הוא ניקוס, ששמו המלא הוא ניקוס גיאור-גיאורס, והידוע בשמו "סאמפסון".

שיחותיו ופגישותיו של סאמפסון בימים אלה הן נושא לעיבוד של שירותי-המודיעין המערביים, הנעזרים בשרותים הצרפתיים לליקוט מידע.

עניין מיוחד מגלים הבריטים, הי-מחזיקים סוכנים מיוחדים לצורכי העי-קוב בפאריס אחרי פעילותו של אותו ניקוס סאמפסון.

הסיבה לכך פשוטה: סאמפסון הוא האיש שהחזיק בשיטלון בקפריסין במ-

אבא אבן
שליחות סודית

שך חמישה ימים ביולי 1974, אחרי שניצח על הפיכה צבאית שהריחה את הנשיא מאקאריוס.

לאחרונה הגיעו לשרותי המודיעין המערביים ידיעות כי סאמפסון מתכנן שוב הפיכה צבאית בקפריסין, והוא מארגן אותה מבסו בפאריס. המעקבים אחרי המתרחש בדירת-הפגישות של סאמפסון הביאו למידע מעניין נוסף: בין הנאים בקביעות לדירה זו היו כמה ישראלים.

מאחר וגם בהפיכת-הנפל של סאמי פסון לפני שש שנים נקשר שמה של ישראל בפרשה, כשותפה וכמסייעת להפיכה, החלו שירותי-המודיעין לבדוק את טיבם של הישראלים, המבקרים אצל סאמפסון.

התוצאות היו מפתיעות שוב. לאיש

* הפיכה זו נרמזה לפני-ששת החודשים לקפריסין, למלחמה אכזרית ולחלוקת האי, הנמשכת עד היום.

בסוף השבוע שעבר טס אבא אבן ללונדון, לפגישה מיוחדת עם ראש-ממשלת בריטניה, מרגרט תאצ'ר. אבן לא היה מעולם מבאי-ביתה של ראש-הממשלה, וכידוע אינו שרי-החץ הישראלי.

מה ראתה תאצ'ר להקצות לשיחה עימו 45 דקות?

אבן נפגש עימה, לבקשתו של שר-החוץ הישראלי שימיעון פרס, באישורו של ראש-הממשלה, יצחק שמיר. מטרת הפגישה מניעת סנקציות בריטיות נגד ישראל.

לפני שנה התגלתה מיוזמת-עסקים, שנשכחה בתאטילפון, ובה כמה עשרות דרכונים בריטיים מזויפים, וניירות הי-קושרים את המיוזמה למוסד הישראלי. נעשה אז הכל כדי להצניע את הפרשה. תקלות קוראות לכל אירגון-מודיעיני, והבריטים, המתירים פעילות של אירגוני-מודיעין ורים בארצם, בתנאי שהיה מרווחים, "החליקו" את הפרשה. אולם כאשר התברר כי המוסד שכת להודיע לבריטים על מחסן-תחמושת וחומרי-נפץ של אירגונים פלסטיניים בבריטניה, ולא מנע את רציחתו של צייר-הקריקטורות הפלסטיני עלי אל-אדמי, ועזמו הבריטים באמת.

הפעם הוגש לתאצ'ר גם התיק על הדרכונים המזויפים, וזו ועמה על פרשת-הדרכונים יותר מאשר על הרצח בארצה.

שני דיפלומטים בבריטניה גורשו למעשה, והאנגלים הודיעו לישראלים כי יתנהגו באיטיות רבה לפני שיאשרו למחליפים להיכנס לבריטניה. סנקציה זו עשויה לפגוע חמורות בישראל, על-פי מקורות ורים, שכן לונדון הפכה מרכז-המודיעין הכללי-עולמי, וקשה לאסוף מידע על פעולות האירגונים הפלסטיניים בלי לונדון. לכן היתה שליחותו של אבן חשובה ביותר.

דיווח לתאצ'ר

ביום ראשון, לפני שהיה בירו לי-רווח לשרי-החוץ אם נענתה תאצ'ר לפנייה ותתר מחדש פעילות מודיעינית ישראלית, סיפרו העיתונים על פרשה חדשה. לכאורה, הכותרות היו על ישראל ובעניי אנגלים, שנעצרו על חשד של הברחת 100 קילו קוקאין מישראל לבריטניה.

שם הישראלי, אהרון בושמי מפתח-תיקוה, לא אמר הרבה לקראי הי-עיתונים. אולם כל מי שיקרא מחדש את כתובת העולם הזה (12.3.80) על בושמי, יבין כי אין ספק שלתאצ'ר יוגש מיקרה זה כהוכחה נוספת לפאשלה ישראלית.

שכן רוני בושמי, בעיני המודיעין הבריטי, קשור הדוקות לישראל. לפי-שת זיו-הדרכונים ולא-ימניעת רצח נוספת עתה גם מעורבות ישראלית במלכתי-בהברחת קוקאין לאנגליה. בגלל עדינות הנושא אני מעתיק כאן מילה במילה את הכתבה על רוני

הערבים מן הארץ. הוא לא הסביר כיצד הוא מתכוון לבצע את הטרנספר, ומה תהייה התוצאות. ר"ץ: אש"ף. בצד השמאלי של הבימה קיבלה תנועת ר"ץ מצע, שבא להציג את "האופציה הפלסטינית". היו ימים כאשר ר"ץ נזהרה מכל הגי-

בק המזויני. המצע לא ריבר בפירוש על מדינה פלסטינית, אך מובן שזה תוכנו. מכיוון שאין ספק כי אש"ף מוכן להכיר בישראל תמורת הכרה בו, ברור כי הכוונה היא למשאומתן עם אש"ף. הניסוחים הם עריני זהירים, אך הכי-

המצע החדש קובע שאין תחליף לאופציה הפלסטינית. יש להכיר בוי-כות-ההגדרה-העצמית של הפלסטינים, ולתבוע מאש"ף להכיר בזכות קיומה הריבוני של ישראל. אז יוכל "גם" אש"ף להשתתף במשאומתן לשלום. לא נדרש ממנו לוותר מראש על המא-

דרה העלולה להחשיר אותה בנכונות לשאת ולתת עם אש"ף ולהסכים להקי-מת מדינה פלסטינית. נראה כי ימים אלה חלפו. ר"ץ, שהחרימה במשך ארבע שנים כל מגע עם הרשימה המתקרמת לשי-לום, קיבלה למעשה את המצע שלה.

זה נראה כמו דמוקרטיה. אבל זה משהו אחר לגמרי: ועדת-המינויים הגדולה

מודעה של עמור באווירת-הקרב
יש עיר, אין זוהר

אחד ממועמדי תנועת-החרות לכנסת הבאה עמד לפני חבריו, באחד מסניפי התנועה בארץ, ונאם. זה היה אחד מנאומים רבים שבהם ביקש האיש, כמו רבים אחרים בתנועה (104), לקבל את תמיכת מרכז-המפלגה ולהיכלל ברשימת-המועמדים לכנסת. האיש צעיר-יחסית, וזו לו הפעם הראשונה שבה ביקש את אמון חבריו. בין שאר יתרונותיו, שאותם פירט, והעי בר המפלגתי שלו, התהדר בכך שבמי הלך החורשים האחרונים הצליח למנות 70 מחברי המרכז למישרות ציבוריות בשרות-המדינה. לא היה ספק שלאיש כזה היתה מובטחת מראש תמיכה של לפחות 70 חברים בעלי זכות-הצבעה. מאוחר יותר, כאשר הגיע יום ההצבעה לפאנל — רשימת 35 המועמדים — ניגש האיש אל אחרים מעמיתיו המתמודדים והציע סתירה-ליפני. הוא הבטיח תמיכה של 70 איש, ושאל כמה יוכל לקבל בתמורה.

מי משלם?

תנועת-החרות הצליחה, במהלך 11 השנים האחרונות, לקבל תרומות של המפלגה הדמוקרטית ביותר, שבה אין ועדה מסודרת, שבה אין מינוי יים כתובים-מראש, שבה, כביכול, הכל פתוח להחלטתו הבלעדית של מרכז-המפלגה.

המריבות והאיומים של הימים האחרונים הראו רק ברמז עד כמה יש מעט מאוד דמוקרטיה בבחירות הפנימיות של תנועת-החרות.

כאשר עברה זכות-המינוי מוועדת מינויים מצומצמת למרכז גדול, לא השתנה העיקרון, אלא רק המימדים. תחת להשפיע על קומץ של אנשים, יש עכשיו צורך לרכוש את ליבם של מאות. הדבר נעשה בשיטה הפשוטה ביותר: חלוקת טובות-הנאה, מישרות ממשלתיות, מישרות של דירקטורים בחברות ממשלתיות, וכן הלאה. החבי רות במרכז התנועה יכולה עכשיו לה-

בעה במרכז. שלושת המחנות הגדולים של התנועה הבינו עוד ביום הרביעי שעבר, בשעות הלילה המאוחרות מאוד, מה גודלו

לא רק במישרין, אלא גם בעקיפין — כשאנשים חסרי-כישורים מתמנים ל-מישרות כלכליות בכירות במדינה, כדי לשרת את השר שלהם בבוא יום ההצ-

וות פרנסה, ורבים מחברי המרכז אינם אלא שכיריו של מנהיג מיפלגתי זה או אחר. זה עולה הרבה כסף למדינת-ישראל.

של כל מחנה. הבחירות לפאנל, שנערכו בשבוע שעבר, היו שיא נוסף במיסגרת מאבקי הכוח הקשים בין המחנות, הנמשכים זה שנים אחדות בחרות, בעצם מאז הסתלקותו של מנחם בגין מכס ראש-הממשלה ומהנהגת התנועה. מאבק ירושה ארוך, מייגע, שעדיין לא תם.

מרכז-התנועה, המונה 2084 איש, מתחלק כרגע ובחלוקה גסה בין שלוש המחנות. מחנה שמיר-ארנס, שהוא הגדול מכולם, מונה 900 איש, מחנה לוי מונה 700 איש, ומחנה שרון 400. מחנה ארנס הצליח להכניס לתוך הפאנל בן 35 המועמדים 17 איש, מהם 11 ב-21 המקומות הראשונים. עם היוודע תוצאות אלה, אמר אחד

מאת ענת סרגוסטי

המועמדים שנבחר כי ברור לפי הרשימה וסדר-המקומות שההצבעה היתה כוחנית.

כל אחד מהמחנות, וכמעט כל אחד מהמועמדים באופן אישי, עשה כמיטב יכולתו והשתמש כמעט בכל האמצעים שברשותו כדי לשכנע את חברי-המרכז לתמוך במועמדותו או במועמדות אחר.

העובדה שאותו מועמד הצליח במשך זמן קצר מאוד לסדר עבודה ל-70 חברי-מרכז היא רק דוגמה אחת של שיטות-העבודה הדמוקרטיות.

לתנועת-החרות יש כמה עמותות, מהן לענייני-תרבות, מהן לנושאים רעיוניים. לכל אחת מן העמותות האלה יש מאגר של כספים, וכל אחת מהן יכולה להיות מקור לחלוקת טובות-הנ-

שמיר מברך את צחי הנגבי (באמצע: בני בגין) עמדת מפתח: לישיבת ראש-הממשלה

שרון בין מגן ולילי
להפגשיל שרונות

אה לחבריה המרכז, שהצבעתם בימים אלה היא מכרעת.
כך, למשל, עומד ח"כ חיים קופמן בראש עמותת הלאום להשרשת היהדות. ח"כ יהושע מצא עומד בראש עמדת סקופ. שהיא מועדון תרבות בירור שלים. ח"כ מיכה רייסר עומד בראש עמותת היקב, שהיא מועדון תרבות בתל-אביב. ח"כ יגאל כהן עומד בראש עמותת נוספת.

חוץ מאלה יש בין המתמודדים עוד כמה בעלי תפקידים:
מיכאל קליינר הוא מנכ"ל עומד. דודר מנע הוא מנכ"ל שירותי התעסוקה. ח"כ גידעון גדות הוא אשר על מיפונל הפיס. ישראל כץ הוא עוזר של שר התעשייה והמיסור, וגם חבר דירקטוריון כימיקלים לישראל. צחי הנגבי הוא ראש לישכת ראשי הממשלה, וכן הלאה. חוץ מאנשים אלה ישנם שרי חרות עצמם — משה ארנס, אריאל שרון, דויד לוי ומשה קצב — שלכל אחד מהם מישור ומישרות.

חוץ מהשר ארנס, שאינו עומד בראש מישור, גרמו לא פעם מינויי השרים לסערה ציבורית הן בתנועה עצמה והן מחוצה לה. אבל אף לא אחד מן המינויים המפלגתיים האלה בוטל בעיקבות הסערה הציבורית.

דמוקרטיה במרכאות

השר משה קצב, הנחשב כאיש מחנה-ארנס, הצליח לרכוש לעצמו שם של איש-צמרת נוסף בווידית התנועה שנערכה לפני שנתיים, ושלוויה תה גם היא במריבות קולניות בין הגושים ובמאבקי-כוח שהיו כמעט לחיים ולמוות.

קצב נבחר או כיו"ר נשיאות הוועידה, והצליח להוביל אותה בסוף אל שביתת-נשק זמנית, לפחות. בגלל מריבות המחנות באותה הוועידה לא היה אפשר לבחור ב-1000 ח"כ רי מרכז מבין 2084 הצירים, ובהצבעת פשרה של פה אחד, למען שקט תנועתי, הוחלט להפוך את כל חברי-הוועידה לחברי-מרכז. לכן מונה היום מרכז תנועת-החרות יותר מאלפי חברים.

יש הטוענים היום שבמרכז כל-כך גדול ומרובה-חברים קשה מאוד לשר לוט וקשה מאוד לכוון את הצבעתם של החברים. אך תוצאות הבחירות הפנימיות מוכיחות את ההיפך.

חברי המרכז הצביעו באופן ברור לפי מפתח סיעתי, ואף אחד מן המחנות ומכוחות-המישנה לא בחל כמעט בשום אמצעי כדי להשיג את מטרותיו.

שיטת המינויים המפלגתיים הפכה לגורמה גם בתנועת-החרות, והיא הושי רשה בה במהלך 11 השנים שבהן נמצאת חרות בשלטון.

שני חברי כנסת — דן מרידור ועוזי לנראו — שהעזו לצאת בפומבי נגד המינויים המפלגתיים, זכו לאי-אחת בכעס וברוגז מצד חבריהם-למפלגה, ובעיקר מצד חברי-המרכז.

ח"כ עוזי לנראו, שהכנסת הנוכחית היא לו הכנסת הראשונה שבה הוא חבר, היה ב-1977 בין מפתחי שיטת הבחירות הפנימיות במפלגה.

בוועדה מורחבת, שפיתחה את השיטה, ישבו אז 15 חברי-חרות, וביניהם דן מרידור, מאיר שיטריט, מיכאל דקל, דויד לוי, חיים קופר, יצחק שמיר ולנראו.

הוועדה מונתה על-ידי מרכז-התנועה כדי להמציא שיטת-בחירות רמקרה טית. עד אז היתה נהוגה בחרות ועדת-מינויים, כמו בשאר המפלגות.

במשך חודש וחצי ישבו חברי הוועדה באופן אינטנסיבי ודנו רק בנושא זה. הם בחרו צוות מצומצם מתוך הוועדה המורחבת, שפיתח את השיטה הסופית הנהוגה גם כיום.

"הכוונה היתה", סיפר לנראו, "להמציא שיטה דמוקרטית חדשה כזו, קצר, שגם אחרי הבחירות לא יגלו פתאום שהיו טעויות."

"לכן החלטנו על שני מסלולים. הסיבוב הראשון מסנן 35 איש מבין כל המועמדים. הגענו למספר הזה על-ידי הכפלה של חברי-הכנסת שהיו אז לחת רות. אחרי-כך מריגים את המועמדים בשלושה סיבובים, כדי שתהיה אפשרות לתקן טעויות."

"לדעתי השיטה מאפשרת למרכז לדרג את המועמדים, וכל חבר-מרכז יכול לבטא באופן אישי את סדר העדיפות שלו."

בבחירות לכנסת ב-1977 היו רק שתי מפלגות שדירגו את מועמדיהן

באופן "דמוקרטי": חרות ור"ש. מפלגת-העבודה הנהיגה השנה, זו הפעם הראשונה, שיטת-בחירות דמוקרטית הדומה לזו הנהוגה בחרות. אך במהלך השנים, ומאז שהגיעה לשלטון, למדה גם חרות את היתרונות שבשררה והדמוקרטיה היא, לפעמים, אחיות-עניינים בלבד. ההצבעות נערכות על-פי מפתח המחנות, והמחנות בנויים בעיקר על מינויים וכיבורים אחרים.

בלי דיעות

כיום אין שום הברל איריאולוגי משמעותי בין המחנות השונים בתנועת-החרות. כבר שנים רבות שלא נערך דיון איריאולוגי מעמיק בתנועה, ואף לאחר מן המחנות אין תוכנית מדינית מגובשת, מעשית ובתיביצוע, וגם לא בנושאים אחרים.

הצלחתו המסחררת של בנימין (בי) נתניהו, וקפיצתו המטאורית אל המקום הראשון בפאנל, מוכיחה רק חלק מהמחסור הזה בתנועה. נתניהו, חדשי-חסיט בתנועה, ומי שכיהן כשגריר ישראל באו"ם, נהנה מהצלחה תיקשורתית חסרת-תקדים בארצות-הברית, שהריה הגיעו גם לא רץ.

לפני חודשים אחרים הכריז כי הוא פורש מתפקידו כשגריר, כדי שיוכל להתמודד על מקום ברשימת-הליכוד לכנסת.

הוא השכיל למלא בתנועת-החרות חלל, לספק כמיהה לכוכבים חדשים שירעננו את השורות. הוא ממלא באופן מלאכותי מישבצת של מנהיג-התנועה לעתיד. מאחורי נתניהו לא עומד עבר תנועתי מפואר, או עבר תנועתי כלשהו. מעטים בתנועה יודעים מה הן ריעותיו בנושאים שונים וחשובים — אם יש כאלה — ואולי בגלל זה הוא זוכה בתמיכה כה רחבה.

האיש השני שדילג למעלה במהירות מסחררת, בלא לעבור מסלול-חתיתם דרך סניפים ומישרות וזטרות, הוא בנימין בגין, בנו של מנחם בגין. בגין הצעיר שהה בשנת-שבתון כי ארצות-הברית, הגיע ארצה "בלחץ החברים", כדבריו, זמן קצר מאוד לפני סיום-בובי-הבחירות הראשון, גרף את הקופה וזינק אל המקום השלישי בפאנל, לפני שלושת השרים העומדים בראש שלושת המחנות.

גם מאחורי בגין אין עבר תנועתי עשיר, והוא נהנה מתמיכת כל המחנות הז בשל היותו בנו של מנהיג-התנועה לשעבר (חברות-מרכז רבות, שגילן מעל 50, ושפגשו אותו על הרשאים ביום הבחירות, ניסו "להוכיח" לו כיצד נהג לשבת על כרכיון בהיותו ילד), הן משום שהוא ממלא את תיקות חברי-המרכז לריענון השורות.

דיעותיהם של שניים אלה אינן מורכרות וכך גם פעילותם. הם גם לא נחשבים ככוח צעיר. יש צעירים מהם לעומתם יש מועמדים חדשים אחרים ברשימת ה-35 המביאים איתם, לפחות בפוטנציה, קהלי-בוחרים גדולים. כך שאול עמור, ראש עיריית מיגדל-העמק, שיש מאחוריו עיר, ואלי לנראו, ראש-עיריית הרצליה, כנ"ל.

חרות, בקלחת של בחירות, ובעיקר בקלחת של מחנות, שוכחת, אולי, את הדמוקרטיה. ההצגה החיצונית, הכוללת תזמורות, ריקודים, מרבקות וברות קטנות, מחפה על היעדר חופשי בחירה אמיתי של חברי-המרכז, המחוייבים מראש.

צחי הנגבי רוכב על אוהדיו
טובות-הנאה לכל

בנימין נתניהו, דן מרידור, בני בגין
ברק תיקשורתי למעשים

הבנייה התבצעה בעיקר על ידי חברות של חברות ממשלתיות, ולא מכספי משרד הבינוי והשיכון.

הפרקליטות אינה מוכנה

הפרקליטות אינה מוכנה, כנראה, להגיע להסכם עם יונתן זכוביץקי, חתנו של שאול אייזנברג, המבקש לחזור לארץ.

ומי לא בא? כהנא!

בעקבות התקפות כידוניות של אנשי "כך" על נשות ממשלת המחאה של "נשים בשחור" בירושלים ובחיפה, גייסה הממשלה תיגבורת, כדי למנוע פיצוץ. בסופו של דבר, למרות ההכנות, לא הגיעו אנשי "כך" למקום.

מי יתמודד עם צי"ץ?

מועצת המחוז של מפלגת העבודה תכריע בסוף החודש מי יהיה המועמד בבחירות לראשות עיריית תל-אביב. כרגע מסתמנת אפשרות לשני מועמדים: סגן ראש העיר, נתן וולך, חבר הקואליציה, ועורך הדין חיים בצמן. מועמד שלישי אפשרי, ח"כ אליהו שפייר, מזכ"ל המחוז של מפלגת העבודה, שלא נבחר ברשימת המערך לכנסת הבאה, החליט לוותר על מועמדותו.

222

לפי דובר צה"ל נהרגו השבוע שלושה פלסטינים. בכך עולה מיספרם ל-163 הרק גים מירי חיילי צה"ל. מיספר זה אינו כולל הרגים מירי מתנחלים ומסיבות אחרות. לפי ספירה ישראלית מוסמכת עומד מיספר ההרגים הפלסטינים מתחילת הר אינטיפאדה ועד יום השני, ה-4 ביולי, על 222.

לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיים נים על 292 הרגים פלסטינים, לפי הפירוט הבא:

- 195 הרגים מירי חיילי צה"ל ומתנחלים.
- 57 הרגים כתוצאה משאיפת גז.
- 18 הרגים ממכות ומהתחשמלות.
- 22 הרגים מנסיונות בלתי-ברורים.

"בני-ברית" במוסקווה

אירגון "בני-ברית" החליט לפתוח סניף ונציגות בקהילה היהודית במוסקווה. החלטה עליה התקבלה בוועידה השנתית של האירגון, במלאת 100 שנה להקמת האירגון בישראל. בני-ברית הוא האירגון היהודי הגדול בעולם, והזימה לפתיחת הנציגות במוסקווה באה מישראל.

האירגונים מאשימים את הסוכנות

האירגונים היהודיים בארצות-הברית מאשימים את הסוכנות, ובעיקר את השליחים, שלא עשו די מאמץ כדי לשכנע צעירים יהודיים לבוא לארץ, במסגרת מתנות-קצין. השנה ירד באופן ניכר מיספר הצעירים המגיעים מדי שנה למחנות-קצין בישראל, כנראה בגלל האינפלאציה.

"כור" מנסה

לגייס אשראי

ראשי "כור" מנסים לגייס אשראי בהיקף של 40 מיליון דולר, כדי לממן פרויקט הלוואות, שמועד פירעון קרוב. לשם כך יצא לחו"ל ראש אגף-הכספים של "כור", הר"ר שימרון רביד, בסוף השבוע שעבר.

שינויים בצמרת הארץ

במסגרת ריענון השורות בצמרת "הארץ", ייבנס דויד מרגלית לתפקיד בכיר במערכת החדשות של העיתון. מרגלית, שהיה ראש מערכת תל-אביב של קור-ישראל, פורש מהדריי.

שמיר לחץ?

שמעון במסדרונות תנועת-החרות טוענות כי פרישתו של משה ארנס מהמקום הראשון בשביעה נבעה מלחצו של ראש-הממשלה, יצחק שמיר. גם בבחירות הקודמות נאלץ ארנס לוותר, מפני ששמיר חשש מפיצוץ.

נציג המערך

בוועדת הבחירות

מאבקים במפלגת העבודה לגבי מינוי נציג המפלגה לוועדת הבחירות המרכזית. רפי אורי מעוניין במינוי לעצמו. אך הנטייה בצמרת המפלגה היא לבחור דווקא בחיים רמון. הנושא עדיין לא הוכרע.

רוח-הקרב של עזר

בניגוד לשמועות שהופצו בימים האחרונים, משתלב עזר וייצמן היטב בתפקיד ממלא-מקום יושב-ראש מטה הבחירות של מפלגת העבודה. במסדרונות המפלגה מופתעים מרוח-הקרב שהכנים וייצמן בפעילים.

מסי-הכנסה יחקור

מסי-הכנסה יחקור מועמדים במפלגות, שדו-דאו כספים רבים על תעמולת בחירות.

מסי-הכנסה נשען, כנראה, על מערך כת-הלשנה הדדית של אנשי הליכוד והי מערך, שמטרתם היא למנוע מתן תרומות של אנשי כספים וכלכלה למפלגה הי ריבה.

כנס ישראל-פלסטיני

בארצות-הברית

כנס של אישים ישראלים ופלסטיניים עומד להיערך בנובמבר בארצות-הברית. בין הישראלים ישתתפו אישי-ליכוד וח"כים ממפלגת העבודה, רייך, מפ"ם, והרשימה המתקדמת לשלום. בפגישת-הכנה לכנס, שהתקיימה בארצות-הברית בסוף השבוע, עוצבה מתכונת המפגש, שיעשה במסגרת החוק. בפגישות-ההכנה לכנס השתתפו ישראלים ופלסטיניים.

יחזירו פינקסי-חבר?

ככנס של תבירי-המערך במועצת-העובדים של התעשייה האווירית, שיתקיים בשבוע הבא, מתכוונים לרוץ באפשרות לתמוך בליכוד בבחירות הקודמות. חברים קיצוניים אף מעלים את האפשרות להחזיר את פינקסי-החבר של מפלגת העבודה.

הסיבה לכך: החסם של מנהיגי מפלגת העבודה לפירויקט הלביא.

מבקר המדינה

יבדוק חשדות

מבקר-המדינה התבקש לבדוק חשדות לביזבז כספים בבניית הבניין המסווא של משרד הבינוי והשיכון.

כהארץ מחפשים גם מחליף למשה ורדי, שהיה ראש הדוכנה (אחראי על עורכי עמודי-החדשות). ורדי עזב את הארץ וחזר לידעות אחרונות.

גוגר בודק אפשרויות

אישי-העסקים, אריה גוגר, עומד לבדא לארץ כדי לבדוק תוכניות, יוזמות והשקעות בארץ, באמצעות הקרן שמנהל בנימין גיבלי. בין השאר ייבדקו פרויקטים בתחומי גרל"ץ, תעשייה ואלקטרוניקה.

מלונות הופכים

למעונות-זקנים

בתי-המלון בחוף בתי-ים, ששימשו בעבר את המזרחים הסקטיים והבריטיים שעבדו בפרויקט ה"לביא", עוברים הסבה והוסבים למעונות-זקנים, בחלקם מעונות גריאטורים פרטיים.

המחירים הנגבים במעונות אלה נעים בין 2000 ל-2600 שקלים בחודש.

צ'רטר של

"שלום עכשיו"

אנשי "שלום-עכשיו" בארצות-הברית שוקלים לארגן טיסות-שכר לישראלים, הי מעוניינים להשתתף בבחירות הקרובות לכנסת.

הרעיון עלה בפגישה של "שלום-עכ" שיו" שנערכה באחרונה בניו-יורק.

חברת-תיקשורת חדשה

דן פתיר, מי שהיה יועץ ראש-הממשלה לענייני תיקשורת, העיתונאי-לשעבר חזי כרמל, ודויד קימחי, מי שהיה מזכ"ל משרד-החוק, הקימו חברה חדשה להשקעות בתיקשורת.

קיבוצים מחליפים

בריות

קיבוצים ברחבי הארץ החליטו בשנה האחרונה לעבור לבריכות-שחייה טרומיות מכונות, המיוזבות מחו"ל. הבריכות יחליפו את הבריכות הרגילות.

חברה הנדסית תייבא את הבריכות בגדלים שונים, במחירים החל מ-5000 דולר.

בקרב: מועדון פירסום

בקרב יוקם בארץ מועדון הפירסום הישראלי. כוונת המועדון לקיים מפגשים, אחת לשישה שבועות, שיעסקו בנושאים מרכזיים בתחום הפירסום. לכל מיפגש יוזמנו מומחים מיקצועיים שיערכו הרצאות בנושאי כלכלה וחברה.

המישטרה

עדיין מחפשת

המישטרה עדיין בודקת מי מצמרת המישטרה הדליף לעיתונות את הדו"ח הפנימי של מבקר-המישטרה. כמה קצינים בכירים כבר נבדקו בפולין גראף, ובגלל תוצאות בלתי-מספקות שוי קל מפכ"ל המישטרה, רבניצב דויד קר אום, לזמן כמה קצינים לבדיקה נוספת במבנות-האמת.

מיכסת-החלב של הורביץ

האחים יואב ויונתן הורביץ קיבלו מיכסת-חלב, כדי להקים רפת בכפר-דוד, במסגרת השיקום שלהם. עד היום לא הוקמה הרפת, והמיכסה לא נוצלה.

ציפאי: להד"ם

כידוע שפורסמה בשבוע שעבר על התקירת של שימרון (צ'פאי) קרם באל-על, נפלו טעויות. מובן שלא נמנע מצ'פאי לטוס בחברה, אלא יימנעו ממנו שרותים, כגון שרות-שלום. צ'פאי עדיין מתעקש להד"ם.

בסוף שנות ה־50 נסעתי לגרמניה, בפעם הראשונה מאז שעזבתי כילד. היתה לי אז הרגשה קשה. כל גבר קשיש שנתקלתי בו עורר בי את השאלה האוטומטית: היכן היה בימי השואה? לא התיידיתי אלא עם מי שהייתי בטוח לגמרי שהיה אנטישמי, ואלה היו מעטים.

גם הגרמנים הטובים לא חשו כנוח בהיתקלם בישראל. אני זוכר שפעם נכנסתי למישרד ממשלתי, ומשהצגתי את עצמי כישראלי שלף הפקיד הקשיש תיבה קטנה של תפוזיץ, כאילו כדי להוכיח: "אני בסדר. אני אוהב את הישראלים/היהודים". זה היה מבדך. כל מגע בין גרמני וישראלי היה מבדך.

בינתיים גדל דור שני, וגם היחסים עימו לא היו חסרי־מבוכה. הילדים שמעו על השואה, והם הלכו אל אבא/אמא ושאלו: "איפה הייתם? איך זה יכול היה לקרות?" המורים שתקו והעלימו, ההורים הסיטו את המבט, רבים מהצעירים הפכו שונאי־יהודים ופרוי־ישראלים קיצוניים, ומגע ישיר ופשוט לא היה אפשרי. עכשיו גדל דור שלישי, ובפעם הראשונה יש אפשרות של יחסים נורמליים (כמעט). אין הרגשת־האשמה של הדור הראשון, ולא ההרגשה של אשמת־ההורים של הדור השני. אך אין גם התעלמות. יש עניין רב בשואה ובתולדות הרייך השלישי, ושאיפה חזקה להבין.

כשאני מזדמן לגרמניה אני מרבה להתווכח עם גרמנים צעירים על עליית הנאצים, על חוויות כילד שראה את הדברים בהתהוותם, על התהליך שהוביל לשואה. אפשר לעשות זאת בלי מבוכה חריגה, אלא תוך השלמה עם העובדה שאנחנו בני עמי הקורבנות, ושהם בני עמי־המבצעים.

המבוכה מתחילה כאשר גרמנים צעירים, אידיאליסטיים, רוצים למתוח ביקורת על מדיניות ישראל כלפי הפלסטינים. הם תוהים, בכנות: האם מותר לנו בכלל לבקר? האם זה לא יחזק את האנטישמיות? האם זה לא יביא להכחשת הייחוד של פשעי הנאצים? (הנה, גם היהודים עושים את זה!), או להתחמקות מן האחריות המיוחדת (הכולם אותו הדבר!), או לאנאלוגיות פשטניות (הפלסטינים הם הקורבנות של הקורבנות!).

ומאידך: מי שהסיק מסקנות ומגנה את פישעי הנאצים, האם אינו חייב להרים את קולו נגד כל עוול, כל דיוק, כל פגיעה בזכויות־האדם, גם כאשר המדינה העושה היא מדינת־היהודים?

אין תשובה קלה על התלבטות זו. בייחוד כשהיא כנה. עצתי לידידים גרמנים צעירים היא: מותר לכם למתוח ביקורת. אבל הביקורת צריכה להיעשות מתוך אהדה, ומתוך חיוב מוחלט של קיום ישראל. והיא צריכה להימנע מכל השוואה פסולה עם הפשע האחר־מימיו של השואה, שאין דומה לו בהיסטוריה.

אך ביקורת הנובעת מאהבה, תתקבל באהבה. הרי גם מחנה השלום הישראלי הוא ישראל, ואולי החלק האמיתי ביותר שלה.

נחיריו של הגיבור

היה יום קריר, גשם דקיק ירד מדי פעם, ועמדתי לפני הפסל הענקי.

אני נוהג להזכיר את הפסל הזה לעיתים קרובות בהרצאות שלי, כהוכחה למשהו. וזה הסיפור: כשהייתי בכיתה ג' או ד' בגרמניה, בסוף ימי הרפובליקה הוויימארית, במדינת־פרוסיה שהיתה אז סוציאלי־דמוקרטית, נתנה המורה שיעור בהיסטוריה.

היא ריברה על הקרב ביער הטבטוני, בשנת 9 לספירה. היא הזכירה שבמקום זה עומד עתה פסל־הענק של הגיבור, הרמן בן שבט הכרוסקים, וסיכמה: "הרמן הגיבור עומד כשפניו אל האוייב התורשתי, ילדים. מיה האוייב התורשתי?" כל הילדים בכיתה הרימו את אצבעותיהם, וקראו כמעט במקד: "הלה! צרפת! צרפת!"

כיום שורר שלום גמור בין צרפת וגרמניה, לא יעלה כלל על הדעת שתפרוץ ביניהן אי־פעם.

מילחמה נוספת. הן חיות בשכונות טובה. הגבולות ביניהן פתוחים, והן שותפות ביתר בשוק־האירופי־המשותף ובברית־נאט"ו.

ואם זה קרה בין גרמניה וצרפת, אחרי מילחמה שנמשכה מאות רבות בשנים, זה יקרה גם בינינו ובין הפלסטינים?

עד כאן הסיפור. לפני שבועיים סיפרתי אותו לקהל גרמני, וידיד שאל אותי: "אולי אתה רוצה שאקח אותך לשם?"

הסתכלתי בפסל. גובהו כ־20 מטרים, והוא עומד על כן שגובהו כגובה שבע או שמונה קומות של בניין. רואים אותו ממרחק של עשרות קילומטרים.

הייתי שם פעם כשהייתי ילד קטן. אז סיפר לי אבי שהפסל הוא כלי־כד גדול עד שהאנשים שביקרו בתוכו נפלו מבעד לנחיריו ונהרגו. היה צורך לסתום את הנחיריים.

צר לי להגיד שאני בילף. הפסל גדול, אך לא עד כדי כך. אי־אפשר ליפול מבעד לנחיריים.

הרבה מחשבות עברו בראשי. הרמן, שהרומאים קראו לו ארמיניוס, היה בן־ערובה ברומא, וגדל כאציל רומאי. בבוא היום נגד במיטביו. "הדם סמך מים", אמורים הגרמנים. הוא משך את הצבא הרומאי אל תוך מלכותו. כשעברו הרומאים בגיא בין שני הרים, לא הרחק ממקום הפסל, התנפלו עליהם הגרמנים מכל עבר ושחטו אותם.

שונאי־גרמניה טוענים שמעשה־בגידה זה גרם לכך שמאו מחשיבים הגרמנים את הנאמנות מעל לכל ערך אחר. בבחינת: כל עם מעריך ביותר מה שאין בו.

המצביא הרומאי שהתאבד בתום הקרב (הוא הפיל את עצמו על

חרבו) היה קווינקטיליוס וארוס, שהיה קודם לכן נציב עליון בארצנו. פלסטינה וגרמניה הדרומית היו שייכות אז לאותה האימפריה.

הקיסר הרומאי באותה תקופה היה אוגוסטוס. עם קבלת הבשורה המרה קרא: "וארוס, וארוס, החזר לי את הלגינות שלי!"

כעבור 61 שנים עלה יורשו על ארצנו ושרף את בית־המקדש. גם עכשיו עומד הרמן הגיבור כשפניו אל האוייב. בדיוק מול פניו, על הרכס ממול, ניצבת אנטנה ענקית של הטלוויזיה.

עניבת החנק

בעונותי הרבים ביליתי השבוע כמה שעות בבית־המישפט. ראיתי עורכיידי קשישים וצעירים מתרוצצים כשהם לבושים במיטקטורנים שחורים וענבים עניבות, כפי שמחייב הנהול.

זה היה ביטחון. הפרקליטות, לעומת זאת, לבשו כותנות לבנות בלבד, וחצאיות שחורות.

ככניסה לאולמות לבשו הפרקליטים והפרקליטות גלימות שחורות.

במיסדרונות היה חם. באולמות פעל מיוג־אוויר לקוי, ולא היה פחות חם.

זה נראה לי מגוחך. אנחנו חיים בארץ־ישראל, השוכנת באזור סוב־טרופי. בקיץ חם עד לוהט.

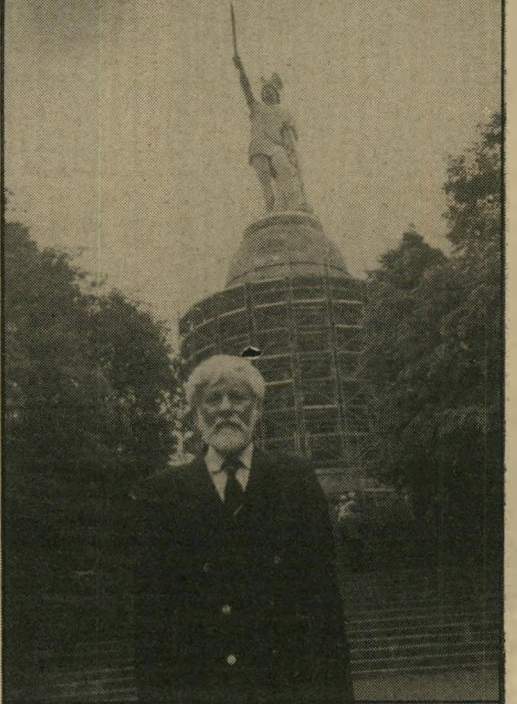
הביגוד המישפטי המקובל אצלנו הומצא באקלים קר. בבית־המישפט הבריטי אין איש סובל בשל בגדיו. גם הפיאה הנוכחיה אינה מפריעה בקור האיים הצפוניים.

אינני רוגל בלבד מרושל בבית־המישפט. אני מודע בהחלט לצורך לשמור על מידה סבירה של "דקורום" — צורה של התנהגות ולבוש שתרם את קרן המערכת המישפטית גם מבחינה חזונית, בייחוד לאור הירידה המדאמה של הרמה האנושית במיקצוע זה, כמו בהרבה מיקצועות אחרים בארץ.

אולם מי אומר שלבוש מהוגן וחגיגי בארץ זו צריך להיות חיקוי של המקובל בארץ אחרת, בעלת אקלים שונה לחלוטין?

הוא מודע בהחלט לצורך לשמור על מידה סבירה של "דקורום" — צורה של התנהגות ולבוש שתרם את קרן המערכת המישפטית גם מבחינה חזונית, בייחוד לאור הירידה המדאמה של הרמה האנושית במיקצוע זה, כמו בהרבה מיקצועות אחרים בארץ.

אולם מי אומר שלבוש מהוגן וחגיגי בארץ זו צריך להיות חיקוי של המקובל בארץ אחרת, בעלת אקלים שונה לחלוטין?

ליד פסל הרמן הגיבור

לדעתי, אין כל רע בהנהגת לבוש חגיגי קיצו אחר לגברים כמו לנשים. כותנות לבנה, מינסונים וחצאיות שחורים. בלי עניבה. בלי מיטקטורן. בלי גלימה. בחורף אפשר להקפיד על לבוש אחר.

הוא הדין, אגב, לגבי מסיבות דיפלומטיות. מי שמוזי אותי למסיבה דיפלומטית בקיץ צריך לדעת שאני מסרב בהחלט לסבול תמורת הכבוד. אני מופיע בלי מיטקטורן ובלי עניבה, גם כשאני היחיד בין מאות גברים מיסכנים, הסובלים בחום מחניק, כשם ענבים וממוקטרינים. SORRY. מי שהרבר מפריע לו, בל יזמין אותי.

אני ישראלי. אקלים ארצי הוא אקלימי. מי שרוצה שאתלבש בקיץ כמו בצפון־נורווגיה, ויאללנא לספק לי אקלים של צפון־נורווגיה.

סיפור מוזר

בראשית שנות ה־50 בא ארצה יהודי עיראקי, ובפיו סיפור מוזר. בבגדאד, כך סיפר, קמה קבוצה מחתרנית, שביקשה לחולל מהפכה לאומית בעיראק. מטרתה היא לגרש מעיראק את הבריטים וסוכניהם, ראשי־ממשלה נורי סעיד והמלך הצעיר (שהיה דודנו של המלך חוסיין).

בחפזה בעל־בית שיעזור לה לחולל את המהפכה, עלה על דעתה של הקבוצה כי הכתובה הנכונה היא ישראל. האם לא גירשו היהודים את הבריטים מארץ־ישראל במלחמת־מחתרת?

כדי ליצור את המגע הדרוש, שלחו את היהודי הצעיר לארץ. זה הסתובב כאן וחפשו קשר להעברת המסר. הוא מצא, במיקרה, אדם בשם קלמן כץ, איש־אצ"ל ותיק.

כץ התלהב ומצא את הדרך אל דויד בן־גוריון, ראשי־ממשלה ושר־הביטחון. בן־גוריון הקשיב לדבריו ושלח אותו לראובן שילוח, שהיה אז ראש קהילת־המודיעין.

כך התחילה פרשה מתסכלת. שילוח דחה את כץ בלף ושוב. הצבר המנוסה חש כי משהו אינו כשורה. לבסוף לחץ על שילוח, וזה אמר לו, בערך, כך: "אתה שמועז? הבריטים הם בעלי־הבית שלנו. אנחנו זקוקים לתמיכה של מדינה מערבית! לא נלך לסכן את הקשר הזה בשביל איוושהי מהפכה בעיראק!"

בעיניו של כץ, לוחם ותיק בבריטים, נראתה גישה זו פסולה מעיקרה. הוא החליט לפרסם את הפרשה. מכיוון שאחיו, האדריכל

אביאל כץ, היה פעם מפקד הפלוגה שלי באצ"ל, מצא את הדרך אלי. העולם הזה פירסם את הדברים, והגדיר את גישתו של שילוח כמוטעית מיסודה.

כתבנו: אנחנו חיים במרחב ערבי. הבריטים הם מעצמה קולר־ניאלית ורה. במקום או כאמור יסתלקו. הערבים יישארו. איתם אנחנו נצטרך לחיות. האם לא כדאי יותר ליצור קשרים איתם בעודם לוחמים לחרותם וזקוקים לבעל־ידידות, תחת להשליך את ירכנו על אימפריה קולוניאלית גוועת?

נקטנו עמדה זו באופן עיקב כלפי כל התנועות הלאומיות הערביות דאז. יזמנו את הקמת "הוועד הישראלי למען אלג'ירה חופשית", תמכנו במהפכה המצרית נגד המלך פארוק ומאבקה לסילוק הבריטים מאזור תעלת־סואץ, תמכנו במהפכה העיראקית (כאשר זו פרצה בסוף, בלעדנו ונגדנו).

האיש שייצג את הגישה ההפוכה היה בן־גוריון. והאיש שהיה עוזרו הנאמן ביותר של בן־גוריון ביישום גישתו היה ראובן שילוח, מקים קהילת־המודיעין הישראלית בכלל ו"מוסד" בפרט. הוא צץ בכל מקום שבו היתה קיימת הסכנה שתיווצר ברית ישראלית־ערבית נגד המעצמות המערביות.

לשיא הגיעו הדברים בסוף שנות ה־50, כאשר יום ראש־עריית פירנצה, ג'ורג' להפירה, כנס "ים תיכוני", שנועד לשמש כמיס־גרת לדרושיה ישראלית־ערבי ראשון. שרת־החזק, גולדה מאיר, התעקשה לשלוח אליו מישלחת בראשות שילוח, תחת להסכים לשיגור מישלחת של אקדמאים ואישים בלתי־תלויים אחרים.

כשראו הערבים שכשם ישראל הגיע איש־מודיעין מובהק, שיצא לו שם של שונא הלאומיות הערבית, הם נטשו את המקום, או שלא באו כלל. (כתוצאה מכך הוזמן להפירה אותי לוועידה הבאה, ולכל הוועידות שלאחר־מכן. שגרירות ישראל ברומא מחתה על כך רשמית.)

עכשיו כתב חגי אשר, מעריצו של בן־גוריון ואחרון אנשי רפ"י, ספר על שילוח. שמו: מוסד של איש אחד. חבל שלא הזכיר פרשה זו.

וואלה, איזה בלגאן!

המכונית עצרה בקירבתי. ישבו בה שתי נשים, כנראה אם ובת, שתיהן בעלות חזות ייקית בולטת.

הבת יצאה וקראה לאמה: "יאללה, ראו!" המילה "יאללה" (בעצם: יא אללה, הוי אלוהים!) השתרשה בשפה העברית. בין השאר היא מקבילה למילה הגרמנית "ראוס" (ההוצאה).

הרבה מילים ערביות השתמשו בעגה העברית. למשל: "חנט" ריש" (בעצם: קנטר ריש, ממשקל נוצות). או "כאסח" (בערבית: מכה). או "תפרן" (בערבית: עני).

יש מילה אחת, שאיני מצליח לאתר את מקורה: "בלגאן". בעברית החדשה אין לה תחליף. היא חיונית. היא מצלצלת כמו מילה ערבית. אבל אין היא מילה ערבית כלל. הערבים, המרבים להשתמש בה (למשל: "לא יכולתי לבוא אתמול לעבודה. בכפר שלנו החיילים עשו בלגאן") מאמינים שוהי מילה ערבית.

אולי מישוה יכול לעזור לי? מה מקור המילה הזאת?

אולי מישוה יכול לעזור לי? מה מקור המילה הזאת?

אולי מישוה יכול לעזור לי? מה מקור המילה הזאת?

אולי מישוה יכול לעזור לי? מה מקור המילה הזאת?

אולי מישוה יכול לעזור לי? מה מקור המילה הזאת?

אולי מישוה יכול לעזור לי? מה מקור המילה הזאת?

חבל שתל-אביב לא נמצאת בירושלים!★ ועל שופטים שאינם יודעים לספר בדיחות

אנשים

שני מופעים, השתוללו ורקדו. אנשיהביטחון במקום מיהרו להוריד אותם, אבל לפני שהצליחו בכך, נפל ילד אחד מן הבייג'ה, מגובה של מטר בערך, ונשברה ידו. היה זה בנו בן ה-8 של הפרופ' בוליסלאב גולד'מן, סמנכ"ל בית-החולים. מנהל

הגברים. השנה תתמודד שטראוס עם עורכת-דין אחרת, והמנצחת תתמודד עם הגברים.

באירוע גדול שאירגן בש"בוע שעבר בית-החולים תל-השור מר לילדי העוברים, במלאת 40 שנה לבית-החולים, עלו ילדים רבים על הבימה בהפסקה בין

רר, צילצל אליו ואמר שהוא חייב לראותו מיד, כדי להתייעץ איתו בעניין חשוב ודחוף. השניים ישבו ודיברו, ופתאום נזכר שורר שהוא בעצם רעב. כאשר נכנסו השניים למיסעדת הסיף, ריה, חיכו שם כבר כל החברים, רובם חברים-למיקצוע.

אחרי הרמת כוס חגיגית, אמר שורר: "יש לי הצעה, כבוד השופט — מוטב שתימנע מלסיפר בדיחות בבית-המישפט. מניסיוני מעולם לא זכיתי לש"מזע מפי שופט בדיחה טובה. שאלתי את עצמי איך זה שאני שים אינטליגנטים מגלים חוש הומור לקוי, והגעתי למסקנה שזה מפני שמהיום הראשון של"הם על כסיהמישפט הם מספרים בדיחות, ועורכיהדין התנפנים תמיד צוחקים, כאילו שמעו את הברירה הכי טובה בעולם. כך קורה שבמשך שנים מקבלים הר"שופטים היוזרחור מוטעה בנור"שא הזה."

אליפות המישפטים האר-צית בטנים התחילה השבוע ב"מיגרשי הפועל בצפון תל-אביב, ותימשך 10 ימים. לתחרות נרשמו 30 עורכדין ושופט אחד: שופט-השלום צבי הרטל מכ"פרסבא, שהוא משתתף קבוע בטורניר, והנמנה עם יוזמיו. בע"לי סיכוי טוב לזכייה הם עורכיהדין דין אהוד רגן ורב לוין. משתתף קבוע אחר, עורכדין רב ארבל, שהגיע תמיד לחצי-הגמר, נרשם השנה, אולם נאלץ לפרוש כבר בשלב הראשון, בג"לל כאבים בגב, בעיקבות תאור"נתדרכים לפני חודשים אחדים.

זוכה קבוע בתחרות, עורכדין יוסף שטבהולין, טניסאי מעולה, לא נרשם השנה. הוא העדיף לגסוע לאנגליה, לחזות במשחקי וימבלדון.

בעניין נשים בתחרות: עורכדין רכתידין ג'אנין שטראוס, ילידת דרום-אפריקה ולשעבר אלופת-ישראל בטנים (שמה היה אז ג'אנין שממן) ביקשה להירשם לתחרות לפני כמה שנים. סירבו לה, אבל היא התעקשה, ואז שור"נה התקנון, הוסיפו תחרות בין נשים וקבעו שאם יהיו פחות מש"לוש משתתפות, הן יושחקו עם

ליוסיההולדת של המלך חסן.

ליליאן התעקשה לחזות במו עיניה בבחירות לפאגל בליכור. בעלה קבע פגישה עם ידידים לשעה 8 בערב. ב"6 יצאה ליליאן עם חברתה לכיוון ההיפנינג בליכור, בקאונטרייקלאב בהרצליה. בעלה החליט לנסוע בעיקבות שתי הנשים. השעה הי"תה שעת-פקקים. בעוד שליליאן וחברתה נהנות מהחיים, הויע בעלה במכונית וניסה לדחות את הפגישה המיועדת. לבסוף — אחרי שעה וחצי של נסיעה אי-שית, הגיעו שתי המכוניות מתל-אביב להרצליה. אחרי שבע דקות בדיוק של נשיקות וחיבוקים עם

חבריהכנסת אהרון א"ב"ר"הצירא היה עסוק במשך כמה ימים בחגיגת כריהמיצווה שערך לשניים מבניו, יעקב ויצחק. אחרי ההילולה שערך ברמלה, עלו השניים לתורה באשדוד. משהסתיימו כל הטכ"סים והחגיגות, נשמו השניים לר"וחה ואמרו לו: "אבא, טוב שג"מרנו עם זה!" אברהצירא נוסע לחו"ל, לאסוף כספים למיפליג"תו, הליכור. יסעו איתו: בנימין ("ביבי") נתניהו והשר משה ארנס.

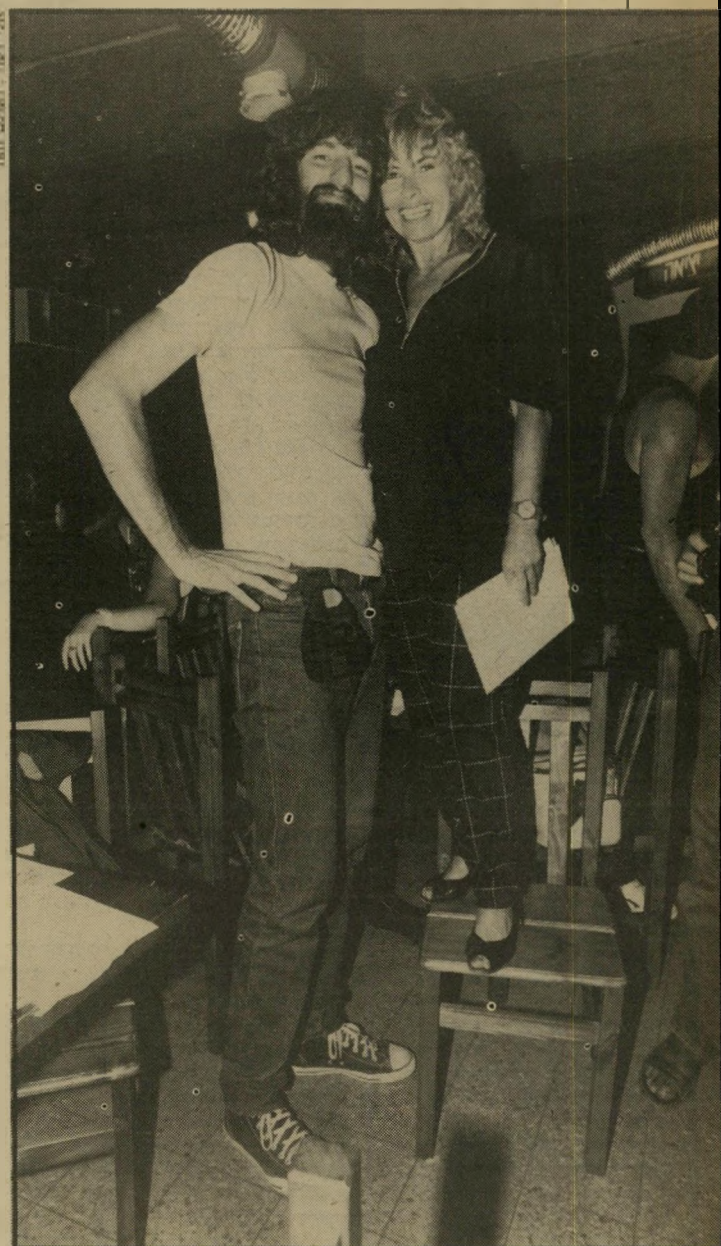
יריב ב"ר"הצירא — זהו לא רק שמו של הנכר של דויד ב"ר"הצירא, אלא גם שם

בני טבק שחקן הכדורגל של מכבי תל-אביב, התראיין באולפן הנייד של "קול ישראל", כשלפתע התפרץ מתוך הקהל ילד נרגש בן 11, שלומי נחום, והתנפל בנשיקות על השחקן. הוא גם דרש חתימה אישית מהשחקן ואמר לו: "אני מעריץ אותך כבר שש שנים, למרות שאבא שלי אוהד את הפועל ת"א."

שואל אייזנברג יושב-ראש תא כתבי-הספורט (מימין) הגיע למסיבת עיתונאים שאורח-הכבוד שלה היה המיליארדר המעופף, שואל אייזנברג (משמאל). כשסיפרו לאישהעסקים שיש באולם עיתונאי בעל שם זהה לשלו, הוא ביקש להכירו. כשהפגישו ביניהם, שאל המיליארדר את איש הספורט היכן נולדו הוריו ומה מקור שמו, אך לא נמצא כל קשר משפחתי ביניהם.

מוטי קימחי צלם העיתונות הגבוה בישראל (2.03 מטר) נתקל במסיבה ביחצנית מירי זיכרונני נמוכת-הקומה (1.58 מטר) ופתח עימה בשיחה. כשנוכחה היחצנית שהתיקשורת בניהם לקויה בגלל הפרשי-הגובה, היא עלתה בעליצות על כיסא, וכשהשתוו השניים בנובחה נמשכה השיחה ביתר-נוחות.

המועמדים השונים, שבו המכור ניות בדרך הפקוקה והארוכה לתל-אביב. עורכדין הרן פיינש"טיין התמנה בימים אלה כשופט בבית-המישפט ברחובות. השופט החדש, המתגורר בתל-אביב, הוא יליד רחובות, ועומד לעבור לגור בעיר זו.

אשתו שולה, מישפסנית גם היא, אירגנה לו בשבוע שעבר מסיבת-הפתעה. ידירו של פיינ"שטיין, עורכדין מרדכי שור

בנם של דולי וחקריהכנסת בנ"ימין ("פואר") ב"ר"הצירא. יריב סיים קורס מפקדייטנקים בשבוע שעבר וזכה בדרגת סמל. הוריו נסעו לבקרו בבסיסו — מרחק ארבע שעות נסיעה מבי"תם. הביקור האחרון אצל הילד הסתיים בתאונת-דרכים. הפעם הם שבו בשלום.

זוג המיליונרים ליליאן וסטיב שלום, ששהו באחרונה בירושלים, עזבו את הארץ לטור בת מארוקו: השניים הוזמנו

רחל אבינר, העולם הזה

והוא מסיע את אשתו להופעה תיה. אך כשהיא נזקקת לאביד ריה, היא נוסעת במכונית המישית פחתית.

■ בתוכנית הרדיו האסטרולוגית לכל אדם כוכב, שהועברה בשירות ישיר מהקוסמוס בחיפה, התארחו כמה אמנים. כשהבחין המראיין, **מנחם פרי**, שהקהל מתחיל להשתעמם, הוא קרא לעיתונאית **ציפי רום** לבוא ולהתראיין, כדי להוסיף קצת פילפל לתוכנית. האסטרולוג **אילן סקר** הסתכל במפת הלידה שלה, ואמר לה שהיא ער מרת להינשא בעוד 10 חודשים. רום הגרועה, שהיא חברת-רלח יים של סגור עורר המקומון העיר. **שמוליק שביטוב**, החליטה למתוח את האסטרולוג והנוכחים ואמרה בשירות חי שיש לה שני מאהבים, האחד גבר נשוי והשני סטין, והיא לא יכולה להתחתן — לא עם הנשוי בגלל מצבו המישפחתי, ולא עם הסטין בגלל גילו. אך פקר המשיך להתעקש שהוא רואה נישואין בעוד 10 חודשים. כשירה מהבימה ניגש אליה צעיר, חיבק אותה ואמר לה: "היית נהררת" המנחה פרי שאל אותה אם זה המאהב שלה, והיא השיבה שזה בנה **ברק**, ושהיא חברה של אחד מחבריו. הנוכחים לא הבינו את ההומור הצברי שלה.

■ הקרנת הבכורה של הסרט היושן, העוסק במאבקי הכוח

בית-החולים, הפרופ' **מרדכי שני**, שהיה במקום, נשא את היד בזרועותיו לחדר-המיון, שם נקבע שהוא סובל משבר רציני. הילד הועבר לחדר-ניתוח, וטופל בהרמה.

■ בימי החגיגות של תל-ה שומר יחדיו חדרים אחדים לתע- רוכה שהציגה תחביבים ואוספים של אנשי בית-החולים. הפרופ' **יאיר ליברמן** הביא רהיטים שהוא בנה, מעוטרים בחריטה מרהיבה על עץ: הר"ר **עזר דר לב**, שהיה בעבר קצין-דפואה ראשי, הציג את אוסף-החלילים שלו, שחלק מהם הוא עשה בעצ- מו. תוך כרי עבודות-הכנה חי- לל דולב באוזני צוות המארגנים. הר"ר **רפי אדר**, כירורג המתמ- חה בכלי-ידם, הציג עבודות קר לאו' יפהפיות, שכללו לבנות, עיניים, תרשים של אק"ג וכן הלאה, ואת המילים **WE ARE ALL HEART**. הר"ר **טדי קרמן**, רופא-מיילד, הציג אוסף של אקדחים מכל הסוגים.

■ מאז הופעתם החד-פעמית בפארק-הירקון, לפני ארבע ש- נים, היו פניות רבות לכל אחד מחברי להקת בורח להופיע שוב. לכן, כאשר לא-מזמן ביקר **מאיר (פוגי)** **סניגשטין** בארץ, נפגשו אצלו **דני סנדר** **סון**, **גדי גוב**, **אפרים ש- מיר**, **יצחק קלפטר**, **אלון אוליאריצקי** ויוני **רכטר**, והחליטו (החלטה כמעט סופית)

פינה דבורין היתה במסיבת הנישואין של הפסיכיאטר הד"ר **ריצ'ארד קורנהאוזר** ואשתו **ורדה**. אחד האורחים האחרים הביא כמתנה אלבום גדול של גופות גברים, פרי יצירתו של **מרעולס ארנולד שוורצנגר**. הם מוצאים חן בעיניו? שאל המארח, והצביע על הגופות. הפרקליטה השיבה: "הם מגעילים אותי!" מימין: עורך-הדף **אסף כספי**, ממשפחת-הפרקליטים הידועה.

10. **ויטה רוזוב** מאגדת ניצן הגיעה עם ילדים, חברי האגודה. הומר **ג'קי מקלייטן**, נכה הרתוק לכסא-גלגלים, עשה מאמץ והי גיע להקרנה למרות שלא חש בטוב. הפתיעו בהיעדרם הברר- נית **ציפי שביטוב** ובעלה **אביר שי דקל**, שחסרונם איכזב יל- דים רבים, והומרת **מירי אליר לי**, שהגיעה בטעות לקולנוע לא-נכון.

■ איס-הרדיו הוותיק **יעקב בן-הרצל** חגג כמה אירועים משמחים בערב אחד. ראשית, את סיום המכירה הפומבית, שהכני סותיה הן קודש לאגודה למיל- חמה בסרטן. **סוזי אבן**, אשתו של **אבא אבן**, נשאת האגודה, אף נתנה דוגמה לאחרים, כשרכי- שה יצירה של הצייר **נחום גוטמן** ופוסטר של תלמידי בצנאל. בן-הרצל הצליח למכור מתנות רבות שקיבלו ראשי המדינה, כמו קופסת-נחושת ש- ניתנה עליידי ראש-הממשלה. סוסי-העץ של הרמטכ"ל-לשעבר, **רפאל איתן**, לא נמכר, וכן המתנות שקיבל יושב-ראש הכנ- סת, **שלמה דילל**. אחרי שנגמ- רה המכירה אמרה לו אשתו, הו- מרת **נירה גל**, שהיא רוצה לא- כול, והיא מעדיפה שזה יהיה ליד שכונת-מגוריהם בנווה-צדק. היא הביאה אותו לפאב הרצל שבש- כונה. כשהגיעו למקום קידם את פניו בחור מחושפ כננימין ואב הרצל, ומסכיב חברים רבים של בני-הווג. הסתבר שכולם באו כדי לחגוג עימו את יום הולדתו ה-58.

■ עיתונאי צעיר ביקש לרא- יין את אשת-העסקים **פינה רוזנבלום**. הוא התקשר עם ביי תה והשאיר לה הודעה במענה האלקטרוני. רוזנבלום, בעלת חוש-אחריות מפותח, טילפנה ל- ביתו. העיתונאי, המתגורר בבית הוריו, לא היה באותה שעה בב- תו, העוזרת שענתה לטלפון ביקשה מהדוברת להשאיר הדי- עה ושאלה לשמה. כשאמרה רוזנבלום את שמה, צחקה העוז- רת וטרקה את הטלפון. בערב, כשהזר העיתונאי, סיפרה לו העוזרת שמישהי, שהתחתנה כפי נינה רוזנבלום, ניסתה לעבור עליה.

דסנה ברק, זוהר אהליאב ונעמי רזן

אלינור בן-גד נולדה, כך נראה, לדוגמנות ולפוזות לפ- ני המצלמה של אביה, צלם-האופנה **סמי בן-גד**. הימפיה הקטנה, בת ה-3 וחצי, נוהגת להגיע לביקורים בסטודיו, ולהתבונן במשך שעות בדוגמנות המצטלמות. אחר-כך היא מתפשטת, לובשת כל מה שנמצא שם (במיקרה הזה, טול-כלה לבן ושקוף), מתקשטת בעגילים ארוכים ומבקשת שייאפרו אותה. סמי מצלם, ואמה של אלי, גילה, בעבר עיתונאית וכיום עובדת עם סמי בסטודיו, נהנית מן הצד. בני-הזוג, אגב, שהם הורים לשתיים (אלי היא הבכורה), אינם ממחרים למסד את יחסיהם ברבנות.

בחסות החשיכה

נשיא-המדינה חיים הרצוג ורעייתו אורה, סוניה ושימ' עון פרס. כולם הגיעו להקרנת סרטו של דן שילון בסנימה, במוצאי שבת. משתמנה ההקרנה הממושכת (כמעט שלוש שעות) זינקו זה אחר זה על הבימה: **זובין מהטה**, שכיכב ברוב הסצינות בסרט; **סטיב מרקוס**, אחד שהכל שיבחו אותו בשלל שמות (משם בא הכסף!); גם הנשיא ודן שילון, כמובן.

בתום התודות והברכות, התבקש הקהל שלא לעזוב את האולם לפני שיעזבו כבוד-הנשיא ופמלייתו. מבט חטוף על פני האולם הבהיר שחלק גדול מהמוזמנים ברחו הרבה-הרבה לפני שהנשיא עשה את דרכו החוצה. למעשה - הרבה-הרבה לפני תום ההקרנה.

ומי ומי לא החזיקו מעמד, וויתרו על פארי-היצירה של חברת רשתי או ככה: מיד בהתחלה נמלטו על נפשם **איציק קול**, **רחל** (אשתו של מנחם) **גולן**, **אליעזר ז'ורבין** עם מינה צמח, **עמוס** (הארץ, חדשות) **שוקן**. הגל הבא לכיוון דלתות הסנימה (בכיוון החוצה!) כלל את **עידו** (מעריב) **דיסנצ'יק** ואשתו **בתיה**, **אפרים קישון**, **רוני** (ידיעות אחרונות) **מוסר**, **עורך-הדף שימאון** (מכבי שלנו...) **מיזרחי**, **ועוד רבים וטובים** - הכל בחסות החשיכה, לצלילי התיזמורת הפילהרמונית, בניצוחו של הזובין מהטה.

לערוך עד סוף הקיץ הופעה אחת או שתיים באחד הפארקים הגדור לים - הירקון, צמח או ראשוד לציון. לא ידוע עדיין מי יהיה מפיק המופע.

■ התאונה שאירעה ברחוב בן-יהודה בתל-אביב נראתה כל- קווחה מסרט-מתח הוליבודי. צלם רשת אן-ב'סי בארץ, **יוסי גרינברג**, יצא ממכוניתו כשל- פתע עבר רכב של השגרירות האמריקאית ופגע בו. ידו של הצלם נתפסה במראה של המכר 50 מטר עד שהרכב נעצר. הצלם הובהל לבית-החולים **איכילוב**, ושם עמלו רופאים כירורגיים בחיבור העצבים וכלייהדם שנק- טעו. המזור בכל העניין הוא שגרינברג היה בשליחות אן-ב' סי בארץ כדי לצלם את הומר **דודו פישר**, היוצא להופעה בארצות-הברית.

■ הומרת-השחקנית **נירה רבינוביץ** נראית לעיתים קרר בות כשהיא רכובה על אופנוע סווקי. מסתבר שבעלה, הטייס **אסף בן-נון**, רכש לו אופנוע,

מלכת ניהול

המאמר הבא נכתב לפי בקשת עמוס קינן עבור ספר שפירסם בהוצאת המוסדאון הפתוח, תנן. הספר, "אמנות הפיסול בישראל: חיפוש זהות", כלל גם מאמרים של קינן עצמו, בנימין תמוז, שלמה שבא, נתן זך, יגאל תומרקין ואחרים. הוא הופיע לכבוד תערוכת פיסול, והיה מוקדש לפסל המפורסם של

יצחק דנציגר, "נימרו". פסל זה נבחר כסמל ל"פסטיבל ישראל" בשנת ה'40 למדינה. מאמר זה טוען שהיה זה עיוות גרוטסקי של משמעותו, מפני שהמדינה קמה על חורבות התרבות אשר פסל זה היה אחד מיצירותיה ומסמליה הבולטים ביותר.

ה תרבות העברית החדשה נולדה בשנות ה'30, ומתה בסוף שנות ה'40. בעידן קצרצר זה הייתה שורשים, פרח ומתה.

● אי אפשר לקבץ

אולי יש צורך להגדיר תחילה למה מתכוונת התיבה "תרבות", למה מתכוונת התיבה "עברית", ולמה מתכוונת התיבה "חדשה".

אני מתייחס כאן אל המושג "תרבות" בהיקף הרחב ביותר שלו, ברומה למילה "קולטור" בגרמנית ו"ציוויליזציה" באנגלית. משמע: מכלול היצירה הקיבוצית של ציבור לאומי או רב לאומי. לא רק שפה ומוסיקה, שירה וספרות, אמנות וארכיטקטורה, הגות ודת: אלא גם היצירה הממלכתית, המדינית, הצבאית, הכלכלית.

תרבות כזאת, לפי תפיסתם של אוסוולד שפנגלר (שנקיעת המערב) וארנסט טינבני (עיון בהיסטוריה), היא ישות חיה — ישות הנולדת והמתבגרת, המזדקנת והנפטרת בשיבה טובה, אלא אם כן היא מתאבדת או נרצחת לפני כן. יכולה תרבות להיות אף שנה, כמשדחייה הטיבעי על פי שפנגלר. יכולה היא להיות מאות בשנים. יכולה היא למות עוד בילדותה, כפי שקרה, לדעתי, לתרבות עברית זו.

מדוע "עברית"? קודם כל, מפני שהיא עצמה קראה לעצמה כך. בשנות ה'30 וה'40 נולדה בפי העם, בצורה בלתי מודעת ובלתי מכוונת, הבחנה בין המילה "יהודי" והמילה "עברי". רובר על העם היהודי בגולה, הדת היהודית, העליה היהודית. דובר על צבא עברי, מדינה עברית, שילטון עברי, ואף על "צי עברי" שעדיין לא היה קיים.

בהפגנות צעקו בקצב: "עליה חופשית! מדינה עברית!" באוטובוסים היו מודבקים שלטים: "עברי, רבר עברית!" ההבחנה נולדה באופן טבעי כדי להבדיל בין שתי מהויות: הפזורה היהודית העולמית מכאן, הישות הלאומית החדשה בארץ מכאן. היה ברור לכל שיש הבדל כזה בפועל, ורק אחר כך נולדו תיאוריות תרבותיות-מדיניות שביקשו לתת לתהליך זה ביטוס אידיאולוגי, כגון הכוונות, קבוצת במאבק ועוד. השימוש בתיבה "עברי" היה טבעי, מפני שהשפה העברית המתחדשת הייתה היצירה המובהקת ביותר של התרבות החדשה, סימן ההיכר שלה והגורם המלכד אותה. המושג "ישראלי" נולד רק ב־1948, כאשר המציאות השתנתה באופן דראסטי. ומדוע "חדשה"?

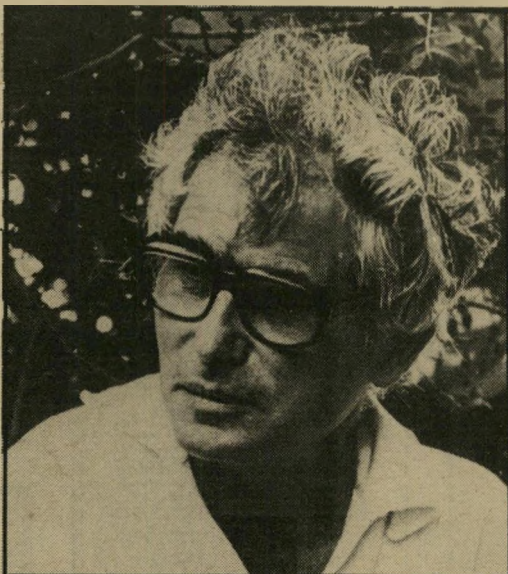
היו זרמים שנינו לקשור את התרבות העברית החדשה אל תרבות עברית עתיקה, כאילו היה קיים "רצף היסטורי". משמע: לא תרבות חדשה, אלא חידוש של תרבות קודמת. ניסיונות כאלה ידועים בהיסטוריה. הרנסנס — כפי שמעיד שמו — התיימר להיות "לידה מחדש" של תרבות עתיקה. אך מובן שזאת הייתה פיקציה. תרבות הנולדת במאה ה־15 אינה יכולה "להמשיך" בתרבות שפרחה 2000 שנה קודם לכן, והוא הדין לגבי התרבות העברית. היא לא יכולה "לקפוץ" על פני 1800 שנים חזרה לימי בריכותבא, או אף 2500 שנה לימי בית ראשון, כפי שביקשו הכוונות.

שום תרבות מודרנית אינה יכולה אף לדמיין לעצמה את מהותה של תרבות שהתקיימה בעידן אחר. אם היא משליכה את יתבה על תרבות קודמת, הרי היא יוצרת את התרבות הקודמת בדמיונה, בצלמה שלה. כדברי פאוסט של גתה (בתרגום חופשי): "מה שנקרא בפיהם רוח־הזמנים אינו אלא רוח־האדונים של ימינו שבה משתקפים ומגנים עברו".

● אנטי־שמיות ציונית

מדוע נולדה התרבות העברית החדשה בשנות ה'30? מדוע נולדה בכלל? כל ארץ מהגרים יוצרת תרבות חדשה משלה. כך היה בארצות־הברית, בכנאלי, באוסטרליה, בארגנטינה — אם להזכיר רק כמה דוגמות בולטות. הדבר בלתי־נמנע. לארץ כזאת באים מהגרים ממקומות שונים, המביאים עימם נכס־תרבות שנוצרו בתנאים שונים, באקלים שונה. המהגרים רבקים בנכסים אלה. אולם בניהם זקוקים להתבטאות חדשה. התרבות המיוצאת אינה מכה שורשים באדמה החדשה. זו מצמיחה צימחיה תרבותית חדשה.

יש גיאוגרפיה חדשה, יש אקלים חדש. מעט מדי מדובר בספריי ההיסטוריה על השפעת האקלים והגיאוגרפיה על עיצובן של אומה ותרבות. אולי מפני שהדבר נראה כמובן מאליה. ברור לגמרי שההבדל בין איטלקים ושוודים, למשל, נובע לא במעט מתנאי האקלים השונים־לחלוטין בשתי הארצות. ואילו נפוליון אמר שכדי להבין את ההיסטוריה של ארץ, די להסתכל במפה. מהגרים באו מפולין ומוסויה, מגרמניה ומהונגריה לנופים שטופי־שמש וצחיחים, מוכרח היה לחול שינוי במירקם חייהם,

פסל דנציגר
נטיבים מפונקים, דמוי האמלט

דנציגר: העליה הבלתי־לגאלית
בינעה בני קרב

באמנותם, בשירתם, ואף בדתם. וזה אכן קרה, בייחוד בדור השני, שנולד כבר בארץ.

לא רק מקוריהם הראו וצורכי־החיים בארץ־ההגירה שונים מכפי שהיו במולדת הקודמת, אלא שנולד גם צורך בגורם מלכד, שיבטא את המשותף לציבור הלאומי החדש, וגם את המבדיל בינו ובין זולתו.

ומעל לכל, כאשר נולד ציבור לאומי חדש — הבה ונאמר זאת: אומה חדשה — מוכרח הדבר להתבטא בחירות־יצירה, בהתפרצות של תשוקת־חיים בכל התחומים, אם כי לא בכל התחומים באותו עוז.

כל תרבות מתרבות בתחומים מסויימים יותר מאשר בתחומים אחרים — אם מפני שהדבר נדרש על־ידי צרכים אובייקטיביים, אם מפני שהאופי הלאומי מתפתח ברוח זו בגלל דחפים פנימיים. ההגירה הציונית, כמו ההגירה האמריקאית, אספה אנשים מעשרות ארצות ולשונות, הביאה אותם לנוף חדש, למציאות גיאוגרפית ואקלימית חדשה, לחברה חדשה. כל המהגרים הציוניים, וגם חלק מן המהגרים האמריקאיים באו לשפה חדשה. מצבם הכלכלי והחברתי של רוב המהגרים השתנה מן הקצה אל הקצה.

כאשר ציבור חדש נדרש להתמודד עם מציאות גיאופוליטית חדשה בארץ חדשה — איך זה לא יחפש גם ביטוי תרבותי חדש? אצל האמריקאים והאוסטרלים נוצר דרישה טבעי בין המסורת האנגלו־סקסית, שהביאו עימם חלק מן המהגרים — החלק הדומיננטי — ובין ניצני התרבות המקורית שנולדה בארץ

במוסדאון של חי'רים.

החדשה. יש רצף ויש ניגוד, וכל אומה חדשה בארץ־ההגירה מוצאת את האיוון בין השניים על פי דרכה. ידועה האימרה: "לאנגליה ולאמריקה יש הרבה מן המשותף, מלבד השפה".

אותה הבעיה נוצרה בעיקבות ההגירה הציונית. החלק הדומיננטי של המהגרים הביא עימו אידיאולוגיה חזקה, תערובת של סמלים יהודיים רתיים (ציון, מגן־דוד, התנ"ך) ולאומיות אירופית חילונית.

בארץ נוצר קיטוב שלא היה מודע בעיקרו. דחיית "הגולה" הביאה לנימות שגבלו באנטי־שמיות. החינוך בבית־הספר העברי בארץ התייחס אל ההווייה היהודית במיזרח־אירופה כבנו ובתיעוב, בצורה שלא היתה שונה בהרבה מזו של האנטי־שמים. הדור החדש אימץ לעצמו הרבה מן המושגים של הדגם ה"ארי" באירופה. די לזכור את המיתוס של הצבר התמיך, הבלונרי, תכול־העיניים, שפרח בארץ באותם ימים.

הדחייה מצאה את ביטויה בהעמדת העבר הישראלי הרחוק, ההירואי והיפה, כככול, מול "הגולה", המנוגת והבוזיה. התנ"ך דיבר אל לב הדור הזה יותר מאשר הדת היהודית של "הגלות", מפני שעלילותיו התרחשו בנוף המוכר של הארץ; מפני שההיסטוריה הממלכתית של מלכויות יהודה וישראל קרובה יותר למחשבה הממלכתית החדשה מאשר דבריהם של הרמב"ם והגאון מוילנה; ובעיקר — מפני שהשפה העברית החדשה איפשרה לתנ"ך — היצירה המופלאה ביותר בשפה העברית — לדבר הישר אל העברי המודרני.

הכנענים העמיקו אף מן הרובד התנ"כי, והגיעו להיסטוריה הכנענית העתיקה. חלק גדול מן הצעירים זנח את ההיסטוריה בכלל, ומצא את שורשיו בארכיאולוגיה, שנהפכה לאופנה המונית.

אך באותה השעה פעלה גם המסורת היהודית, באלף ואחת צורות גלויות וסמויות, כדי לקנות לעצמה השפעה על האומה החדשה. אי־אפשר היה להתעלם מדפוטים נפשיים ומתמונות היסטוריות שהתגבשו במשך דורות רבים, שעמדו לרשותם מכשירי־השפעה בדוקים כגון חגיגת־ישראל על טכסיהם, הספרות והשירה.

שפנגלר דיבר על "פסבדו־מורפוז". הוא הביא כמשל את זרימתה של לבה לוהטת מהר־געש, הנשפכת אל הנוף והמכסה אותו. מכיוון שהיא באה על גבי התכנויות הקודמות, היא נאלצת להתאים את עצמה אליהן. משמע: אין השיכבה החדשה חופשית ליצור את הצורות המתאימות לה, אלא שהיא מושפעת מן השיכבה הקודמת.

יתכן שזוהי רוגמה טובה לתיאור היחס בין התרבות העברית החדשה ובין רפואי היהדות.

● מדוע אז?

מדוע נולדה התרבות העברית החדשה בשנות ה'30? מדוע נולדה בכלל? עצה הקביעה היא שרירותית למדי. אני קובע עיתוי זה על פי התרשמותי.

יתכן שדרושה הצטברות מסויימת של כוח, כדי לאפשר את לידתה של תרבות. היא לא יכולה להיוולד בישובים פזורים. היה צורך בתשתית מדינית־כלכלית מסויימת, שתוכל לשאת את המיכנה התרבותי החדש.

לשון אחר: כאשר חברה חדשה מגיעה לתחוש־כוח מסויימת, כאשר היא מתחילה לראות את עצמה כסובייקט היסטורי, נולד הצורך בביטוי תרבותי עצמי, וגם היכולת לכך.

גם התפתחות השפה העברית תרמה את תרומתה. התרבות העברית הייתה — עברית. כלומר: השפה החדשה הייתה הרוח ההיה שלמה. שפה זו אמנם נוצרה בימי אליעזר בן־יהודה, אך היה צורך בדור צעיר חדש, דובר עברית בלבד, שיפיח בה רוח־חיים ויהפוך אותה לביטוי להווייה היומיומית.

התחוות השפה הייתה תלויה בהתנהויות האומה החדשה, ולהיפך. למעשה היה זה תהליך אחד ויחיד. ציורן השתיים יצר את התרבות החדשה. כאשר היישובים הפכו ליישוב, והיישוב ליישות לאומית, נולדה המדינה — תחילה כמדינה־ברבר, ואחר כך כמדינה־כפועל. התרבות העברית הייתה פרי המאמץ הקולקטיבי של היישות הזאת. מכאן העיתוי.

● לוקוד ולדב

מה היתה התרבות העברית החדשה? כמה היא התבטאה? אפשר לדבר על התחלות צורניות בספרות, בשירה, באמנות. יש הרואים בפיסולו של יצחק דנציגר נמרו, את סמל התרבות הזאת, אף שהפסל הושפע גם על־ידי סיגנונות זרים. אחר הביטויים המובהקים ביותר של התרבות היה פריחתו של ריקודיהעם, צורת־אמנות המונית ועממית. כשאני מנסה לתאר

לעצמי מעמד שהביע את הרוח של התקופה יותר מכל אחר, אני חושב על כנס ריקודייהעם בקיבוץ דליה, ערב מילחמת העצמאות, שאליו זרמו רבבות צעירים וצעירות מכל רחבי הארץ — אותם צעירים שיצאו כעבור כמה חודשים לשדות הקרב. אך אם לא נראה בתרבות רק יצירות מסוימות בתחומים שונים, אלא את כלל היצירה הקולקטיבית, יש לראות את הביטוי העיקרי בתקופה ההירואית עצמה. בתקופה ההיא נוצר הפלמ"ח, אחת היצירות הגדולות של התרבות העברית החדשה. כי הפלמ"ח לא היה רק אירגון צבאי במובן הטכני, אלא תנועת-נוער, בית-אולפנה ליצירת סיגנון חיים, סיגנון דיבור, ערכי התנהגות, השקפת-עולם. וכמוהו — הקיבוצים החדשים של הדרור הזה. וכמוהו — איגודייהמחתרת "הפורשת", וכיחוד לח"י, אירגון שנוצר כולו בארץ. תרבות היא גם מחשבה פוליטית. מעולם לא היתה תקופה בארץ — לא לפני כן, ובוודאי לא אחריה, שבה נוצרו כלי-כך הרבה תיאוריות פוליטיות ואידאולוגיות חדשות ונוצות — החל בכנונים וכלה במיסטיקה הדתית-לאומנית של ישראל אלדד-שייב, וביניהן עשרות תיאוריות דתיות, גיאופוליטיות, לאומניות וסוציאליסטיות, שרובן כבר נשכחו.

אם מביאים בחשבון כי היישוב העברי (איש לא קרא לו "היישוב היהודי") לא מנה בשיאו אלא 635 אלף איש — פחות מאשר מיספר האזרחים הערביים בישראל כיום — מעוררת פריחה זו התפעלות. עלתה על כל היצירות התופעה המיוחדת במינה, שאין לה אח ורע בהיסטוריה: יצירת השפה העברית החדשה. אמנם, היא קרמה ליצירת התרבות העברית החדשה, ואף היתה תנאי-מוקדם לעצם יצירתה — אך בתוך התרבות הזאת הגיעה השפה העברית לפריתחה החדשה, כשפה חיה, העונה על כל הצרכים של אדם מודרני, מתרחבת ומתפשטת מדי יום.

● פולחן צבאי

מה היה תוכנה של תרבות זו? מה מייחד אותה? גרמני כמו שפנגלר, בעל הנטייה של עמו ליצירת סכמות, נתן לכל תרבות גדולה סימני-כוכב, מין תווית של מלה אחת: התרבות השמית "המאגית", התרבות המערבית "הפאוסטית", וכו'. אני נוהג מפני פשטנות זו. היו תכונות שציינו את התרבות הזאת. בדרך השלילה אפשר

לאמר שהיתה אנטי-אינטלקטואלית, הירואית, מעשית. בגליון הראשון של במאבק, ב-1946, ניסיתי לתמצת אותה בשלוש מילים: "פשטות, טיבעיות, מעשיות". אך גם מושגים אלה רחוקים מלמצות את ה"יש" של תרבות זו, ובוודאי את הפוטנציאל שהיה בחייה. והרי אנחנו מדברים על התחלות תרבותיות בלבד, ניצנים ראשונים. איש לא ידע לעולם לאן היתה תרבות זו מגיעה, אלמלא מתה בטרם עת.

מעולם לא ניתנו לדבריהם הגדרות מודעות, מפני שכל התהליך היה סמוי, וכמעט בלתי-לגיטימי. הוא היה בבחינת מרד באבות, אנשי העליה השנייה והשלישית, ששמרו על הפיקציה הציונית כאילו היישוב העברי אינו אלא אחר מחלקי "העם היהודי", בלא ייחוד רוחני משלו, חלוץ ההולך אמנם לפני המחנה, אך שהמחנה עומד לבוא אחריו. בעיני מנהיגים מסויימים, הצינונות לא היתה כמעט אלא בעייה של תחבורה.

חלק מן התכונות העבריות החדשות הוסו, על כן, כתכונות "עבריות". הפולחן של ילדי-הארץ בא במקום ההכרה בהתהוות האומה החדשה. היתה זאת בנליציה, כמעט ביולוגיזציה, שמצאה לה מקום גם בתורתו של יונתן רטוש. אך גם כלי הגדרת התכנים התרבותיים החדשים, המתהווים, היה ברור לכל, באופן אמפירי, בדרך של הרגשה, מהו הדבר החדש. היו דברים שהם "משלנו", והיו דברים ש-אינם משלנו". בריבוי, בלבוש, בנורמות של התנהגות, ביצירה האמנותית והספרותית, במוסדות, בכל דבר.

● מדוע בורק הפלמ"ח?

מה קרה לתרבות הזאת? היא מתה באיבה. אולי נרצחה. אולי קרתה לה תאונה. אולי היתה חלושה מדי מכרי לגדול ולהתפתח. ואולי נכונות כל הגדרות האלה גם יחד.

בסוף שנות ה-40 ובראשית שנות ה-50 קרו כמה מאורעות, שחברו יחד לשנות לחלוטין את ההתפתחות בארץ.

כאשר התחיל היישוב העברי לעכל את מלוא המשמעות הנוראה של השואה, החלה ריאקציה יהודית. הרעות האנטי-יהודיות שרווחו עד אז, במסווה של "שלילת הגלותיות", ושלא נעדרה מהם נימה אנטי-שמית, גרמו עתה להתקף של "מצפון רע". מתוך ההזדהות עם הקורבנות החל הגטו היהודי להופיע לפתע באור הירואי, יפהפה. זיכרונות מבית אבא או סבא לבשו ציביון נוסטלגי מתקתק. היהדות חזרה לאופנה, על חשבון המודעות העברית.

במקום המדינה העברית קמה המדינה היהודית. מילחמת-העצמאות תבעה מחיר נורא בדם. נפלו קרוב ל-8000 צעירים. אלפים נוספים נפצעו קשה, היו לנכים. שנתון שלם של היישוב ראו לא מנה אלא 10 אלפים נפש. כמה משוררים, מלחינים, אדריכלים, ציירים, הוגי-דעות ניספו במלחמה ההיא? כל אחד מאיתנו הכיר אחדים מהם.

אחרי הקוטר-דם זו באה העליה ההמונית. תוך זמן קצר נוספו מיליונים ליישוב הקטן. היישוב לא היה מוכן לכך. הכל חייבו את העליה, כמוכּן, אך איש לא נתן את דעתו על הכעיות האמיתיות הכרוכות בה — לא לפני כן, וגם לא לאחר-מכן.

היישוב לא קלט את העליה. אולי ממילא לא היה הדבר אפשרי, בגלל היחס המיספרי. מכיוון שהתרבות העברית החדשה היתה במידה מכרעת "אשכנזית" (לא במיקרה היה הצבר המיתולוגי בלונדי ותכול-עיניים כמו המפלצת של פרידריך ניטשה), ואילו העליה ההמונית היתה במידה רבה "מזרחית", היתה הקליטה התרבותית בעייתית ממילא.

מאז 1948 נוצרה בארץ תרבות אחרת, לא עוד "עברית" כי אם "ישראלית". לא נדון בה כאן. די אם נזכיר שהיא ספגה כמה מן התכונות של התרבות "העברית" הקודמת, תוך כדי ריקונן מתוכן האמיתי, עד שהפכו לקריקטורות. הפשטות והטיבעיות של צעירי היישוב, שהיו בהן הרבה תום וחן, נהפכו לגסות ולחוסר-נימוס. הדינמיות נשארה, אך לבשה ציביון תוקפני, הלאומיות נהפכה ללאומנות. ההשפעה התנ"כית יצרה את התורה הניאוראליטית של גוש-אמונים.

ניתן לטעון כי כל התהליכים האלה לא היו מרבירים את התרבות העברית החדשה, אילו זו היתה די חסונה, מושרשת, ובעלת הכרה עצמית. זה נכון. אבל התרבות העברית החדשה היתה עדיין בחיתוליה. היא היתה תרבותה של אומה בהתהוותה, של מדינה בדרך. היא לא הספיקה להגיע לידי הגדרה עצמית. מנהיגיה הפוליטיים, הצבאיים והתרבותיים היו חלושים, ללא כושר תיאורטי, ללא יכולת לגבש את הדברים במיסגרות חברתיות ותרבותיות בעלות כושר-מאבק. הפלמ"ח נכנע לרודי ברגוריון בלי קרב. גיבוריה של תרבות זו, אנשים כמו יגאל אלון ויצחק רבין, היו דמויי-המלם. נסיכים מפונקים שלא יכלו לעמוד בפני דור-האבות, וגם לא בפני המציאות החדשה שנוצרה בארץ. משה דיין, הנסיך השחור, התגנדר כל ימיו ובסופו של דבר מת כשב-רכלי, מבלי להותיר אחריו אף יצירה אחת של הגות עצמאית בעלת-ערך.

מכיוון שהפלמ"ח היה אחת היצירות המובהקות של תרבות זו, הפך פירוקו למיתוס. השאלה "מדוע פורק הפלמ"ח?" שהידרה במשך שנות-דור ושהפכה מין בדיחה עממית, מקפלת בתוכה הרבה יותר מכפי שנראה.

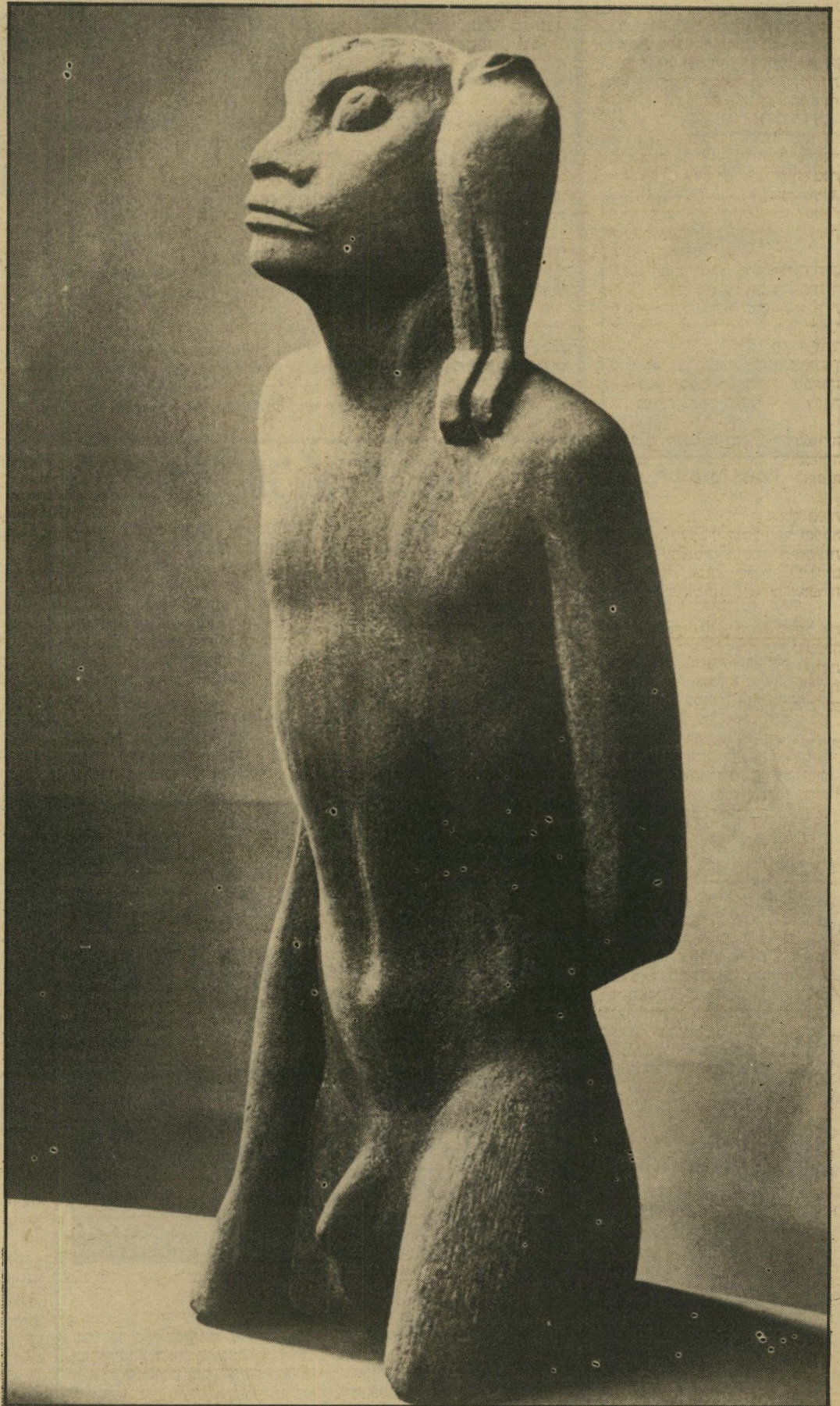
● בלי נוסטלגיה

איני בא להטיף לנוסטלגיה, ובוודאי לא לשלול את המתהווה אע"ת לנגד עינינו. אפשר למתוח ביקורת קטלנית על תכניה, מגרעותיה וחולשותיה של התרבות העברית שמתה. הרבה מן הנוסטלגיה שרבעה בזכרה אינה אלא שקר מוסכם, גלורייפיקציה מזוייפת.

זהו פרק בהיסטוריה. יש להעריכו על פי תוכנו, על הטוב והרע שבו. אך מותר גם להתאבל עליו.

לפני קרוב ל-40 שנה התחיל פרק חדש. יש לחייב אותו, כפי שיש לחייב כל תרבות חיה, המתהווה ומתפתחת. אולם יש להבין כי אין הוא המשך למה שהיה קודם לכן. מה שהיה מת, ולא הותיר אחריו אלא כמה יצירות בדפוס ובאבן.

אחת מהן היא וימורד של דנציגר. סמל טראגדי.

נימורד של דנציגר

היא מתה באיבה. אולי נרצחה. אולי קרתה לה תאונה

נציב־המס קונה ומחלק ספרים של חברתו לחיים

רואיחשבון ישראל שטראוס ורויטל אבירם כתבו ספר, הקרוי מס־הכנסה לשנת 1985, היוצא מדי שנה, והמיועד לשנה הנוכחית. הספר זכה בהצלחה אדירה, ובכל שנה הוא אוזל מיד עם צאתו. המו"ל הספר היא חברה בשם טא"א שרואיח־מס וחשבונאות, שבעי

מס הכנסה לשנת 1985

ישראל שטראוס, רויטל אבירם, רויטל אבירם, רויטל אבירם

הספר של "המכון לשרותי מדעי" מאוורר לכל פקיד ופקידה, ומהנחיה הם רואיחשבון ישראל שטראוס ומייכאל לזר, שהם גם השותפים במישרד רואיחשבון שטראוס לזר. לפני שנה חילקה נציבות מס־הכנסה סה מאות עותקים של הספר לכל פקידיהשומה. דובריהאוצר מסר בתגובה כי הנציבות רכשה 40 ספרים, במחיר 50 שקל כל אחד, וקיבלה במתנה עוד 500 ספרים. עד הנה העובדות שאינן שניות במחלוקת: עובדות נוספות, המוסכמות על הכל, הן שניצבים מס־הכנסה יאיר רבינוביץ היה, עד מינויו, שותף במישרד עם שטראוס ולזר, ועד היום מתפרסם במדריך־השכלפונים שם הימישר שטראוס־רבינוביץ־לזר. כן מוסכם כי רויטל אבירם, שכתבה את הספר עם שטראוס, היא מזה שלוש

כך מנע גביש השקעה ב"כור"

לפני שנה וחצי הקדיש איליהו היהודי ממאורק וצרפת, דויד עמר, שבתו נשואה עתה לח"כ רפאל ארלי, זמן וכסף לרכישת מיפעלים בישראל. הוא ניהל משא ומתן מתקדם עם קבוצת־המזון בכור. עמר הציע לרכוש מחצית ממיפעלי השימורים של כור (פריהנל, פור

איליהו עמר וחלקי ביתו מעליב

מור, וולדפרוסט, יווה) במחיר הולם, וכן להתחייב לרכוש בכל שנה עבור רשות־השיוק שלו בצרפת מוצרים ב־10 מיליון דולר לפחות. למקורביו סיפר כי נתקל ביחס מתנשא ומעליב מצד מנכ"ל כור דאז, ישעיהו גביש, והורה להפסיק את המגעים. במהלך חמש השנים האחרונות ניסו כמה חברות־אלקטרוניקה גדולות לרכוש חלק מתדיראן. זה היה בשיא הצלחתה, והקונים השונים הסכימו לשלם מחיר כבד תמורת חלקם, וכן לתרום ידע שיש להם בתחומים דומים.

מה חיים המנהלים?

העיתונות ממשיכה לעסוק במשכורות של מנהלים, ומפרסמת מדי פעם ידיעות מרעישות על מנהל פלוני המשתכר 15 עד 30 אלף שקל לחודש. פירסומים מסוג זה יש בהם כדי להטעות, והעיתונות למעשה משתמשת פעולה עם המנהלים, כדי להסתיר את הכנסתם האמיתית. למשל: מנכ"ל חברת דלק, אברהם אגמון, שמשכורתו, כפי שפורסמה, היא בסביבות 30 אלף שקל לחודש. אגמון ורעייתו טסו עתה לחופשה קצרה, מלווה בעסקים, לניו־יורק.

מנכ"ל אגמון, מנכ"ל דוברת, מנכ"ל דובר לעשר שנים

הם בחרו לגור באחד המלונות היקרים בניו־יורק, 400 דולר לחדר ליום. התשלום תמורת החדר, וגם עבור יתר ההוצאות, ייעשה באמצעות כרטיס־האשראי של אגמון, המשולם עלי־ידי דלק. אגמון, וכמהו מרבית המנהלים, מחזיקים בכרטיס־האשראי המשולם במלואם עלי־ידי החברות שהם מנהלים. כאשר הוצאות לא־מוגבלות משולמות עלי־ידי החברה, הם זקוקים למשכורת רק לצורכי הפנסיה. תרגיל אחר של המנהלים הוא לקחת הלוואה מן החברה. מנכ"ל כלל, אהרון דוברת, קיבל מכלל מיליון דולר בשקלים ל־10 שנים, בריבית נמוכה ביותר. הוא מפקיד כסף זה בכל בנק, ותוך 10 שנים עושה מיליון דולר לעצמו מהפרשי־הריבית. אז מי צריך משכורת, כשיש כרטיס־אשראי והלוואות כאלה?

למה מקסוול צריך את זה?

למה מכר מעריב שלוש ממניותיו לרוברט מקסוול, איליהתיקשורת הבריטי, זה מוכן. מעריב רכש לפני שנה מעובר בן־עמי את מניותיו ממעריב — 24%. הוא קיבל ארבעה מיליון דולר, שאותם לווה מעריב בכנס, כנגד הפקדת המניות וביטחונות נוספים. הרבר העיקר חמורות על מעריב ולא איפשר לו הלוואות נוספות לרכישי ציור. בכסף שמשלם מקסוול יחזיר מעריב לבנק את החוב עם הריבית, כ־4.5 מיליון דולר, ישלם לחלק מבעלי־מניותיו, שהסכימו למכור חלק ממניותיהם.

מה עושים לעורר־דין מושעה, הממשל לחטוא? לישיבת עורכי־הדין עמדה באחרונה לפני בעייה מעניינת. היא הישעתה את עורכי־הדין אברהם ברקת למשך

הנדון: אברהם ברקת
במענה למכתבך בנדון אתכבד להודיעך כי הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בה"א הגיש נגדו תלונה למסערה על עבודתו כעורך דין בתקופת השעייתו. אגב, תלונה כזו ראוי להגיש כל אדם ולא רק הלשכה בלבד.

מיכתב לישיבת עורכי־הדין תלונה למישרה
אין לה סמכות להטיל עליו כל סנקציות. הלישכה העבירה את התלונות ל־מישרת־האשראי וביקשה להעמידו לדין ככל אזהר, על עבירות מירמה והתחזות.

תמרורים

הסבתא הזוהרת
נולדה ♦ בניו־יורק, לקארולין שלושברג (31), בתו הבכורה של מי שהיה נשיא ארצות־הברית ה־35, ג'ון קנדי המנוח, ולבעלה, איש־עסקים יהודי, בת, ריי. ככך היתה לסבתא אלמינתו של קנדי, וקלין לי בובייה קנדי (59), שנישאה אחרי הירצחו לאיל־הספנות היווני אריסטוטלס אונאסיס, והנחשבת עדיין לאחת הנשים הזוהרות בארצות־הברית.

הביצה הגדולה

הוטלה ♦ בקיבוץ האון שממזרח לכינרת, עלי־ידי אחת מ־500 היענים בחוות־היענים הנקומית, הביצה הגדולה והכבדה שעל קיומה ידוע עד כה, במישקל של 2 קילו ו־300 גרם ובנפח השווה לנפחן של 31 ביצי תרנגולת.

הקציץ המבחין

נתמנה ♦ לקציץ־צנחנים וחיל־רגלים ראשי, תת־אלוף דויד אג

תת־אלוף אגמון מקובלנהק לראשון־לציון

מוזן (41), שסיים את תפקידו כמפקד היקל (יחידת־הקישור לדרום־לבנון). אגמון, שגולד כרדיז אמזי במאורק, הוא אחד משיבעת ילדיו של סוכך צמגים עשיר בקובלנהק, שהיה, ל־מים, לגיונר עיריית ראשון־לציון. בצה"ל עבר אגמון, שביקש עם גיוסו להיות טייס, מסלול תפקידים מגוון, שכלל הדרכת צנחנים בזאיר האפריקאי, פיקוד בסיירת אונו־ופיקוד על אוגדה. אגמון, שהגדולה בשלוש בנרי, תינו, עדי, היא רקדנית בלהקת בת־דוד, גם גאה על כישורו להבחין בטיבים של ינינו, ידע שאותו רכש בעת השתלמות בבית־ספר צבאי גבוה בצרפת ובתחילתו: פריטה על גיטארה.

הצבר העברי

נתמנה ♦ ליו"ר הברית העברית העולמית, ניסן הרפז (57), מזכיר מועצת פועלי ירושלים זה 11 שנה. הרפז, יליד ירושלים, איש פלמ"ח (חטיבת הראל) במלחמת־העצמאות ומורה לפי השכלתו, הוא יליד הארץ הראשון שנבחר ליו"ר הברית (שנוסדה בשנת הולדתו של הרפז). העוסקת בהפצת הלשון העברית בעולם ושינוי־הראשון היה חיים נחמן ביאליק (יו"ר אחר של הברית: זלמן שור, לימים נשיאה השלישי של מדינת ישראל).

הח"כ ה־121

נפטרה ♦ בירושלים, בגיל 62, יהושע ביצור, מוותיקי עיתונאי מעריב, שהתבלט ב־31 השנים האחרונות ככתב העיתון בכנסת, עד שזכה בין 120 הח"כים לכינוי הח"כ ה־121. בייצור, יליד וינה האוסטרית, שעלה ארצה במיגרציה עליית־הנוער, היה נוטר ב־מישרת המגדל ומורה בראשית המדינה לפני שפנה לעיתונאות. הוא החל את דרכו ככתב מעריב בראשון־לציון. * מישקלה של ביצור יען ממוצעת: קילו אחד ו־700 גרם. העולם הזה 2653

אלי דסה. העולם הזה

סיפורה של בובבה

בת 17 וחצי, קטנטנות, חייכנית. בעדה הארוך, השזור בלונד, אסוף בסרט.

מזה יותר משנתיים ר"ח חודשים, יר בל משולם הוא החבר של "בובבה".

"כשנולדתי, אחי, שהיה בן שנה, היה דוחף את האצבע שלו לאף ולפה שלי. אז אמרו לו לעזוב אותי, כי אני כוכה". השם דבק, והוא מתאים עדיין לילדותה החמודה, בעלת החיוך הביישני וההתנ-הגות של גוריתולים הרוצה להשתע-שע.

יובל משולם (20), נעצר בחשד כי נפגש עם רוזי רוזאנס בלילה שבו נעלמה, והביא אותה למוסד ביפו, שם אנסו אותה הוא ושני אחים מיפו. אחר כך ירו בראשה וחתכו את גופה לחל-קים. את שרידי הגופה קברו ברצועתי עזה.

לפני חצי שנה, בתוכנית הטלוויזיה בשידור חוקר, סופר סיפורו של יובל, כששמו מוזכר רק בראשי התיבות. הוא

לא עבר אז, ולא היה לו מה לעשות. היינו יחד כל הזמן, וכולם התחילו לה-גיד שאנחנו חברים, למרות שלא היינו. אחרי חצי שנה הוא אמר שהוא רוצה לצאת איתי. לא הסכמתי, התביישתי. הייתי ילדה קטנה. אבל אחרי חודש, כשהוא אמר כל הזמן שהוא אוהב אותי, התחלתי לסמפט אותו. אני המשכתי ללמוד, ולפני שנתיים התחלתי לעבוד במספרה ברמת'אכב. כעת, אולי חוד-שיים, בגלל כל הבלגן, הפסקתי לעבוד, אבל אני אוהבת את המיקצוע ואני אחזור לעבודה.

יובל לא עבר, ואני לחצתי עליו. אמרתי לו שלא יצא ממנו כלום אם לא יעבוד. ובאמת, שלושה חודשים לפני שנעצר התחיל לעבוד בכריכה.

ערק
מהצבא
שנה היה בצבא, עבר טירונות ואחריכך היה בחוות השומר, ליד

שלא כל מה שכתוב בעיתונים זה נכון, שכל דבר מנפחים. מההתחלה אמי לא הסכימה שאני יובל נהיה חברים. שנה וחצי יצאנו בסתר, כי היא התנגדה. זה מפני שהוא היה חבר של אח שלי, ואמי אמרה שלא מתחברים עם החבר של האח, שאין בו אמון. אבל אחריכך ראו בבית שאין להם ברירה, יובל בא לאמי ואמר שהוא אוהב אותי, ומאז הוא בא אלינו הביתה. גם את רוזי רוזאנס היכרתי. תברה של אחי הביאה אותה אלינו הביתה, לפני שנתיים בערך. אחריכך היתה אצ-לנו עוד כמה פעמים. את יובל היא לא הכירה מאצלנו בבית, אלא מבתיים. היו לה הרבה חברים בבתיים, במיוחד אחד איציק, שהיתה באה אליו הרבה, וזה היה ליד הבית של יובל. אז היא היתה מדברת עם יובל וקוראת לו.

רוזי היתה בחורה יפה מאוד. לפע-מים היינו פוגשים אותה בערב בבתיים. היא היתה פעם עם חברה ופעם עם אחי

ציק הזה. רק אמרנו לה שלום שלום, וזהו.

בלילה שנעלמה היא קבעה עם יובל. זה היה בדיוק בתקופה שאני יובל רכנו. הוא יצא אז עם שתי בנות אחרות, סיגל ועל.

זה היה בקיץ, והוא הכיר אותן בים. אז הוא גם פגש את רוזי, והיא אמרה לו שיש לה משהו דחוף לדבר איתו וקבעה איתו לערב.

כשחזרנו להיות חברים, אחרי הפרי-דה, ונודע לי על הבחורות האחרות, יר-רתי עליו והעמדתי תנאים. אבל גם אני יצאתי עם מישהו אחר כדי להתנקם בו. אחריכך חזרנו, והכל בסדר.

"דיבור
משותף"

יובל הוא לא בחור יפה. כשהוא משופח, הוא נאה מאוד; לא כמו עכשיו במעצר, כשהוא נראה זנועה. אני לא התאהבתי בו בגלל היופי, אלא בגלל האופי. יש לו אופי כזה שקט, הוא מאוד ביישן.

כשהוא נכנס בפעם הראשונה לביתו הוא היה שקט, אבל אחריכך הוא השת-לב טוב. יש לו ריכוז משותף עם כל חברה שהוא נתקל בה. הוא יודע להסי-תדר יופי בחברות.

התאהבתי בו, כי הוא קנה אותי כש-הייתי צעירה, הוא פיתה אותי. הוא מת-נהג איתי יפה וקונה לי מתנות, בעיקר זהב. הוא קנה לי טבעות, ואת התליון הזה מהחובב שאני עונדת. חרטיים עליו ראשי התיבות של שמו ושמי.

היו לנו הרבה מריבות, כי בגלל כל ויכוח קטן אני רבה והולכת הביתה. אז הוא היה מתקשר איתי, מתחנן, וקונה אותי במילים שלו. היה אומר לי: "אני אעשה ככה לעצמי". לא היה אומר ככה מלא שהוא יתאבד, אבל היה רומן. זה השפיע עלי, כי אני אוהבת אותו, אז זה היה כואב לי מאוד.

רוזי רוזאנס נעלמה. נראה כי נאנסה ונרצחה. האחרון שהיה אמור להיפגש עימה היה יובל משולם. עכשיו הוא חשוד ברצח. חברתו הקטנה, "בובבה", מספרת על המיקרה ועל ההווי שבו גדל

קשורה לרצח. הלכתי, ויצא שאני לא קשורה. גם יובל הלך ויצא דובר'אמת. יובל היה כליכך בטוח בעצמו, שבי-שידור חוקר היה מוכן לשחק את התפ-קיד של עצמו, ורק מפני שאני אמרתי לו שאני מתנגדת, כי אני לא רוצה שיראו את הפרצוף שלו כולם, כי אני מתביישת, הוא השתכנע, ולכן שיחק את התפקיד שלו שחקן.

בהתחלה החקירה עצרו גם אותי. שמו אותי בארכיבי קורס ל-24 שעות, כתא אחר עם בחורה בת 18, בחורה יותר טובה מאלה שהיו שם.

אילנה אלון
(המשך בעמוד 32)

יוסף ורדי. חדשות

חשוד משולם (מימין, עם שוטר)
הוא יצא אז עם בנות אחרות.

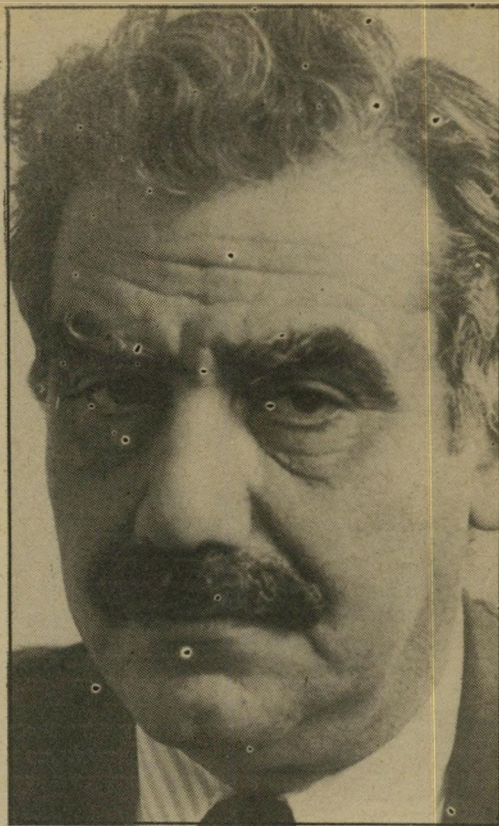
נרצחת רוזי רוזאנס

היא היתה בחורה יפה מאוד

טען כי קבע אמנם פגישה עם הצעירה היפואית הנאה בלילה וחיתה לה, אך היא לא באה. הוא התייאש והלך לדרכו. מאז, לדבריו, לא ראה את הנערה. כך גם טען במישטרה, כאשר נעצר ונחקר.

סיפורה ברובה:

היכרתי את יובל לפני יותר משלוש שנים. הוא היה חבר של אחי. הם גידלו יחד סייחה, במיגרש ריק ביפו. יובל הוא מבתיים ואני גרה ביפו. הייתי אז ילדונה. יובל היה מטלפן אלי כרי שנלך לטפל בסייחה, וככה יצא שהיינו יחד הרבה זמן. היה חופש גדול, יובל, שהוא גדול ממני בשנתיים וחצי,

מאיר כהן-אבידוב:

**„חיניתי ליום הזה
שלא אבחר לכנסת!“**

אחרי ארבע קדנציות כנסת לא נבחר חבר-הכנסת מאיר כהן-אבידוב בחמישית. כהן-אבידוב, שזכה לכי נויים כמו „מאיר המרטש“ על התבטאויותיו הקיצוניות כלפי ערבים („לנקר להם את העיניים, לרטש להם את הבטן...“) כשל בבחירות לפאנל של חרות. כשטילפנתי אליו, חשבתי למצוא אדם שבור, מובס. תחת זאת צהל והתלהב. ממש „מאיר המאוסר!“

מעולם לא הרגשתי טוב יותר! אכן נגולה מעל ליבי! אחריות, שהיתה מוטלת על כתפי, נעלמה. חיניתי ליום הזה, בלי האחריות!

● סלח לי, אבל על איזו אחריות בדיוק אתה מדבר?
לחברייכנסת פונים, כותבים, מבקשים. כיום אני אדם חופשי.
● מדברייך ניתן להבין כאילו הכריחו אותך לרוץ לכנסת הבאה.

לא הכריחו אותי — התרגלתי. רציתי להיות חבר-כנסת, אבל באותו הרגע שהמרכז החליט שלא — קיבלתי זאת ברוח טובה.

מיפלגות

● לא נסגעת?

חסידה לילה! למה להיפגע?

● הערכת מראש שתיכשל?

הבה נאמר שלא רצתי, לא חיויתי, לא השקעתי כספים, לא עשיתי ארוחות-צהריים, לא היה לי אישי-חסידי-כבוד. הייתי חברי הכנסת היחיד שלא השתמש בשרות יחסי-כבוד!

● אינך מרגיש שקיבלת סטירה, חוסר-הערכה על פועלך? ממלא-מקום יושב-ראש-הכנסת — ואפילו לא חבר מהמניין?

מה זה ירידה, איזו סטירה? ניסיתי להיבחר, לא? אז אמרתי: „תודה רבה, כל הכבוד.“ אני לא רוצה להזכיר שמות, אבל אם נבחרו כמה אנשים, אז גם לי היה מקום! (דפנה ברק)

חיים שפירא:

**„זה לא יביא לשינוי
איכות השרות המישפטי!“**

שופטי בית-המישפט המחוזי בישראל יצאו למילחמה בהצעת-החוק לשינוי מערכת בתי-המישפט במדינה. הם טוענים כי הצעת-החוק החדשה עלולה לפגוע במערכת הקיימת. ואילו כל שופטי-השלום תומכים בהצעת-החוק החדשה.

שאלתי את עורך-הדין חיים שפירא, מי שהיה במשך שנים רבות נשיא בית-המישפט-השלום בתל-אביב:

מישפט

● האם שופטי-השלום רוצים לפגוע במערכת בתי-המישפט?

אני לא חושב שאיזה שופט רוצה לפגוע במערכת בתי-המישפט, וחוקר עלי שגם משרד-המישפטים אינו רוצה בכך.

● אם כן, מניין חילוקי-הדיעות?

שני הצדדים רואים את הנושא כל אחד מנקודת-הראות שלו, חלקה אובייקטיבית וחלקה סובייקטיבית.

● ומה דעתך שלך?

לדעתי, שינוי במיבנה בתי-המישפט, להבדיל מתוספת-השופטים המובטחת, יצמצם אמנם את כמות העבודה באופן שולי, אבל לא יביא לשינוי משמעותי באיכות ובמהירות השרות הניתן לאזרח. (אילנה ארון)

אברהם ברדוגו:

**„עמוס קינן יכול
לחכות עד שיזדקן!“**

פסק-הדין שנתן השופט אורי שטרומן נגד מתנחל שהרג ילד ערבי עורר את העיתונאי עמוס קינן לבקר אותו בעי-תון, ואת היועץ המישפטי חריש לתבוע את עמוס קינן על זילות בית-המישפט. השבוע, כשבית-המישפט העליון שינה את ההחלטה של השופט שטרומן ופסק למתנחל שלוש שנות-מאסר, האם לא יהיה הגיוני אם היועץ המישפטי יבטל את התלונה נגד עמוס קינן? את השאלה הארוכה הזאת שאלתי את עורך-הדין הירושלמי אברהם ברדוגו.

אני מבין שהבעייה של עמוס קינן לא היתה שהוא ביקר את השופט שטרומן, מכיוון שהביקורת עליו היתה מכל הכיוונים, הן מצד העיתונות, הן בספרות המיקצועית של שתי הפקולטות ל-מישפטים, אשר תקפו את פסקי-הדין וביקרו את הגישה המובילה לפסקדין כזה.

הבעייה היא שהיועץ המישפטי חשב שהביקורת של קינן נכתבה בלשון בוטה. אולי שכח היועץ חריש שעמוס קינן כותב טור אישי-סאטירי, ובכל מקום תרבותי בעולם אין נוגעים בכותבים כאלה. אלה הם המוכיחים בשער, הנותנים לציבור להחליט אם הם כותבים טוב או לא. אי-אפשר להתייחס לכתוב בטרור של קינן כאילו נעשתה עבירה הראויה לביקורת שיפוטית. אבל הפעם,

מישפט

במיקרה זה, היועץ המישפטי החליט שכן.

● אבל עכשיו, לאור הנסיבות החדשות שנוצרו, האם לא יהיה הגיוני לבטל את האשמה נגד קינן?

אני חושב שלאור הנסיבות ראוי לו ליועץ המישפטי לשוב ולשקול את החלטתו. אגב, חשוב להוסיף שלא ברור אם היועץ המישפטי כבר החליט בעניין, כלומר, להגיש את כתבי-האישום.

● איך זה נראה לך, בהכירך את הנוגעים בדבר — האם יואשם קינן או לא?

היועץ המישפטי חריש איננו ממחר להחליט. אני מחכה להחליט לטה שלו בעניין אחר, חשוב לא פחות, ובקצב הזה קינן יכול להזדקן יפה עד שיוחלט. אלא שיש לי חשש שיש שיקולים פוליטיים המקצרים תורים במיקרים מסוימים. אז אין לי תשובה חותכת בשבילך. (דניאלה שמיר)

ד"ר אלי פישור:

„אפשר לצמצם בהרבה את מגיפת הכינים!“

אני לא יודעת איך אתם, אבל עד היום חשבתי ש„ד"ר פישור" זה שם של חברת-קוסמטיקה מארצות-הברית. הסתבר שד"ר פישור, הוא פשוט ד"ר אלי פישור מרמת-אביב, דוקטור לפרמצבולוגיה, ביוכימיה ומיקרוביולוגיה, המחזיק בבעלותו מיפעל למיתוח תרופות.

מלבד עיסוקו זה החליט ד"ר אלי פישור להתלבש על מכת הכינים של ילדינו, ומהשבוע הבא יטיילו הוא וצוותו בין קייטנות-הילדים ויעשו מה שהאמהות לא עשו. האם עדיין יש מגיפת-כינים כמו לפני שנתיים?

יש. רק שמדברים עליה פחות, כי התרגלו. משרד-הבריאות טוען שיש השנה קצת פחות כינים. אני טוען שיש קצת יותר.

● **מה הסיפור הזה עם הכינים? באמת אי-אפשר להדביר אותן?**

כינים הם ממש לא בעייה. כמעט כל תכשיר הורג אותן. הבעיה היא שרוב התכשירים אינם הורגים את הביצים, ואז מתחילה הפרשה מחדש.

● **ותכשיר שהורג ביצים יש?**

יש, אבל מי יודע עליו?

● **זאת אומרת שלא עשו די פירסומות?**

פירסומת היא תמיד מיסחרית. אני טוען נגד משרד-הבריאות שהוא יודע על קיום התכשירים, אבל ממשיך לגמגם כבר שנים, ומתוך חישובים בלתי-ברורים לי אינו נוקט עמדה, ולא מסביר. אם תיפני ל-10 אחיות לבריאות-הציבור, ותשאלו איך מחסלים כינים, תקבלו 10 תשובות שונות, שתשע מהן אינן נכונות.

● **כלומר, אתם מאשים את משרד-הבריאות במי גסת-הכינים שאינה נגמרת?**

בפירוש כן.

● **תגיד, מה בכלל הנזק שהכינים גורמות?**

אין נזק ממש. רק חוסר-נעימות, גירודים, ובעיקבות הגירודים

בריאות

לפעמים פצע. אף אחד אינו רוצה שיהיו לו כינים, למרות שהן לא גורמות לנזק ממש.

● **אז מה אתה מציע?**

להתחיל להשתמש בתכשירים ההורגים גם ביצים, לעשות את זה בקבוצות, טיפול לכיתה שלמה, לקייטנה שלמה, בית-ספר שלם, ואז סכנת ההדבקה-מחדש מתרחקת.

● **ככה פתרו את זה בארצות-המערב?**

הקטינו את ממדי המגפה, לא חיסלו אותה לגמרי. כינים זה כמו טרור, אי-אפשר לגמור אותו לגמרי. אבל לצמצם מאוד, אפשר.

● **אולי, בהזדמנות זאת, תגיד על איזה תכשיר אתה ממליץ?**

כדי שלא יגידו שאני עושה פירסומת לעצמי, אציין את כל שלושת התכשירים הנמצאים בארץ: מונוציד, כינמת וחפיף. שלושתם מוצרים טובים ומועילים. (דניאלה שמי)

פרחי מושביץ:

„לכחות הפעם התמונות שלי בעיתונות יפות!“

בשבוע שעבר, בשקט-בשקט ובמהירות, התנהל מיספ-טם של פרחי ודויד מושביץ. השניים הואשמו בשימוש בקוקאין. הסם המכונה „סם המיליונרים“ הדליק את הדימוי הציבורי. מטבע הנפשות הפועלות, התמקדו הכותרות בזוג מושביץ, על-חשבון הנאשמים האחרים בפרשה. בינתיים נולדו כוכבים תיקשורתיים חדשים. פרחי נקנסה בסכום כספי ובתקופת מאסר על-תנאי. התעניינותי איך הסתיימה הפרשה לגביה.

בשאלה זו פניתי ליעקב שוורץ, שחקן בית-ר ירושלים, שאוהדי קבוצתו ידועים בנאמנותם ואחדותם הרבה לקבוצה.

יעקב שוורץ:

„ברחוב הירושלמי גידפו, כעסו ואף קיללו!“

קבלת-פנים המונית, נלהבת, ערכו האירים לשחקני נבחרת-הכדורגל שלהם, כאשר חזרו מאלופות אירופה בכדורגל, והיא איננה עטורה בשום כתר. ההמון האירי קיבל את שחקני ארצו, הגם שלא העפילו למישחקי חצי-הגמר. הוא הרעיק עליהם חיבה והוקרה, ורחש להם תודה עבור הכבוד שהעניקו לאירלנד בעצם ההשתתפות במעמד יוקרתי זה. הם לא ערפו את ראשו של המאמן, אלא איפשרו לו לשאת את דבריו לפנייהם, הודו לו והחמיאו לו. האירים הוכיחו, על דרך החיך הג'נטלמני, שההפסד לא זו בלבד שהוא אינו סוף העולם, אלא שהוא, על-פי מה שראינו, כמעט כמו ניצחון. האם גם אנחנו כאן בישראל, בירושלים, בחיפה ובכל מקום בארץ נוכל להעתיק התנהגות זו של אוהדים?

בשאלה זו פניתי ליעקב שוורץ, שחקן בית-ר ירושלים, שאוהדי קבוצתו ידועים בנאמנותם ואחדותם הרבה לקבוצה.

הלוואי והיינו יכולים בפשטות שכזו להירמות לקהל-האוהדים האירי!

לגבי בית-ר, ואני מאמין שכך הוא המצב לגבי שאר הקבוצות, האוהדים נאמנים מאוד, כל עוד אנו קוצרים הצלחות רבות. הם אינם מוכנים להשלים ולקבל כישלונות. אפילו במצב שבו אנו מפסידים במישחק אחד בלבד, מתוך שורה ארוכה של ניצחונות, הקהל מגיב בכוח, בלעג, ברוגז ובשלילה. זכור לי היטב מיקרה כזה, כשיום למחרת מישחק שהפסדנו אוהדים ברחוב הירושלמי גידפו, כעסו ואף קיללו אותי.

● **איך יחס האוהדים לנבחרת-ישראל, נבחרת הכדורגל הייצוגית של המדינה?**

לצערי, היחס רומה למה שתיארת. קהל-האוהדים הישראלי לא מוכן לקבל מושגים כמו כישלון, הפסד, שזה חלק טבעי וברור של הכדורגל, והספורט בכלל. הקהל הישראלי הוא בלתי-סובלני,

ספורט

מעליב, ורחוק מאוד מלהיות אוהד.

● **זו התנהגות של התקופה האחרונה?**

לא מדובר באירוע מסוים בזמן האחרון, אלא לפחות ב-10 השנים האחרונות. זו מנטליות של החברה ותכונות מורשתיות מאוד של קהל-האוהדים.

● **יש אפשרות לשנות את המצב הזה?**

זו משימה קשה, וכמעט בלתי-אפשרית.

● **כמעט?**

זכור לי מיקרה מאוד נדיר, אך אולי יש ניצוץ של תיקווה. בשנה שעברה, בחצי-גמר גביע-המדינה, הפסדנו לקבוצת מכבי תל-אביב. ברקה ה-85 קמו 20 אלף אוהדים ומחאו לנו כפיים, למרות ההפסד. מה שאצל האירים הוא מקובל, אצלנו זה די נדיר, ולכן שינוי מצריך עבודה די קשה. (עווד רכטמן)

סמים

מה שהיה — היה. זה פגע בי, ואני מניחה שזה יפגע בי גם בעתיד. אבל העיקר — זה מאתגריני.

● **אני מבינה שמתן מסקרהדין של בעלך נדחה. כן, אני סומכת עליו, שהוא יודע מה הוא עושה.**

● **כלומר: זה נדחה על דעתך?**

זה נדחה על דעתי ועל-פי בקשתו. אני מאמינה שהוא יודע מה הוא עושה.

● **את מופתעת מכך שהתהודה התיקשורתית פחתה?**

דווקא ידירים שלי, מכרים, צילצלו. לפחות התמונות שלי הפעם בעיתונות יפות... פנו אלי מהעיתונות להתראיין, אבל רחמי-ת, ואני רוצה וארחה. זה שייך לעבר. מה שהיה — היה. (דפנה ברק)

קולנוע

הפקות איך להצליח בפירסום

**הוכחה נוספת שאין דבר
בטוח יותר כהצלחה – צוות,
שהצליח בעבר, חוזר לעבוד
ביחד על איך להצליח
בפירסום?**

אמנם ויטניל ואו, הקומדיה הבריטית של הבימאי ברוס רובינסון, לא זכתה להצלחה מסחררת בישראל. אבל, לעומת זאת, בבריטניה ובארצות הברית זכתה להדים נלהבים ביותר, וגם עשתה סבב פסטיבלים, שהביא לה כמה פרסים. הצוות, חברת-ההפקה, הבימאי והשחקן הראשי ריצ'ארד גראנט, שהספיק להסריט בישראל את גוים בלילה, ולהיות נוכח בפסטיבל חיפה בהקרנת סרטו. חוזרים עכשיו לעבוד יחד על תסריט של הבימאי איך להצליח בפירסום.

שחקנים וורד וגראנט
סרט חדש מאוד

זהו סיפור על פירסומאי מצליח וציני, שמתכנן מסע-פירסום רעשני לקידום קרם למניעת פיצעי בגרות. מאחר שמאס בצביעות הכרוכה במיקציעו, הוא מתחיל להגיב בדרכים בלתי-צפויות לחלר טין על הרחיה שהוא מרגיש כלפי המשימה המוטלת עליו. לצידו של גראנט, שמשחק את הפירסומאי, משחקת רחל וורד.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב — הקיסר האחרון, קפה בגדר, אהבו כל-כך, ליידי איב, הקלות הבלתי נסבלת של הקיום, עיניים שחורות.

ירושלים — הקלות הבלתי נסבלת של הקיום, מוכח ירח, עיניים שחורות, הקיסר האחרון.

תל אביב

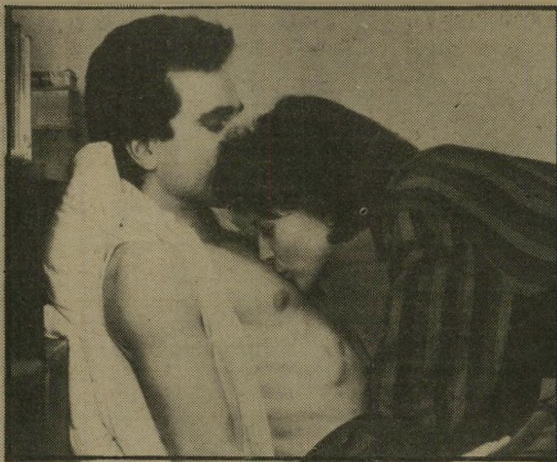
*** **קפה בגדר** (דיונוף, רומניה) — תרמניה בריאת-בשר מגיעה למוטל מרופט בלב המדבר וקושרת יחסים מופלאים עם בעלת המקום, הכושית הטרודה, בסרט מרגיז וסלא אהבת-אדם של פרסי אדלון, עם ג'אנינה סברסט, סי פאונדר וג'ק פאלאנס.

*** **ליידי איב** (פרץ, ארצות-הברית) — הרפתקנית מתאהבת ביושן ומתעשה, ששכנעו שהיא מתכוונת כריצונות. לכן היא נהנה בריכה לנסות פעמיים. קומדיה מבריקה של פרסטון סטרג'ס מ-1941. עדיין לא למדו להשתמש טובות ממנה. עם הנרי פונדה ובכורה סטאדוק.

ירושלים

*** **החבר של החברה שלי** (אוריון, צרפת) — רומר בודק שוב את האתיקה של האהבה כסיפור על זוגות מצטלבים, כשברקע שכונה פריסאית חדשה בעלת מראה עתידיני. חסידי רומר לא ירצו להחמיץ, אחרים יצחקו מהם.

*** **מזכרת ירח** (עצמון, ארצות-הברית) — מנהלת-חשבונות, שהתייאשה מן האהבה, מתאהבת באחי ארוסה, שר, ניקולאס קייג', כל שחקניהמישנה והבימאי של גורמן ג'ואיטון הופכים סרט זה לאחת החוויות הנעימות של הקיץ.

זולייט בינוש ודניאל די-לואיס: מין כפייתי

לסוף דעתו של הספר, אולי משום שכל עיבוד לקולנוע דורש קיצורים, ואולי מפני שרק מי שחי שם, באחת מארצות מרכז-אירופה הכבושות, יכול להבין לנפש הכותב. עם זאת, אסור להתעלם מן ההישגים המרשימים של הסרט. מן הצד החזותי המושלם, שעליו אחראי הצלם סוזן ניקוויסט, המישהק המרשים של לנה אולין (חניכת ברגמן) וזולייט בינוש, בשני התפקידים הנשיים המרכזיים, ושל דניאל די-לואיס בתפקיד תומאש. אין ספק שהתוצאה הסופית של מאמציהם המשותפים מרתקת, גם אם בספר עצמו יש הרבה יותר.

לחזור אל הספר

הקלות הבלתי נסבלת של ה"קיום" (שחקן, תל-אביב, ארצות-הברית) — כסיפור-אהבה משולש, ה"בודק את האופציות של כל אחד משלושת המשתתפים בו, וחוזר לתוכם מנימה, סירטו של פיליפ קאופמן הוא בהחלט הצלחה. כעיסוד לספר המפורסם של מילן קונדרה, יש דברים שחסרים בו.

מקורו של הסרט בסיפור המרתק של תומאש, רודף-הנשים הכפייתי, שאינו מסוגל להעלות על הדעת קשר מחייב עם אחת מהן, של סאבינה, ידידתו הציירת המשוחררת, ושל תרזה, המלצרית הקטנה הרומאנטית, ההופכת לצלמת, ונישאת בסופו של דבר לתומאש. אלא שקונדרה הוסיף לסיפור רבדים מעצם מיקומו בפראג של שלהי האביב הדובצקי, הפלישה האלימה של הרוסים ודיכוי המישטר הצ'כי, ותקופת גלות של שלושת הגיבורים, שבסופה שבים שניים מהם הביתה, ולידעה שמצפה להם מציאות בלתי-אפשרית.

מה שחסר בסרט של קאופמן הוא ההומור השחור, שבו מצטיינת כתיבתו של קונדרה. התחושה של ניגודים אבסורדיים, שמהם מורכבים חיי האדם, השלמה עם גורל ונסיגה מנימה, שהיא הדרך היחידה לחיות בנסיבות כמו אלה שמתאר הסרט. המין הכפייתי הוא בעצם מיפלט מן המצב האנושי שאינו ניתן לשינוי, בדיוק כמו ההומור. סביר להניח שקונדרה אינו חונק של מרץ קאפקה, אבל ודאי שהוא בן ארצו, תוצר של אותו אקלים ואותה התרבות.

קאופמן והתסריטאי שלו, ז'אן-קלוד קרייר, אינם יורדים

האגדות של פעם

הנסיכה הקסומה (לב, תל-אביב, ארצות-הברית) — אגדת-ילדים ש"תגרום בוודאי הנאה רבה גם למבוגרים, בזכות הקריצות הרבות שלה לסירטי הרפתקאות ואגדות רבים מהעבר. ויליאם גולדמן, תסריטאי רציני שכתב להיטים רבים בעבר (איש המרתון), בזו בכונה תחילה את כל אוצרות שארל פרו, האחים גרים, וכל סיפרי האגדות העממיות, כדי להוציא מתחת ידיו צורר שאב"לונות, שמזמינות את הצופה לזהותן בתור שכאלה.

יש כאן בת-כפר המיועדת להיות נסיכה, ונער-אורווה שנעלם וחוזר בדמות של זורו אמין-לב ואמן-קרבות. יש כאן ענק חביב וסיף שהיו וגמד מרושע. יש אפילו נסיך מושחת ויועצו הסא"ד יסטר, ועוד כל מיני דמויות שודאי הופיעו כבר בעבר. הבימאי רוב ריינר, ראש כרוב" מסידרת הכל נשאר במישפחה, שהפך להיות אחד הכוחות המבטיחים בהוליווד, מתייחס לחומר בדיוק כפי שצריך, בקלילות, בחביבות ובלי לקחת אותו ברצינות אפילו לרגע אחד. התוצאה היא אחד מאותם סרטים נדירים שאפשר להגדיר כסיירטי קיץ, מבלי להתבייש במימיותם ומבלי להתנצל על טיפשותם.

ריינר אף גייס אוסף שלם של שחקנים-אורחים שמעניקים את הפילפל ואת המלח לשני היפהפיים שבתפקידים הראשיים, קארי אלואס ורובין רייט. בין הצימוקים — ואלאס שון בתפקיד

רובין רייט: מחכה לנסיך

הגמד הרע, בילי קריסטל וקארול קיין כזוג מכשפים שהוצאו לפנסיה על אפס ועל חמתם, וכריס סאראנדרן כגור הנסיך המבקש לרמות את בני עמו ולהוציאם למלחמה למרות רצונם. מן הדין להזכיר גם את פסקול הסרט, שכתב עלידי מארק קונפפלו, דוגמה לאיפוק ולתפיסה נכונה של יוח ההזמנה. בהחלט הפתעה נעימה. למרות השאבולויות — נהנים בכל זאת.

כדור בשר

ראמבו 3 (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — אלמלא זה היה כל כך מגוחך, אפשר היה לדבר שוב על השובניזם האמריקאי, קל תעמולה מילחמה, על הקולנוע כגורם מסיית, וכיוצא בזה. אבל האמת היא שאחרי הסרט הזה לא נוהג לסטאלונה אלא דווקא היטש לתוך הסרטים והמצוררים של וולט דיסני ולהחליט שם את המהומות שלו. אין שום הבדל בין אינדיאני לבין המיני-עצבים של חברנש השחירי הזה, שלוקח את עצמו כרצינות והומות מליידי, עד שמות לחשוד שאין זו אלא בדיחה אחת גדולה.

הפעם, ראמבו ראונו הנכבד מן הפרישה שלו במינוי מנהיג-טי, כדי להציל את מפקדו לשעבר, שנלכד בשבי הרוסי. הפוליטיים באמגניטאן, כמוכן שכאשר סטאלונה יוצא לקרב, אנו צודק בשום נשק אחר. ראמבו הוא נשק משובל, מכוה משומנת היטב ששריריה מבהיקים באור הזרקורים. שום צבא לא יכול לעצור אותו, מסוקים, טילים, טנקים, להביות ושאר הזוטר אינם מדגדגים אותו אפילו, ורק מפליא לראות שלא קשר לעצמו יד אחת מאחורי הגב. מוטט לא הוגן להשתמש בשתי הידיים נגד הרוסים המיסכנים הללו.

חלק גדול מן הסרט צולם בישראל. מה שאפשר להסיק מן המוצג על הבד, זה שהנוף הישראלי יכול להיות מאוד מוטוגני, שאין שום בעיה לבצע אפקטים מיוחדים בקבלות על אדמת הקודש, ויש אפילו שחקני-מישנה (הבולט ביניהם ששון ג'אני) שמשתלבים היטב בחינה הכללית. אילו הכסף שנשאר בארץ מן השטות הזאת היה הולך להפקת סרטים ישראליים משלנו,

סילוסטר סטאלונה: האדון הביריון

או אפשר לא רק להצדיק, אלא גם לעודד את מעללי הבלתי-אפשריים של סטאלונה. מאחר שאין זה בדיוק כך, התועלת שבביקור ובהפקה קצת מוטלת ספק.

מי שמזריק אלימות בקבלנות ודאי לא יוכל להתלונן כנגד הסרט הזה, שאין בו מאומה מלבד אלימות. אבל עובדה, אחרי יציאת מנו בשוק האמריקאי, ההכנסות שם החלו לפתע לדעוך, יחסית לציפיות. האם יכול להיות שהצופים של ראמבו אינם מסתפקים עוד בשרירי גיבורם בלבד, ורוצים גם עלילה לאן עוד נגיע, דחמנא ליצלן, עם דרישות מופרזות שכאלה?

סאני סאן בתם בת הזמן עזיקרי ואריס סאן ובינפיה הזוהר. היא עוסקת באי

מסיבות הסרטים

שתי מסיבות לבנות מזל סרטן נער כו בסוף השבוע. הראשונה היתה מסר בת יוסף-הולדת של הדוגמנית הפרוכר קטיבית רונית ויגלר, שחגגה 19 קייצים. המסיבה, שנערכה בדיסקוטק מסרו, היתה ספונסאנית, מסוג המסיבות המתרחשות פעם בכמה חודשים. המסיבה השניה נערכה במלון שר תון ובה חגגו את יוסף-הולדת של הדוגמנית דנה ובסלר, שלומית אמיר ואיריס לוק ודבר לא איפין אותה, מלבד השיעמום. בעוד שבמסרו

עופרה אביב (משמאל) שהיתה בין המועמדות לתחרות מלכת-היום לפני שנתיים, ואיריס שר (לצי-דה), היו בין היחידות שידעו כיצד ללכת על המסלול בצורה מיקצועית.

אין נוסחה להצלחה ★ דוגמניות חדשות מפסי הייצור ★ זומר יווני בבתי-מיצווה

ענף יצוא חדש

אולי זאת לא עובדה בליכך ידועה, אבל בארץ מתפתח כנראה, ענף יצוא חדש ומכנים — דוגמניות. במקביל לתעשיות הביטחוניות והחקלאיות יש בארץ פסי ייצור לדוגמניות. שמועות על התעשייה החדשה הגיעו במהרה לאוזני הגויים, שמאור התרשמו מנתונייהן של בנות ציון הצנועות, והתחילו להשתמש בשרותיהן, לשם מכירת מוצרים שונים, החל באופנה וכלה במכוניות ובמוצרי-מזון. סוכנות הדוגמניות אימאז' עורכת מדי שנה תחרות שהזוכה בה נשלחת לתחרות העולמית בארצות-הברית. בשנה שעברה זכתה בתחרות **אלונה פרידמן**, שגם הגיעה למקום השני בתחרות העולמית. בתחרות שנערכה במלון הילטון, עצרו על המסלול דוגמניות הדור הבא. מעניין מי מהן תהיה הנציגה החדשה כחול?

דנה קור (משמאל) ורונית אטמוזגין בנות ה-16, לא נכללו בצוות התחרות. השתיים לא התייאשו, והצהירו שיצטרפו לתחרות בשנה הבאה. קור הסכסית תופיע בווידיאו-קליפ באירופה.

ריקודי-עמים בבתי-המיצווה

גילה פינחס היא לא רק רקדנית בטן, אלא גם אשה הירועה באישיותה התוססת. כל מסיבה שהיא עורכת היא חגיגה גדולה, גם לאוהביה-מזון וגם לחובביה-מוסיקה. הפעם היא חגגה את בתי-המיצווה של בתה, עידית, באולמי בון-טון ברמת-גן. 300 אורחים, לבושים במיטב מחלצותיהם, ועשרות מלצרים במדים מילאו את האולם. מדי פעם פריצה חבורת-רקדנים בריקודים בסגנון עממי-ישראלי, רוסי ויווני ושיעשעה את הקהל במחרוזת-ריקודים. אך את ההצגה גנב הזמר היווני **סטרטוס דינסיס**, הנחשב לאחר מגדולי זמרי יוון, שהגיע גם הוא למסיבה.

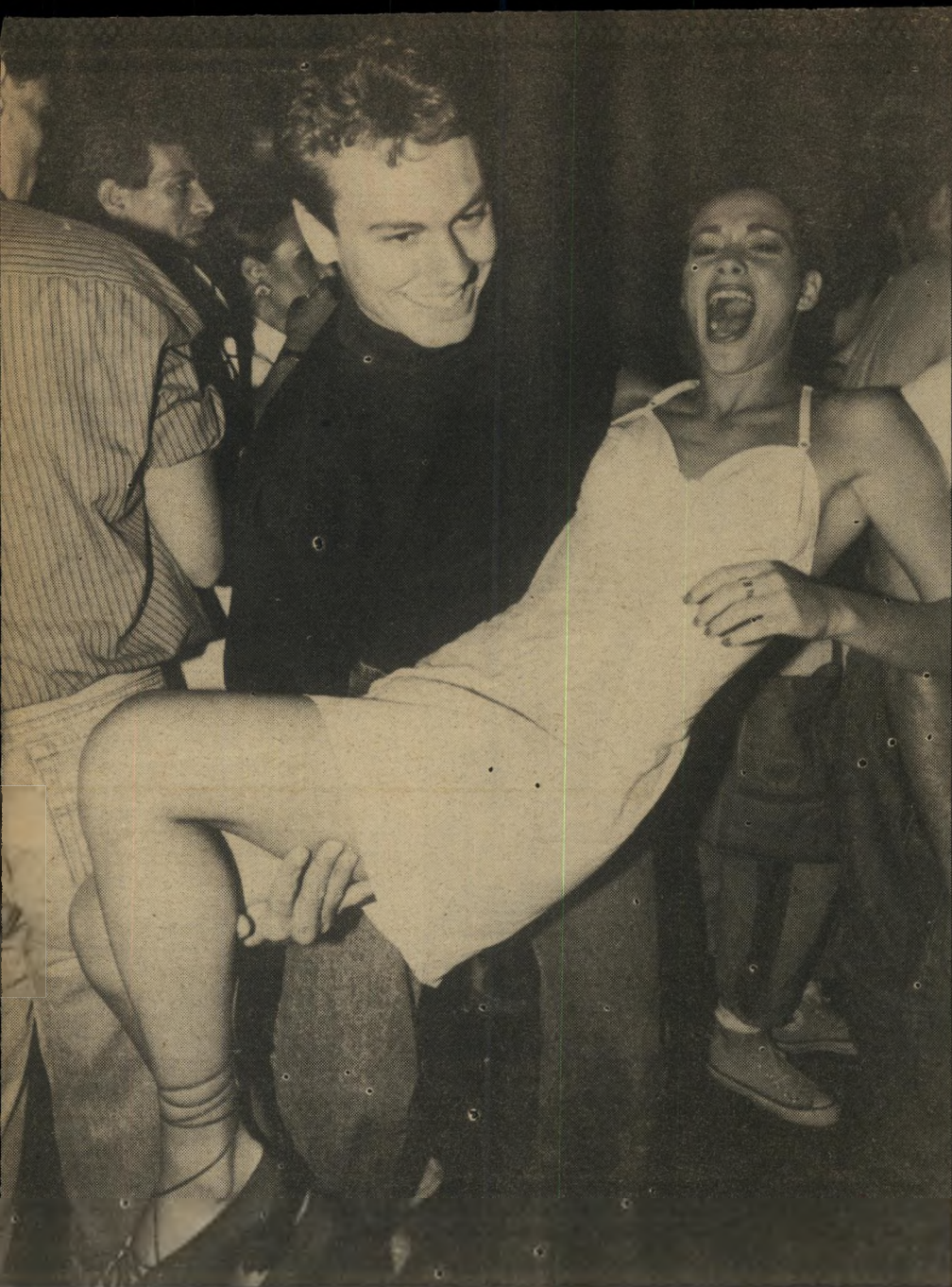

שמואל אוחנה מטבריה (במרכז), הזמר "לי עידן (מימין), ושני גבריאל.

גילה פינחס (במרכז), מימינה הזמרת מגי כהן ומלכה רדעי, אחותו של הזמר המנוח זוהר ארגוב. משמאלה בתה עידית, כוכי

למרות שרבים ממכריה מנסים לשכנע אותה לעבור לתחום הדוגמנות. במסיבה היא רקדה עם המפיק הצעיר איציק הליל (משמאל), שגילה וטיפח אותה בשנה האחרונה.

ל-הזמרים עליזה מרשימה בנשיותה ון תצוגות-אופנה,

מל-הזמרים עליזה מרשימה בנשיותה ון תצוגות-אופנה, (במרכז) מעצב-השיער של הדוגמנית הזוהרת חווה לוי ושלומית אמיר (מימין), בא ליום-ההולדת בחברת אדי הל (משמאל), העוסק באופנה. השניים חנקו את שלומית אמיר באהבה ובנשיקות.

הל (משמאל), העוסק באופנה. השניים חנקו את שלומית אמיר באהבה ובנשיקות.

לכך והגיבה בזעקות-שבר. שירלי בן-מרדכי (למ-טה מימין) באה בגפה למסיבה, ורקדה מדי פעם עם חברות, ביניהן סגניתה גלית אהרוני (משמאל).

חברה של רונית ויגלר בן ה-29, איש מחשבים מטקסס, נושא אל-על את חברתו רונית שלא היתה מוכנה

סטיב פורד

היה שילוב מוצלח של אנשי בוחמה, אופנה וספורט, הרי שבשרתון היו בעי-קר בני-מישפחה, דוגמנים או כאלה שי-רוצים להיות דוגמנים. המסיבה של ויגלר היתה ספונסא-נית ועברה מפה לאוזן, ואילו השניה היתה ממוסרת והוכנה מראש. מסקנה — אין נוסחה קבועה להצלחת מסיבה.

הנשואה לאי-העסקים איציק ספקטור, באה למסיבה בחברת אמה (מימין), ונציגים נבחרים ממישפחת בעלה.

דנה וכסלר

הנשואה לאי-העסקים איציק ספקטור, באה למסיבה בחברת אמה (מימין), ונציגים נבחרים ממישפחת בעלה.

יעל גרטלר

ממלכות-היופי של השנה הקודמת, בחברת מיכל חדר (ב-מרכז) ועופרה אביב (משמאל), שהיתה איתה בתחרות.

רחל מרחלת על כל העולם

כולם חוץ מהכלב

קשה להאמין למה שכלב אחד יכול לגרום, ממש צער בני-אדם. לחלוצי המצטיין של הפועל-חיפה, **אלי בן עמו**, יש כלב-ענק, שאותו הוא מאוד אוהב, אף יותר מאשר את החברה שלו, **חגית**. החלוצי החתיך, שכבר הבקיע לכבוד רבים בחיפה, התאהב בחגית. החיפאית, שלהוריה יש חברה למכירת ציוד משרדי, אבל החגית הזאת היא נורה חברותית. מלבד הוריה, הציד המשרדי שלהם והחברות שלה, היא אהבה את הכדורגלן הפרטי שלה, אך מאוד לא אהבה את הכלב שלו. אז באחד הבקרים, כשהיא התעוררה על צד שמאל, היא אמרה לחבר שלה: או הכלב או אני. בן-עמו, שהוא גבר לעניין, והידוע שחתיכות יש הרבה מאוד בחיפה אבל כלבים יש מעט, אמר לה: הכלב.

הם נפרדו לתקופה קצרה, וחגית חטובת-הגוף נוכחה לדעת שהחבר שלה חי נהדר עם הכלב, בלעדיה. היא נבהלה והודיעה לו שמחיוס והלאה היא תאבה גם את הכלב שלו.

השימחה חזרה לשכון במעונם, ולפני שבוע הם קבעו תור לחתונה, וגם הכלב מאוד שמח מה עניין.

אבל זה לא הוליווד, ולסיפור הזה אין האפי-אנר. הוריה של חגית עשו כמה בירורים על החתן המיועד, וגילו שהוא אוהב קצת להמר, ושיש לו קצת חובות. הם החליטו לבטל את החתונה.

עכשיו כולם עצובים מהסיפור הזה, חוץ מה-כלב.

היא לא תהיה

המשולש שווה-השוקיים הזה כבר ממש מצחיק אותי.

הצלעות השוות הם **אורי וליאורה אנגל**, בני מישפחת אנגל המפורסמת בחיפה, אנשי עסקים וחברה מהבולטים בעיר הזאת. הצלע השלישית היא **ענת עזר**, שהיתה לפני יותר משנה החברה של אורי. הוא עזב את הבית למענה, ואשתו ליאורה חיכתה לו, כי היא ידעה שזאת אפיוורה חולפת. ובאמת, הוא עזב את אהובתו, שהיתה היחצנית של מלון אויה סונסטוה בטאבה, והודיע לאשתו שהיא היחידה בחייו.

לפני שבועיים היתה מסיבה גדולה ומאוד חשובה בחיפה, והיו בה גם הרבה תל-אביבים. בין התל-אביבים היתה ענת עזר, העובדת כיום ב-מישור-דיפרסוס.

כשראתה ליאורה את ענת, היא מאוד כעסה ואמרה לבעלה שאם תוך כמה דקות הוא לא בא

אורי אנגל
בית השווה מיליון

הביתה, העניין הזה של ההיא ייגמר לא טוב. אז באמת, המש דקות אחרי האיום הגרעיני הזה עזב חוזג אנגל את המקום, וענת עזר המשיכה לאכול גלילה ולשתות עוד קולה ולטפטט עם עוד כמה חברים שהיא פגשה. אבל כל מי שראה אותה נשבע שהיא נראתה לא כתמול-ששום.

אבל הרכילות היותר-מעניינת היא שאורי ואשתו עברו לבית מפואר, ששווי כמיליון דולר, ושזה אחד הבתים היפים בחיפה. כשתהיה חנוכה הבית, אני מבטיחה לכם פרטים נוספים.

דבר אחד אני יכולה להבטיח לכם: ענת עזר לא תהיה בין המוזמנות.

אנבל טמיר ואלי מויאל

החבר החדש והבעל לשעבר נולדו באותו היום במזל דגים

וחלילה הם יתגרשו, והוא יכיר זמרת מפורסמת ממש, כמו שבעלה, אלי טמיר הכיר את הזמרת **אילנית**. ושוב אנבל תכיר עוד גבר, שנולד באותו התאריך, וואאהה!!! ממש פרפטואום מובילה!

כל צווחה: "זה לא יתכן! שניהם נולדו ב-28 בפברואר! אני פשוט לא מאמינה! איזה צירוף-מיקרים!" עכשיו תארו לעצמכם מה יקרה, אם אנבל טמיר תתחתן עם עוריהדין אלי מויאל, וחס-

לירון, במיכנס-גינס וחולצת-טריקו הסתובב בין האורחים, כשכוס-בירה ענקית בידו, וניסה לחייך לאורחים, כדי שירגישו בנות. חילה העל-תה זיכרונות, כיצד היא ובעלה לירון היו הסנקרים של לירון כשנולד, וכמה שמוזר לה כעת לראות אותו מתחתן.

בטי בלייכר, יירתם האילתית של בני-חוג, מנתה קרוב ל-50 חברים שהוזמנו לאירוע, ביניהם איש חיל-השריון לשעבר **עמוס בנין**, שהיה חבר קרוב של רפי נלסון, שאמר שאילו היה רפי בחיים הוא היה דואג שהכפר יהיה מלא בלפידים וויקוס-דינור ומה לא.

ברקע הושמעה מוסיקה קלה, שכללה נעימות ושיירי ארץ-ישראל, וכמה צעירות רקדו ריקודי עם. למי שנמאס לרקוד או לשמוע סיפורים על איך-היה-פעם היתה האפשרות להתרכז במיונן או לטעום מעוגת-הכלולות, בצורת לב. את ירח-הרבש הם יכלו כנראה בכפר.

גדי ולירון נלסון
אירוע עצוב

חתונת הדמעות

ביום החמישי האחרון, בשעה 7 בערב, הצ'טופו כמה אורחים בכפר של **רפי נלסון** לטכס נישואי של **לירון נלסון**, בנו של רפי המנוח, וחברתו-לחיים זה חמש שנים, **גדי ושיפמן**. בטכס הצנוע נכחו הוריה של גדי, **מירל**, אמו של לירון, האב המאמץ **דוגי** האה. את הטכס ערך הרב שחיתן בזמנו את מירל, אמו של לירון, ובעלה.

לפני החופה הלך לירון לקבר אביו, ולאחר מכן לקברו של **ליאון רז**, חברו הטוב של רפי נלסון. שרעיתו **חילה** מנהלת את הכפר ביחד עם לירון.

היה זה אירוע עצוב, ומרי פעם נרא חילה ולירון כשהם מנגבים דמעה. עוריהדין **ברוך שיפמן** העלה קצת את מצב-הרוח.

פינתה של גברת לבטוב: פרטיות חוגגת

בתמונות... בכל אופן, החברה שלי הודיעה לי שהוחלט שאיש ישמור על הפרטיות של רעהו.

אתמול פגשתי מפורסם מתחום אחר, נשוי, שסיפר לי בסודי-סודות: "מה שלומה (של החברה שלי)? שמעתי שהיא נוסעת. אנג", קרץ לי באורח רב-משמעות, "גם אני נוסע. לא אהיה בדיוק לבד, אז אל תספרי לאן..." ונקב בדיוק במקום ובתאריכים שהחברה שלי והפוליטיקאים יחשבו שהם לבד וישמרו זה על הפרטיות של זה.

בשעות האחרונות נודע לי על אשתו של אחד הפוליטיקאים, שיפורה בסוד, רק לחברה הכי טובה שלה, שהיא מתכוונת להפתיע "שם" (בחו"ל), את בעלה. סיפרו לי על עיתונאי אחד, שהסתבך בכל מיני גירסות לא תואמות בבית ובעבודה, אבל בעצם (גילה לחבר קרוב), הוא מקווה לעלות על עיקבותיה של החברה שלי, ואולי לשמח אותה. אוי, וכמעט שכחתי את המחזר שלה, שהתניע עם אחד הפוליטיקאים (זה שתבוא לו הפתעה מאשתו) מתי כדאי להפתיע אותה - לצלצל מהלובי של המלון שבו תשעה ולהגיד: "תנחשי מאיפה אני מצלצל..."

אז אני כבר לא מבינה מוזי יפתיע את מי. מה שאני מבינה שהכל יהיה בסודי-סודות ובפרטיות מוחלטת.

חודש יולי הגיע - כולם נוסעים. כל החברים שלי מחליפים ביניהם כתובות בחו"ל, ממליצים על בתי-מלון ומקומות לעשות "שופינג".

בשבוע שעבר ביקרה אצלי חברה אחת שלי, חולת-פרטיות: רק דובל איזה חלקיקי-מידע על החיים הפרטיים שלה, והיא מתחילה להתפתל מכאבי-בטן, מכאבי-ראש איומים ומחוס גבוה. היא סיפרה לי בהתלהבות שהיא נוסעת ביולי (הסברתי לה) במסיגרת עבודתה, אבל לא הסכימה לספר לי לאן, עם מי ולמה - רק הודיעה לי קורנת מאושר, שהיא בורחת בפרטיות מזהרת.

לפני יומיים ביקרה אצלי שוב - הפעם פחות נלהבת - וסיפרה לי על צירוף-מיקרים שכזה - פוליטיקאי, שפניו מוכרים לכל, יטוס עימה באותה הטיסה וישהה איתה באותו המקום, באותה העת. אלא מה! לא נורא, השניים נשבעו זה לזו שלא ידליפו מאומה על המסע. מרחתי עצמי בשמן-שיזוף, השתרעתי בשמש והתחלתי לחשוב מיהו הפוליטיקאי שלא יפרע לפרטיות של החברה שלי. פתאום צילצל הטלפון. לעזאזל השיזוף! מעברו השני של הקו היתה החברה שלי, הפעם נשמעה מוטרדת. מסתבר שלא-יש-סודה נלווים שני פוליטיקאים נוספים. הפעם גם הוצאתי ממנה שמות דווקא רמודים. אם אחד מהם נראה טוב כמו שהוא נראה

משהו צפוני

כשרואים אותם יוצאים מהמים, חושבים שזאת פטרה מורגנה או טעות אופטית שמקורה בלחות הגבוהה.

הוא פשוט מדהים ביופיו, ומקרין נעורים ואצילות. היא יפהפיה חושנית, בעלת מראה נורדי. אלה הם הדוגמנים **נטשה אספילד**, נורווגית במוצאה, ו**רוברט לוין**, היילדוגמן השניים הכירו זה את זה לפני שלושה חודשים, ומאז הם מתנהגים כאילו הם המציאו את האהבה. הם לא מסתפקים בגילוייה, אלא טוענים להם צאתה.

נטשה שהיא הדוגמנית היחידה, המסכימה להצטלם ללבנים, ובגלל זה היא מוצפת בעבודה, היתה חברתו של **טל גילעד**, הבן החתן של המנחת הפלאסטי **עמי גילעד**. מאז שטל והיא

רוברט לוין מחתנים צעירים

נטשה אספילד או בכלל לא

נפרדו, הוא צמוד למלכת-היופי ולדוגמנית הכי סקסית, **ספיר קאופמן**. רוברט לוין, לעומת זאת, לא היה חבר של אף אחת, כי פשוט לא היה לו זמן בשביל שטויות כאלה כמו חברות. הוא היה עסוק בלהיות חייל ולרגמן.

השבוע שמעתי שהם עומדים להינשא. קצת בבהלה, כי הגיל של שניהם ביהר זה פחות מהגיל הממוצע של אם לשני ילדים בארץ, כלומר הם ממש צעירים. אבל היום או שמתחתנים בגיל צעיר מאוד, או בכלל לא. אז הנה פניקס צ'קס והתנות. הם ינסו לכל אורך.

על מיספרים ואנשים

יורה קבוצה של 12 מנהלים בכירים מחברת הפניקס לסוף שבוע ארוך, מיום רביעי עד יום ראשון.

כראש הקבוצה היו בעלי הפניקס, **דויד חב"י** ובנו **יסי**, זה הנשי לחברה הכלכלית. בקיצור, החברה ירוו כדי לעבור קורס מיוחד, ועמלו קשה מאוד בימים ובלילות. הם שיננו את המור, וכמשך כל היום היו להם כראש מיספרים וטבלות.

כשהגיע סוף-השבוע, הציע להם משהו חכם להוריד את הנשים החוקיות שלהם למלון, כדי

הנשים הכי יפות

אמרו לי שמתוכננת בעיר איזה יפהפיה בלוגרית מלאת-גוף, המפורת חיוכים החושפים טורשיניים ממש כמו בפירסומות.

אמרו לי שהיא דוברת אנגלית, ושהיא די מפורסמת בעיר-הולדתה, ושיש לה אבא עשיר, ושהיא מופיעה בפירסומות ובסרטים. לא הבנתי בדיוק מה יש לה לחפש פה בארץ הלחה הזאת. אמרתי לעצמי שבטח יש לה פה קרובי-מישפחה, או שהיא ציונית.

מסתבר שהקשר הרבה יותר פשוט. היא מאר הבת **בעופר גבריאל**, והיא באה איתו להכיר את ארץ-אבותיו ואת בני-מישפחה.

עופר בן 25 נסע לארצות-הברית כשהיה בן 16, וחזר לארץ לשרות הצבאי. כשסיים, חזר לי אמריקה וגילה שיש בה אפשרויות כמעט בלתי מוגבלות. קצת הוא שותף במכון-הספורט נלוד'ס ג'ים, ותחת ידי וטיפולו עברו שחקנים כמו **סוזן סומרס**, **סילבסטר סטלונה**, **פיליס דילר** ואחרים. לה קוראים **לוריאן דולין**, והיא בתו של מפיק-סרטים הוליוודי, אחר המממנים של הסרט על חייו של השחקן **ג'יימס דין**. היא מופיעה בתפקיד מישני בסרט הבלשי נמור האש, בכיכובו של **פרנק סטלונה**, אחיו של סילבסטר, והדבר הכי חשוב: היא וכתה בתואר מלכת היופי של פאלם-ספרינגס שבקליפורניה, עיר הנופש של עשירי ההוף המערבי. היא גם

אלי דסר, העולם הזה

לוריאן דולין מפורסמת בעיר-הולדתה

שאלתי אותה איך הנשים הישראליות, אז היא ענתה לי במישפט הבנאלי שהן הכי יפות בעולם. אז אם מלכת-יופי אמריקאית חושבת ככה, אנחנו בוודאי יכולות להסכים.

מצטלמת צילומי-פנים בלבד. כשרינג-דרנגתי אותה, רציתי לשאול אותה איך הגברים בארץ, אך כשיספרו לי שהעופר שלה חתן מהמם, והיא מאוהבת בו חזק חזק, ויתרתי.

איזה בידור תאריך של מזל

כשנגמר הטקס, התבקשו האורחים לגשת לשולחנות. הם מצאו שלכל כסא מחובר בלון מלא-גז, שבקצתו האחר חוט ארוך, שאליו מחובר זיקוק, וכשניתן האות עליידי התיזמורת הורלקו הזיקוקים, ומאות בלונים הופרחו לשי מיים.

ועל ההזמנות המפוארות שקיבלו האורחים,

חתונה כזאת רואים רק בדי-יוסטי — כך הגדיר המפיק **איציק קול** את חתונתם של **גלית גיבעתי** ו**טל סידר**, במלון דן קיסריה. גלית היא בתם של **איציק ולאה גיבעתי**, סוחרי-מוזון מהגדולים בארץ.

האירוע אורגן ממש כמו טקס צבאי לכל דבר: הפקה של ממש, טכניקולור. החתן והכלה הגיעו לחופה בכרכרה רתומה לסוס. תחת החופה הם עמדו, כשלצידם בני-המשפחה, והרב **ישראל לאו** משיא אותם. כששבר החתן את הכוס הורלקו זיקוקים-דינור, שהאירו את השמיים.

חברים, בורחים מכל המסיבות והפתיחות, קצת רבים לפעמים, אבל הם מה שקוראים "ארץ-ישראל היפה". או תזכרו: ב-8.8.88 הם מתחתנים. לא צריך לקנות בגדים מיוחדים לאירוע, ולא צריך לשבור את הראש בקשר למתנות. גם אם לא יהיה לכם מצב-ידים באותו יום, הם כבר יראו לכם.

חנה ויוסי חכמי מיספרים וחיושבים מעולם אחר

ותאמינו לי, הם עשו חיים. מה זה חיים? חיים משוגעים? כל הזמן הם עסקו במיספרים וב-חיושבים, אבל מסוג אחר. ומוכן שום חזרו עיני פים, אך בוודאי מאוד מרוצים. איש, שוב הרסתי כמה מישפחות.

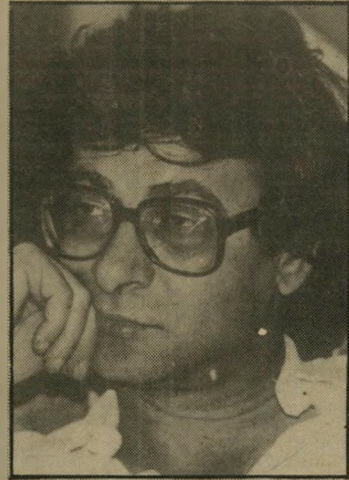
אורן גיבעתי, גלית וטל סידר כמו טקס צבא

ועל השי שניתן לכל אחד בכניסה למידע-שאות של המלון סיפרתי? האורחים היו כל-כך מתורבתים והמומים, שהם אפילו לא התנפלו על האוכל, ולא היה בלגאן, ולא היה רוחק, ואחרי שגמרו לאכול רקדה הכלה עם אביה ועם חבריה, והחתן רקד גם עם אם הכלה וגם עם קרובות-מישפחה, וכולם רקדו עם כולם. אבל הקוריוז הגדול של הערב היה שממש באותו הערב מלאו 49 שנה לנישואי הסבא והסבתא של הכלה, בני מישפחת קרייסברגר, ו-23 שנה לנישואי הוריה של הכלה, איציק ולאה גיבעתי. מסתבר שזאת מסורת מישפחתית להתחתן בתאריך המסויים הזה, וכמו שאני מכירה את נישואי הזוג לאה ואיציק, זה תאריך טוב עם הרבה מזל.

מחמוד דרויש

הרוצח והקורבן

לא עלצתי למראה ההסגנות בתל אביב, שהרי הן גזלו מאיתנו את כל התפקידים הם (הישראלים — ר.ש.) הרוצחים והם הקורבנות. הם הבורים והם הצועקים. הם החרבות והם הורגים. הם המנצחים והם המובסים. לא עלצתי למראה ההסגנות אלו כי הן ממזג חישות את העלמות של גיבורי ההצגה. הם (הישראלים — ר.ש.) התרגלו למלחמות קלות, ולנצחונות קלים. מערכת ההבחירות בין שתי המפלגות הגדולות הקלה על הסתתרות רחובות תל אביב לעשרות אלפי מפגנים. קורבנותיהם הטיפוס אותם, דבר אשר הביא קצין בכיר (אלימ אלו גבע — ר.ש.) לדין כך שיתפטר.

דרויש

האזנתי לרדיו שלהם ולא הבנתי את סוד הבכּי. המנצח מובס מבסנים. המנצח חושש לאבד את זהותו: את זהותו בקורבן. לאיש מהם אין זכות לניצחון הזה: להיות הקורבן. כי שלילת "תפקיד" זה מבעלי האמיתיים הופכת על סיו את שערך ההלל של הצדק. במקומו הם צעקו, ובמקומו בכּו, ובמקום מה שהיו ראויים לו — ניצחו. היש משהו אכזרי יותר מהדלון זה שנפל בחלקו: לא לבטא את הניצחון, ולא את התבוסה. להיות מחוץ לבימה, ולהופיע עליה רק כאובייקט, שאחרים מתבטאים במקומו כרצונם.

אם תרצו אין זו אגדה. כך קבע תיאודור הרצל את סיסמת הציזנות הקוראת להקמת מדינה לעם שאין לו אדמה על אדמה שאין לה עם: ובמקור על בירות, שהעיד על קיומו של עם שאדמתו בבושה ביד פולשים שגזלו ממנו אדמה זו, תיקן נתן זך, אחד ממשוררי המודרניזם העברי, את סיסמתו של הרצל באירודיה מבריקה:

אם תרצו אין זו אגדה: נצח ישראל לא ישקר.

אולי אפילו לא ישאר

כדי לשקר.

עשרות שירים עבריים מנסים לבטא, במקום השירים העבריים, את המצור על בירות, ולהוות מחאה על הטבח. הם (הישראלים — ר.ש.) החוטאים והם המוחלים. הם הרוצחים והם מזילי הדמועות. הם המבצעים מעשי-טבח והם ערשי מישטח הצדק.

(מתוך זכרון לשכחה, עכו, 1987, עמ' 87-88)

תירגם: ראובן שניר

מנגד

בדרכי גבלס

זכות היוצרים" על "ידיאונאצים", בהקשר עם מלחמת-הלבנון ומה שמתרחש כיום בשטחים הכבושים, שמורה כמובן לפרופסור ישעיה לייבר ביץ, ואין לי שום כוונה לשאול אותה ממנו. לעי תים גם נוצר הרושם שהוויכוח אם מה שמתרחש כיום בארץ הכבושה דומה או שאינו דומה למה שאירע בזמנו תחת שלטונו של הרייך השלישי מסיט את תשומת-הלב ממקום שהיא חייבת להתקדד בו אל אזור הדימוזים של התגוררות וחת גרורות-שכנגד עקרות, ובכך הוא משיג את ההיפך ממה שנתכוון אליו.

אבל לא אנשים כאנשי יש"ע שלנו יניחו לנו לחדר את הוויכוח במקום שאנחנו מבקשים לח"דרו. וכך הם עצמם, במעשיהם אבל גם בהתבטאויותיהם, מעלים שוב ושוב בויכוח ובתודעה את ההשוואה המחרידה עם העבר.

כך, דרך דוגמה, בעת שעמדו ופירסמו כתובת האחרונה של נקודה, "עיתון היישובים ביהודה, שומרו וחבל עזה", את תצלומי שלי בצד תצלומי הנאה אף הוא של מנהיג אש"ף שנרצח, אכזר ג'יהאד. וזאת במאמר שכותרתו מרברת בעד עצמה: "עבר חנף לארזן בלתי-מוגדר".

נכון שרוב קיצוץ של הבעלי-חבר שלנו, אחר הילל וייס, יוצא כנגד ידידי חיים באר, שסיפרו עוז הזמיר הוא הנתקף הראשי כאן. ואולם, שיטת ה"innuendo" (הכפשה באמצעות רמז עקיף) המ"שמת את הכותב מעלה מיד בויכוח את מי שהתמחה בה בעבר הלא-רחוק. אחרי הכל, מי היה זה שהעלה למדרגת אמנות מתוחכמת את השיטה שבה צילומי יהודים וזוגו והוסמכו לצילומי עכ"ברושים, כשהכוונה היא להחזיר לתודעה בלבתי-אנינה את המסקנה המתבקשת מאלה כביכול: אלה כאלה נושאי גניף הדבר ולפיכך ראוי לבערם מן העולם.

לא במיקרה מדבר אותו וייס (שוורץ היה ככל זאת מתאים יותר), בהקשר עם עוז הזמיר, על "משהו כמו איידס כמחלת-זרז לאומית".

אנבים בצבא הכיבוש ומרצים באוניברסיטאות המסרבים לשרת כמותו כבא.

רק טרנספר

ובכל זאת יש נקודת-אור בנקודה חשכה זו שלנו. שהרי אלמלא אותו "עיתון יישובים" לא היינו יודעים — מכל מקום, לא מפי גבורת יש"ע בעצמה ובכבודה, או "מפי הסוס", כפי שנהוג לומר בלשונות הגויים — כי גוש הסיקריקון שלנו אימץ לעצמו את תורתו של מרן הרב כהנא שליט"א כ"עץ חיים" זה שהוא מחזיק בו ככצור יישיעו.

וכך כותב משה בן-יוסף (הגר), והוא כמדומה דווקא מאלה ששמועה עמומה על דבר תרבות ליבראלית אירופית הגיעה אירפם לאוזניו כעבר הרחוק, באותה חוברת ג'יהאדית עצמה:

רק טרנספר

כאשר אמרנו לפני שנה טרנספר (נקודה מס' 109, אפריל 1987), באו למרוח דבש על שפתותינו ולהפיקו לקח שאין בזה צורך; בקונסטלציה מדינית "נבונה" אפשר גם שישבו "בן ערב, בן נצרת ובני", איש תחת גפנו ותחת תאנתו זה ליד זה.

ואנו שבבים וטוענים כי זה לא היה אסתטי ולא מוסרי, ואפילו לא פוליטי, גם לפני 50 ו-100 שנה; והיום זה אבסורד גמור. אז — כשאיש טרם ידע עד לאן תגיע המלחמה הזאת — כבר היה ברור שאחרת זה לא יילך. היום רואים את זה בחוש אפילו במפ"ם (א"גב, האמנם? — נ"ל)... הטרנספר הכרחי לא רק מפני שאיננו יכולים — נוסף למה שאיננו רוצים (!!!) — לחיות ביחוד; אלא מפני שכל פעולה המוניטרית למען ערביי ארץ-ישר"אל... מחלישה וממוטטת את האמת הצירי, נית, את הזכות היהודית על ארץ-ישראל ומעמידה אותה בספק.

כך. חד וחלק.

לפיכך טוב נעשה אם לא נלך שולל אחרי ררכי הנונים של אלה שכלשונו הגלויה של בן-יוסף זה "מורחים דבש על שפתיהם", ואל נתעה ונטעה לעולם על-ידי חיוכיו של עורך נקודת-החן שלנו, ישראל הראל, או על ידי פיו המפיק מרגליות של חכרו חנן פורת ושאר אבירי ביתא וחבריו. כי בדרכי גבלס הם הולכים. ואם עדיין לא הגיעו למה שעוד לא הגיעו אליו — אין זאת אלא מפני שאנחנו עוד לא איפשרנו להם זאת.

המופקדים עליו, שאנחנו מתקרבים באיטיות אך בביטחה למאה ה-21, וכי רק תריסר שנים מפ"ריות בינינו לבין שנת 2000. בין שאר התכונות הדימוניות או המיתולוגיות המיוחסות לנו, קיימת גם האגדה שעל פיה אנחנו עם מוסיקלי: כך שקיים עוד פחות צידוק להשבת את הנאתו ואת סקרנותו של חובבי-המוסיקה המצוי באמצעות סל המוזנות הבלתי-ימשתנה של מוסיקה קלאסית מר כרת עד לזר. ועל מה מתבסס החשש שמעט יותר מונטררי או פרסל (Purcell), או אפילו שטוקהאוזן או פנדרצקי היו גורמים לנו נזק בל"יתקון? למרבה הפליאה, כ"ו במאי, יום הולדתו החמישי של קול המוסיקה שלנו, נתבקשו אלה הקובעים מה נשמע ומה לא נשמע לתת דיוור לסעם האשי שלהם ולהשמיע לנו את מה שהם היו רוצים לשמוע, לא את מה שהם חושבים שאנחנו מבקשים לשמוע. התוצאות היו מפ"תיעות, מעניינות ומגוננות כאחד.

אבל אנחנו, בנייתמותה רגילים שכמותנו, נר תרים רק עם שלושת הבית"ים הגדולים: באך, בטהובן ובראמס, במינון ובכמות מרשימות אם גם לא מתוך הקפדה יתירה על הבחירה. מלבדם קיימים כמובן אלה שיש להם עונת-עולם, ירוקיי עד מסוגם של מנדלסון וצואר פראנק שיצי"רותיהם מושמעות כמעט בכל יום. אינני חושבת ששבונו אחר יוצא מבלי שנשמע את צליליו המוכרים של הקונצרט לכינור של מנדלסון, מה שבהחלט תורם להרגשה של ותק, אך לא תמיד גם של רענונות וגיוון. אדרבה, המאזין מתרשם שאם אין כאן תורות בין שדרנים שהחליטו לגבור זה על זה בנדרשות, כי אז אין ספק שמישהו מקבל עזר עמלה פורית בעד קביעת שיאים חרשים במיספר ההשמעות של המלחינים הנכבדים שמינינו מעל גלי-האether.

תוכניות קול המוסיקה, לא זה בלבד שהן מכילות משהו לכל מישור, משל היו כלבו או קניון משוכת, אלא שהן גם מווגות לעיתים קרובות מין בשאינו מינו. כך, בעיקבות קנטטה של באך, לדוגמה, יש שאנו שומעים קטעים מאר פרטה של אופנבר (האם פועל כאן הדימוין בהברה האחרונה של השם?). כל זאת, כמובן, בשעות הבוקר המוקדמות, שעה שכל מה שאדם מבקש לעצמו הוא להחליק אל תוך יומו כלא לחצים מיותרים ובלא — כיצד כותב זאת העוול הזה? — משוא פנים.

אשר למלחיני המאה ה-20 הווכים שיצירו תיהם תושמעה ב"קול" המוסיקלי שלנו, הנה — כמו להקעים — אלה נמנים כמעט בלי יוצא מהכלל עם המתים, מנוחתם עדן. שהרי סטרא"ווינסקי, פולנק, ראול, הינדרמית, גרשווין — כל אלה, או שנולדו במאה ה"ש או שהורגם ולידתם בשנים שלפני מלחמת-העולם הראשונה. ובכן, מה נתחדש מאז בשרה המוסיקה?

ואם כבר שואלים שאלות, מה נתרשש בעולם המוסיקלי לפני המאות ה-18 וה-17? והיכן הם בני-דורם המקסימים של שלושת הבית"ים הגדולים שלנו?

המאה שלנו היתה עדה למהפכות ולמהפכים גדולים, לא רק בשרה הפוליטית, הכוח והמיכנה המעמדי של החברה. והנה אירועים הריגורלי, ועיתים גם רבי-דורשם אלה, השתקפו גם באספקלריה של האמנויות החזותיות, בספרות ובמוסיקה — ואפילו בזו השקטה. האם מותר לקוות שמישהו שעדיין לא נושא לחלוטין מן האמנויות יטריח עצמו לבחון נושא זה מקרוב?

עתל ברירא

ספריות

אמנון אחינעמי

סיפורו של

מהפכן

עמוס קינן

את והב בסופה

הוצאת כתר, 134 עמ'

כאמצע שנות ה-80 קרה הדבר: יום אחד חזר העתונאי והסופר עמוס קינן לביתו, כהרגלו, אחרי העבודה, ומצא שאשתו פתאום לא יודעת מי הוא, בנותיו אינן מכירות אותו והוא נושא בכיסו תעודת-זהות על שם יוחנן לוי. לא נעים: הוא הפך, בדרך כלשהי, למישהו אחר. כך מתחיל "את זה בסופה". קינן-לויין מנסה לא להיתפס לפאניקה ומש-

אבי ג'יהאד: מי, אם לא גאולת הפלשתינים, תוציא אותנו מהטירוף?

"נקודה": קשל במנגנון החיסון הלאומי

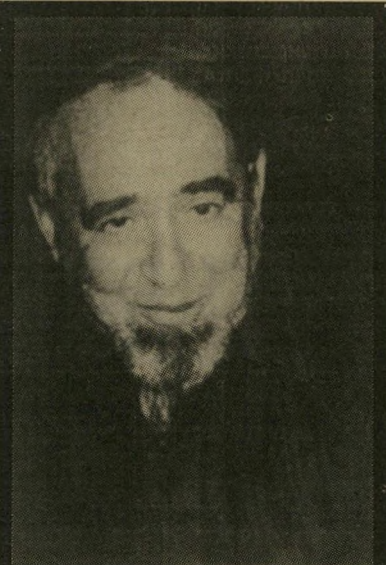
לתשומת-לבם של כל אלה ה"יונים" המרננות שוב: גשר, היברות. כיצד אמר הסכינפון אל שני פלגי אישיותו: ראו הוזהרתם! נתן זך

מוסיקה

קול המוסיקה או

קול המוסכמות?

עכשיו שכבר מלאו חמש שנים לקול המוסיקה, אפשר שהגיעה השעה לחשוב באוזני אלה

נתן זך: מ'קווי אוויר' — לקווי מוות של הספרות

כרי לשוות להשמעה הנתעבת מראית-עין "יהודית" (אכן, זוהי וכזאת היא "יהדות" של אלה), עמד מישו — מן הסתם העורך — והר סיף גם את החידוד: עוז הזמיר = "מעשה זמיר". גם זה מבקש לעצמו כנראה שחר כפנחס: המסר שאותו אמורה סמיכות הפרשיות והתצלומים להעביר ברור: מחיים באר עובר דרך זך ועד אבי-ג'יהאד עובר גניף אחד וזהה של איידס המאיים על גופה ונפשה של החברה בישראל. ומה אבי-ג'יהאד הצורר נתחייב בנפשו, אף נתן זך. על הרבה פחות מכן הולכים בארצות התרבות לבית-הסוהר.

אבל לא אצלנו. אצלנו הולכים לבית-הסוהר נערים ערביים ש"נכחו במקום" שבו יידו חבריהם

תדל במשך הימים הבאים לגלות מיהו בעצם. יש לו הרגשה פנימית חזקה שהוא עדיין קינן — אף כי כל מיני אנשים שהוא אינו זוכר, מכירים אותו כליון. הכל הולך ומסתבר ואני לא אספר לכם את הסוף המפתיע — כדי שתוכלו לנחש בעצמכם. זהו, אם כן, ספר שבו מחפש ישראלי בן דור הפלמ"ח (או, במיקרה זה: דור הלח"י) את זהותו האמיתית. חשבונות נפש. בדור הזה, שהוא גם הדור שלי, קיימת קבוצה רי גדולה של אנשים שיש להם בעיה קשה מאוד: המדובר באנשים שהאיראליים שלהם נזנכשו בשנות ה-40. לפני קום המדינה היו צעירים והקדישו את כל יכולם ולעיתים גם את חייהם למאבק הקשה להשגת העצמאות. אחרי מלחמת 48, בערך במחצית שנות ה-50, היתה פתאום הרגשה שהכל נגמר. הפלמ"ח והמחתרות פוזרו — כלומר, הן פורקו עוד קודם, אבל לקח זמן עד שהמפורקים עצמם הבינו שהעניין סופי: יש מדינה, יש ממשלה וזה כל מה שיש. זאת אמנם "מדינת ישראל" אלא שהיא לא מה שהם חלמו עליו. "המפכה" שהם הקדישו לה את נעוריהם ושרבים מתכרייהם מתו בה, הולידה בסך הכל מדינה בינונית, כמעט נורמאלית, פגומה.

חלקם של הלוחמים ה"מפורקים" הללו קיבלו ג'ויס, קיבלו תחליף למהפכה, קיבלו מוצץ במקום הפיטמה המשכרת של "הרעיון", המאבק האלים שעסקו בו עד כלות הנשימה. הם השתלבו. אלה שלא קיבלו ג'ויס מימסדי, מפני שלא רצו בו, או מפני שנחשבו לפחות רציניים, נשארו ללא גמילה. חלקם התחילו למצוץ את בברוק הקוויאק. בני אותה קבוצה, מיעוט איראליסטי, אינטלקטואלי, נותרו עם הרגשה נוראה של החמצה — כאילו המאמץ העל-אנושי אשר נמשך שנים רבות היה לשווא. הם ציפו למדינה איראלי, חרשנית, מיוחדת. כל אחד מהם, אגב, חלם על סוג אחר של אוטופיה — אבל ודאי שלא על המדינה הזאת, המרובעת והפרובינציאלית כפי שהיא בזאת.

אז מה נשאר? נשארו חיי היומיום האפורים. אחרי המתח של הקונספירציה והמחתרת: חיים של זעירבורגנות, ללא תואר וללא הדר, מלאים חובות ומשכנתאות ופיקניקים בחיק הטבע. עמוס קינן אינו היחיד המרגיש מרירות אדירה כזאת: נתיבה בן-יהודה, למשל, בספריה בין הספרות ומבעד לעבותות, מנסה בברוק צעד אחר צעד, שבוע אחרי שבוע, מ-1947 ועד היום — וכיצד בדיוק נעשו השגיאות הגורליות שהרסו את חלומה הגדול.

את זה בסופה הוא, אם כן, סיפור של מאבק פנימי אדיר של טרוויסט לשעבר, איראליסטי מרנש בהווה, במציאות. זאת גם שאלה של גיל: חיי בוהמה, המור ושיירימולות הם תחליף מאכזב לייחודיות מטאפיזית והגשמתו של רעיון נועז. במשך הזמן זה מתחיל לשעמם. זה יכול אפילו ליהפך למשעמם יותר מחייהם האפורים של המשלימים עם המציאות.

בספר המעניין הזה, שיותר משהוא אוטוביוגרפיה, הוא מעין יודיו, יש גם עוד מרכיב חשוב: תכונה נוספת שאת שורשיה יש לחפש בשנות ה-40, והיא: בוז עמוק לכל החומרות והחומרניים וההסאלוניים. המשלימים עם חיי הגל במשקלם זה השגיאה שעל גליה הפורשים הם נישאים מן העבר אל העתיד. כל כמה שחברי המחתרות הונות שנוא זה את זה, הם שנוא את ה"אירשים" עוד יותר.

עמוס קינן דורש הרבה מן הקוראים שלו. הוא ניפח וקיצר את ספרו עד שהשיג תמצית חריפה ומרוכזת. אם אתה רוצה להבין אותו — אתה חייב להתרכז. לחשוב. קינן לא מוכן לרוץ אחריו עם בננה כלשהי, לפנק אותך בהסברים. תתאמץ, בן אדם, אם אתה רוצה להיות ראוי להבין את הדברים לאשורם.

תקחו את השם: "את זה בסופה" היא ציטטה מתוך פרק בספר במדבר, שבו מסופר על כיבוש הארץ. אתה צריך לעיין שם, ולקרוא את אולברייט, כדי להבין שהמדובר הוא בגל הכיבוש הראשון. הישיר, שבא מן הדרום, בניגוד לגל השני, שהלך חסר-חזק דרך עבר הירדן המזרחי.

הספר שונה את המאמץ. זה לא רק סיפור הטוב ביותר של עמוס קינן. זהו ספר מרשים ביותר, הן מצד סיגנונו, שעל אף היותו מרוכז ומזוקק עד תום הוא קריא מאוד, סוחף, מעניין בכל עמוד, אפילו מותאם המדובר בספר החורר ובזרק את המצילים העמוקים ביותר בעולם הפנימי של המהפכן, ומה שקורה לו בשקט שלאחר הסערה. מבחינה זאת הוא ספר בעל השלכות כלל-אנושיות ובין-לאומיות חשובות: העולם של שנות ה-80 מלא מהפכנים של שנות ה-60 ובעיותיהם דומות מאוד לאלה. שעמוס קינן פורש כאן בתחיתום רב. ספר טוב, ספר מעניין, ספר חובה.

דרמה

"אין דברים כאלה"

אפרים חוזר לצבא
יצחק לאור
מחזה ב-11 תמונות
הוצאת טימון, 76 עמ'

אילו היה התיאטרון הישראלי קיים — אנחנו הרי יודעים שאין דבר כזה, אבל נניח — אין ספק כי אפרים חוזר לצבא היה מוצא לעצמו מיד מקום על הקרשים שלו. על הקרשים, כמו שנהגו פעם לומר, לא בהוראה של היום.

העובדה שמחזהו של יצחק לאור עדיין, לא הוצג אצלנו ואין עדיין כל סימנים לכך שהוא עומד להיות מוצג בעתיד הנראה לעין — היא הוכחה מצויינת לכך שהתיאטרון הישראלי אינו קיים ואף אינו עומד להיות קיים בעתיד הנראה לעין.

ולכן, אפרים חוזר לצבא מוטל בינתיים על הקרשים. על הקרשים בהוראה של היום, לא בהוראה של פעם.

מחזהו של לאור חייב להיות מוצג לא מפני שהוא, חלילה, אקטואלי, רלוואנטי, פוליטי, סכי סואלי, מחזה-מחאה, עוסק ב"שטחים" וכו' וכו'. אגב, קחו כל מילה מאלה לעצמה וראו איזה שובל של תיעוב קל כבר הצליחו, בכוחות משותפים, להצמיד אליה בשנים האחרונות.

— אלא, פשוט, מפני שמחזהו של לאור קיים. וכיוון שהוא קיים, בניגוד לכמה תיאטרונים ידיר עים בציבור, הוא חייב להיות מוצג. ואחר-כך להישפט. שהרי כמו בפלילים, גם בעולם התיאטרון אין מחזה נמצא חייב אלא לאחר שהוכחה אשמתו. עד אז הוא חף מפשע, כלומר, מעשהי אמות.

ולמחזהו של לאור יש מעלה נוספת על פני מחזות אחרים מסוגו: אפילו בתי-הדן קבע שהוא חף מפשע, כלומר, שהוא מעשה-אמנות. זאת, בניגוד לקביעתה הספונטאנית, התמימה, של הצנזורה.

באותה מידה של צדק אפשר היה לומר "אפרים חוזר לאור" ויצחק חוזר לצבא: איכור גיבורו של ס. יזהר החוזר לאספסת, המאוכזר את גיבורו של שמיר החוזר לשדות, כמו שהוא מאוכזר את גיבורו של גנסין החוזר לעיר מולדתו, הוא חלק מאותו מעשה-אמנות. ובהיחודים שבה פסי קול עולה על פסקול עד שנוצרים גם קול גם בנות-קול. והקול הוא קולה של צרימה גדולה שהספרות שלנו, התיאטרון שלנו צריכים לשמוע אותה ואת שכמותה בשביל האינתיפאדה — קלי: ההתנערות — שלהם עצמם. כדי שלא יקפאו, חלילה, על שמרי השטחים" והמיגרשים.

אמרנו קולות ובאמת מחזהו של לאור הוא מחזה של קולות, לא של עיללה, בניגוד גמור למחזות בניהשוואה של יהושע סוכול או יוסף מונדי. לאור שאל מברכת את תורת המסיכות, כדרך ששאל ממנו את המשאלה לדבר על "חרפתו" שלו, שהיא מכונן חרפתו. ובכך שאל את המסיכות מן התיאטרון היפאני והסני כדרך שאת הפרסונות שמאחורי המסיכות שאל מפרויד ומ'יונג. והרי לך עוד תיבת-ההורה.

כי מחזהו של לאור אינו רפורטאז'י-עיוני-ריאליסטי ורק בימאי מתקרב-זמתרחק, מזדהה ומתנכר, יוכל להתמודד עמו. הרמיות-המסיכות לובשות ופושטות צורה, מביעות את עצמן ומ'צנזורות את עצמן יותר משכל צנזורה עמית לצנזור אותן, אנושיות ובהמיות, חיות חיים פז'יטיים וארוטיים.

החיפוש כאן הוא חיפוש אחר רבי-משמעות, במצב שהוא כמעט חרימשמעי. כלומר, האמנות כאן מושכת הלאה מן ה"חיים", כדי להגיע אליהם לבטוח, אבל באמצעות האמנות, שהיא תמיד כלי-קיבול למשמעויות פוטנציאליות.

רק כך באות לעולם רפליקות שיהן בגדר "אני מאמין" ישראלי עם מיסטיקה שאין לה מקום ושעה, פוליטיקה וארוס בנשימה אחת:

ודאי שאני נשאר כאן. איך אפשר להיות במקום אחר, שאיננו מרכז. מרכז הכי עמוק. מכאן אני רואה ושומע הכל: מזין, מעגן, מפחיד, מעתיר חסד, מכאבי ואני רוצה כל הזמן לחדור, עמוק יותר.

האם גם אפרים של יזהר סמילנסקי היה מרשה לעצמו לזווג כך את הרשויות? מורה, גנסי, ודאי שהתיר זאת לעצמו. אבל כאן אנחנו נמצאים במרחק של שלושה או ארבעה טאבאים שבורים מגנסיין ומיזהר סמילנסקי כאחד. טאבאים שבורים

מי לא קיבל

את הפרס

יהודה גבאי, ממיסדי האוהל, העשיר את חייהם של תושבי ישראל במשך יותר מ-40 שנה כשחקן. במשך כל אותן שנים ארוכות כינס ואסף גבאי בשקדנות, במסירות ובאהבה תעודות, צילומים וכתובים, כולם חיוניים לחר קר תולדות התיאטרון בארץ-ישראל.

יום אחד גמלה בליבו החלטה, עמד והעניק את כל האוצר כולו כמתנה לעיריית תל-אביב. מי שרוצה לראות מה אדם אחד מסוגל להשיג בעבודת-גמלים של שנים יטריח עצמו למוסד-און התיאטרון העירוני שבניהולו של יהודה גבאי, ברחוב מלצ'ט בתל-אביב. לולא גבאי, היה חלק ניכר של ההיסטוריה של התיאטרון בארץ נדון לשיכחה.

במשך כל אותן שנים השיג גבאי וצבר ושמר אלפים — כן, אלפים! — של רישומי ומיתווי וציורי תפאורה מיצירתם של חושבי ציירי המהפכה הרוסית והזרמים האוואנגארדיים ברוסיה של ראשית המאה (אלטמן, לארינוב, יקולוב, רוברט פאלק) ועד החשובים והנודעים שבציירי המאה — ראובן, מוקדי, שמי, גוסמן, אלחנני, שלום סכה, ג'ניה ברגר, פרנקל, תומרקין, יוסל ברגנר, ורבים אחרים.

בארץ זו, שאפילו מנהלי המוסיואונים לאמנות שבה לא טרחו להקים אוספי אמנות ישראלית ראויים לשמם, הקים יהודה גבאי אוסף שכל מדינה היתה מתפארת בו, אוסף המוערך כיום כמיליוני — כן, מיליוני — דולרים ואשר את כולו תרם למוסיואון לתולדות התיאטרון שאלמלא הוא לא היה קם.

במוסיואון זה נמצא כמובן גם ארכיון תיאטרון האוהל ובו כל הפרוטוקולים, המיסמכים, המכתבים והתוכניות של מייסד האוהל — משה הלוי, גם הוא איש רבי-פעלים, יוצר חשוב שמכעט נשכח בימינו, ואשר שופטים נכבדים פסחו עליו — על מייסד התיאטרון הארץ-ישראלי — ולא זיכוחו בפרס ישראל.

והנה בימים אלה חולק פרס על שמו של אותו משה הלוי עצמו, פרס לאמנויות התיאטרון. ואחר הוזכרים בו הוא הארכיון הישראלי לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. ואני מעיר שזהו מוסד בעל-ערך שגם בו ניתן להיעזר בחקר תולדות התיאטרון בארץ.

אבל איש אחד לא קיבל את הפרס שלו היה זכאי כדבר המובן מאליו — הלא הוא יהודה גבאי. אוצר הישגיו של אמנות התיאטרון בישראל — תלמידו של משה הלוי וחברו ושחקן בתיאטרונם במשך שנים רבות — דווקא ממנו התעלמו.

והייתי סקרן להיכנס פעם לעורם של שופטי-הפרסים, ולוא רק כדי לדעת אם מצפונם אינו מייסר אותם לעיתים.

והייתי סקרן להיכנס פעם לעורם של שופטי-הפרסים, ולוא רק כדי לדעת מדוע הם פוסחים במתן הפרסים על האנשים הראויים להם. יש לזה לפעמים הרגשה של להכעיס.

על מישקל לוחות שבורים. והרי לך דרימשמעות נוספת.

ויפה שמכעט לא נדרשת כאן שירה. כך צריך היה להיות. אבל השירה עיקשת אף היא. מגורשת בעד הרולת, היא שבה — עיוותה, כלי ניקוד — דרך החלון.

כל שיר בגזע הזה... מונה לאדמה עכשיו חופי מארקו: קצף לבן כמו שפתיים של סוס ענקי.

וליד פלשתינה — סירה, סירת דייגים, נודדת,

אין בה אנשים... לא לא. יש בה מישהו גבר, גבר נח על קרקעית... כמה שקט הים התיכון, כמה צלולים המים.

והרי ליד פלשתינה תמיד סירה — סירת מעפילים וסירת-פליטים, סירת-מחבלים ואותה דוגית זכורה לטוב מפיומנו של נתן יונתן. זכורה לטוב ולרוע. שהרי כל מלחיה נרדמו דומם. ואם לא ייעורו, אם חלילה לא ייעורו — איכה תגיע הדוגית שלנו לחוף?

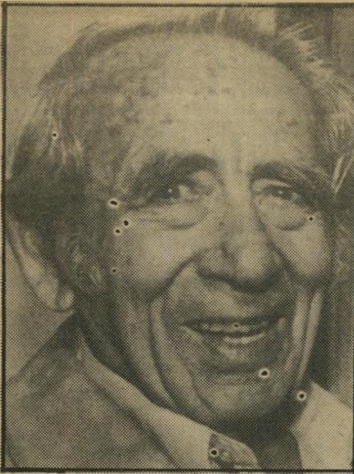
אבל התיאטרון שלנו, הישראלי, יש לו שנת'י שרים בחיק ענולי החיים, דודחו של צ'ארלי יהודי בחצר הדוכס. כיצד באמת לוודא ששנת'י השרים שלו לא תיהפך לו למנות-עולם?

אחת התשובות האפשריות היא להעלות מחד וזאת כגון אלה של יצחק לאור, ואפילו למרות דעתם של מנויים וחברי-נאמנים המורכבים לרוב מאלופי צה"ל בגימלאות: חרף פוליטיקאים, "משגיחים על הכשרות" ועריות כאחד. מכל מקום, אם אין רצונו של תיאטרוננו להישאר לעד יהודי בחצר הדוכס — סאלה שבת, יוד זיס או איזה יהודי אחר — המדרים בהטריטוריותיו את יושבי הדוגית העומדת להתרסק אל החוף.

נתן זך

סינדרום חיפה

מי שחשב שתיאטרון חיפה יתגבר בלא קושי, תחת מנהלו האמנותי החדש, על משבר האמון

צילום: משה הלוי

גבאי

במשך כל אותן שנים השיג גבאי וצבר ושמר אלפים — כן, אלפים! — של רישומי ומיתווי וציורי תפאורה מיצירתם של חושבי ציירי המהפכה הרוסית והזרמים האוואנגארדיים ברוסיה של ראשית המאה (אלטמן, לארינוב, יקולוב, רוברט פאלק) ועד החשובים והנודעים שבציירי המאה — ראובן, מוקדי, שמי, גוסמן, אלחנני, שלום סכה, ג'ניה ברגר, פרנקל, תומרקין, יוסל ברגנר, ורבים אחרים.

בארץ זו, שאפילו מנהלי המוסיואונים לאמנות שבה לא טרחו להקים אוספי אמנות ישראלית ראויים לשמם, הקים יהודה גבאי אוסף שכל מדינה היתה מתפארת בו, אוסף המוערך כיום כמיליוני — כן, מיליוני — דולרים ואשר את כולו תרם למוסיואון לתולדות התיאטרון שאלמלא הוא לא היה קם.

במוסיואון זה נמצא כמובן גם ארכיון תיאטרון האוהל ובו כל הפרוטוקולים, המיסמכים, המכתבים והתוכניות של מייסד האוהל — משה הלוי, גם הוא איש רבי-פעלים, יוצר חשוב שמכעט נשכח בימינו, ואשר שופטים נכבדים פסחו עליו — על מייסד התיאטרון הארץ-ישראלי — ולא זיכוחו בפרס ישראל.

והנה בימים אלה חולק פרס על שמו של אותו משה הלוי עצמו, פרס לאמנויות התיאטרון. ואחר הוזכרים בו הוא הארכיון הישראלי לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. ואני מעיר שזהו מוסד בעל-ערך שגם בו ניתן להיעזר בחקר תולדות התיאטרון בארץ.

אבל איש אחד לא קיבל את הפרס שלו היה זכאי כדבר המובן מאליו — הלא הוא יהודה גבאי. אוצר הישגיו של אמנות התיאטרון בישראל — תלמידו של משה הלוי וחברו ושחקן בתיאטרונם במשך שנים רבות — דווקא ממנו התעלמו.

והייתי סקרן להיכנס פעם לעורם של שופטי-הפרסים, ולוא רק כדי לדעת אם מצפונם אינו מייסר אותם לעיתים.

והייתי סקרן להיכנס פעם לעורם של שופטי-הפרסים, ולוא רק כדי לדעת מדוע הם פוסחים במתן הפרסים על האנשים הראויים להם. יש לזה לפעמים הרגשה של להכעיס.

ש. שבא

שגרמו לו הפוליטרוקים של עיריית חיפה עם התפטרותם/הרחתם של יהושע סוכול וגדליה בסר מתפקידם כמנהלים אמנותיים — התבררה בצעד נדיר של הסכמה עלי-מפלגתית יצאו השבוע עסקני מערך וליכוד בהתקפה מתואמת היטב על התיאטרון ועל מנהליו נועם סמל, השריד האחרון מימי "תור הזהב".

יושבראש סיעת הליכוד במועצת פועלי-חיפה, עמרם ארני, ושניים מחבריו קראו להקמת ועדת-חקירה ציבורית, בצינן את "הסייבהעבודה המעורערת" בתיאטרון, את המיקרה שבו נטש שחקן (דורון תבורי) את הבימה לאות-מחאה על הצופים הקמים ויוצאים מהאולם הריק למחצה באמצע ההצגה (סר מאן) לא"ב (יהושע), וכן את "הגירעון התקציבי האדיר".

חבר מועצת-המנהלים של התיאטרון, נסים שרם, אחד מ"מוצנני גוראל" לאותו גוף, יצא בהתקפה על החלטת סמל להגיש תלונה למישי טרה כנגד מנהל מחלקת-המכירות של התיאטרון. נוכח כישלונה האמנותי וכנראה גם הכספי של הצגת-הראווה "יהודי בחצר הדוכס, בכימיו של המנהל האמנותי החדש ז'ילברט טופאנו, נראה כי מתאמת תחיתם של רואי-השחורות שניכאו בעיקבות פרשת ס'ודום ירושלים כי ימיו של התיאטרון העירוני קרבים לקיצם — מכל מקום, במתכונתו הקודמת.

אבל מה, בעצם, רע במיזוקות?

האופציה הירדנית

הטלוויזיה האופציואלית שלנו, שתחת הנהל'תו של הביריון מרישון הגיעה-כמדומה לתחתית שמתחתיה אין עוד תחתית, אינה צריכה לחשוש מיריבתה, ערוץ 2.

דבר זה הובהר שוב השבוע כאשר שידור של האופרה הנודעת של ורדי אאידה הופסק בשעה 22.16. באמצע הדואט שבראשית התמונה השניה של המערכה הרביעית. בדיוק באותה שעה נרדמו הקולות הנפלאים ונעלמה התמונה מעל המסך. שום הודעת התנצלות לא הופיעה. פשוט האפילו את האופרה בשעה היעודה והלכו הביתה. לא בעולם השלישי זה לא יכול היה לקרות. רק בירדן. אולי.

זוהי תופעה ישראלית. צעידים וצעידות גומרים את השרות הצבאי ויוצאים למסע הרפתקות של חודשים ושנים בעולם. בכל מקום מכירים אותם. הם מהווים זן מיוחד של מטיילים מטיבט עד צ'ילה, מאלאסקה עד אפריקה. נוער בלי מורא

ההתלהבות הפתאומית

לדרום-אמריקה עולה למטייל הישראלי סכום הנע בין 4000-5000 דולר. כלל ירוע בין המטיילים הוא לנסות ולטייל במינימום הוצאות, כרי שמסך הטיול יתארכ. במיזרח-הרחוק ההוצאה הממוצעת לחודש היא 150 דולר. כרי רוס-אמריקה ההוצאה הממוצעת גבוהה קצת יותר.

קלטות בספרדית

די ישראלים לא נמנעים מלעבור במסך הטיול. חלק מההכנות לקראת הטיול כולל גם איסוף כתובות של מקומות שבהם ניתן לעבור. ההוצאה הכספית הגדולה היא על כרטיסייה

יושבים על הארץ ומעיינים בקלסרים, בוחנים מפות, בודקים אפשרויות עבור דה בחו"ל, משאירים הודעות, מוצאים שותפים למסע המתוכנן. הם נראים רו" מים. חבר'ה צעירים אחרי צבא, מרוש" לים בהופעתם החיצונית, עובדים בע" בודות מזדמנות.

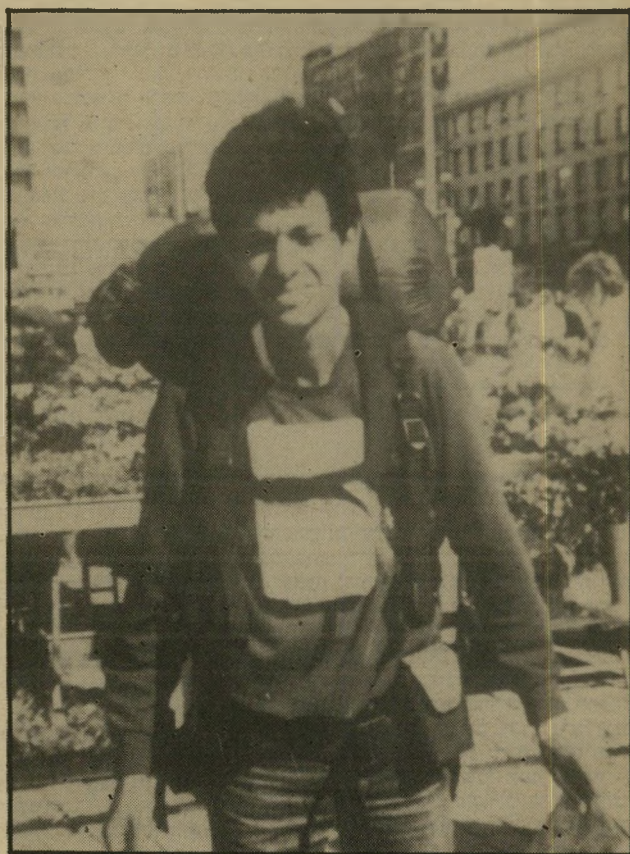
ליאת וספי (22) מרמת-גן השתחררה מהצבא לפני שנתיים, מאז עברה כק" פאית בבית-מלון, כרי לחסוך כסף לטי" יול. רעיון הטיול עלה לפני חמש שנים. היא מתכננת לטייל בארצות ההינדיות, בצ'ילה, בארגנטינה ובברזיל. "החיים בארץ לוחצים. רוצה לחפש עולם חדש, פורקן" היא אומרת.

ליאת יוצאת לטיול עם חברה, והיא מודעת לסכנות של טיול באזורים

אף שהסיבות לרצח אינן ידועות, מעלה המיקרה את השאלה האם נתון המטייל הישראלי לסכנות מיוחדות, האם צורת הטיול של הישראלים מחפ" שיהרפתקות מזמינה סכנות? האם המטייל מודע לסכנות הטיול, למחלות הקיימות באזור, לפיגעי הטבע, למצב הפוליטי, והאם פרטים אלה נלקחים בחשבון בתיכנון הטיול?

חבורת הרפתקנים

בדינאגוף סנטר בתל-אביב נמ" צאת חנות מיוחדת במינה, למטייל" שמה. החנות הוקמה לפני חמש שנים, כרי למכור ציוד מיוחד לטיולים ארו"

ינון לוי זיל בנורווגיה לא סוכן המוסר. לא סוחר-סמים

הישראלים הם זן נדיר ומיוחד בקרב המטיילים בעולם. אפשר למצוא אותם בכל מקום על הגלובוס. תאווה הטיול, הרצון להגיע למקומות הנדחים ביר תר, להתמודד עם סכנות, עם הבלתי- מוכר והבלתי-שיגרת, הם רק חלק מה" הסברים שיכולים להינתן, כרי להבין את התופעה המיוחדת הזו לישראלים. פסיכולוגים יכולים בוודאי להוסיף להם כמה הסברים נוספים.

באחרונה נרצח בשוודיה ינון לוי (24), מטייל ישראלי שיצא בתחילת חר" דש מאי לטיול בן חודש וחצי בארצות סקנדינביה. לוי אינו המטייל הישראלי הטיפוסי, זה המחפש הרפתקות, הלוקח על עצמו סיכונים, המחפש את הבלתי- נורע.

הוא יצא לטיול קצר לאזור שהס" כנות בו מועטות. מצוייד בכרטיס" טיסה חזרה לארץ ובכרטיס-רכבות. הוא נסע לשוודיה, שם מתגוררת בת-דודתה של אמו. בשבוע שעבר נמצאה גופתו מוטלת ביער. המגיע לרצח עדיין לא-ברור.

צוות-החקירה בשוודיה העלה השע" רות שונות. כבר ברור שהרצח לא היה למטרות שוד, שכן על גופו נמצא הכסף שהיה ברשותו, הרכבו, כרטיס-הטיסה וכרטיס-הרכבות. הועלו השערות שמ" דובר ברצח על רקע פלילי, סחר בס" מים, והיו שהרחיקו לכת ושיערו שנרצח משום שהיה סוכן המוסר.

ה" סיפורים על אסונות הקורים במהלך טיול בחו"ל לא עושים לי כלום ולא ישנו את תוכנית-הטיול שלי. הכל תלוי איך מטיילים, מה עושים ואיזה סיכונים לוקחים במהלך הטיול, "חורים ואומרים צעירים העומ" דים לצאת בזמן הקרוב לטיול ארוך בדרום-אמריקה או במיזרח-הרחוק, טיול שחלמו עליו זמן רב, שכל מע" שיהם מאז שהשתחררו מהצבא היו לצורך איסוף כסף כרי לממש אותו.

כמה יש?

הבדיחה הנפוצה ביותר ב" קרב המטיילים הישראליים היא זאת: בעל-מלון בקטמנדו (נפאל) שואל מטייל ישראלי: "כמה ישראלים יש בכלל?" "ארבעה מיליון וחצי." "לא?" "אומר בעל-המלון, "ארבעה מיליון וחצי היו כאן במלון, שאלתי כמה יש ב" כלל?"

ציון צפריה, העולם הזה

הילה מנור בטיבט וברמת-גן בארץ מסוכן יותר

טיסה, אולם גם לזה נמצא פיתרון. כרי לחסוך את מסה-הנסיעות נוסעים רבים מהמטיילים ררך מצריים ומשם לאתו" נה. באתונה עולים על טיסה לבנקוק, שלא פעם עוברת מעל ארצות ערביות. על אף הסכנה לישראלי הטס במסלול" טיסה כזה, לא מעט נוטלים את הסיכון. יעל אחוץ (21) מעכו נוסעת לר" רוס-אמריקה לזמן בלתי-מוגבל. לא מן הנמנע שתמשיך אחר-כך במסעה למ" קומות נוספים. עד יציאתה היא עובדת בחובשת, מיקצו שאתו רכשה בצבא. יעל מתכוונת לצאת למסע עם בחור ובחורה נוספים. היא עדיין אינה יודעת מי יהיו שותפיה, אבל היא כבר תלתה מודעה אחת על לוח-המודעות ואין לה ספק שרבים יהיו מעוניינים להצטרף. "אני לא נוסעת לבד רק בגלל הבדי"

אלה, בעיקר סכנת שוד וגניבות. "הת" אונות קורות בגלל רשלנות", היא אומ" רת ומרגיעה את עצמה. על רצח ינון לוי בשוודיה בקושי שמעה, יודעת שק" רה משוה. לא יודעת פרטים. כמוה גם דליה מרקוס (21), אף היא מרמת-גן. דליה רוצה לנסוע לדרום- אמריקה, מתכננת לנסוע לפחות לשנה, הכול פתוח, הלימודים לא יברחו. לצורך הטיול הן לומדות ספרדית, רוצות לדעת את שפת התושבים, לה" בין אותם טוב יותר, לחוות את השהיה" במחיצתם. ההכנות לטיול נמשכות אר" כעהחמישה חודשים וכוללות קריאת חומר-רקע על האזור, היסטוריה, גיאור" גרפיה מינהגי האוכלוסייה, מסלולי" טיול אפשריים, מקומות-לינה וכו". טיול של שנה למיזרח-הרחוק או

כים במקומות נידחים, לתת מידע על מסלולי-טיול מומלצים, ליצור קשר בין מטיילים שחזרו לבין אלה המתכננים לצאת. שלושה צעירים שחזרו מטיול ארוך הגו את הרעיון. צוות העובדים מורכב כולו מצעירים בעלי "עבר" של טיולים, בעלי ניסיון, היכולים לתת יעוץ והר" רכה, וגם להבין את "הראש" של המ" טיילים. המקום הפסיק כבר מזמן להיות חנות כלכלי, הוא הפך כבר למוסר. תבי" רה, שחוזרים מטיול, כותבים רשמים והמלצות לבאים אחריהם. כל אלה נא" פסים בקלסרים מיוחדים שכל המעוניין יכול לקרוא בהם. בשעות הצהריים דומה המקום יותר לסיפרייה, מאשר לסתם חנות. צעירים

ערן בנדורי בתאילנד
אנחנו רוצים שיתיישב במקום קבוע

איש-כדורגל אברהם בנזרי ובנו באוסטרליה
"מצאתי אותו בוגר יותר..."

וְיֹאמְרוּ לְעֵתִידוֹ. הֲהוּא כְּבֹד בֶּן 29
 שָׁנִים מֵתִי יִטְיִיל? אֲנִי מִבֶּן אֶת יֶצֶר
 הַרְפָּתִי קִנּוּת, אֶת הַבְּרִיחָה מֵהַצָּבָא,
 מֵהַצָּבָא הַבִּיטְחוֹנִי, אֲבָל גַּם לִזְה יֵשׁ
 שִׂמְחָה. אֲנִי רֹצֵה לִרְאוֹת אוֹתוֹ וְיֹשֵׁב
 בְּמִקְוֶם לְקָבֶּה, מִקָּמַם מִשְׁפָּחָה,
 וְיֹאג לְעֵתִידוֹ.

„גם אם יחליט לבנות את ביתו ב'כח' ל לא אכעס עליו, אבל לפחות תחיל לבנות לעצמו משהו." אומר ראב.

הם נראים מאוד רגועים, מאוד מבינים. „אנחנו מדברים בצורה כזו משום שגם אשתי וגם אני נפגשנו איתו. אילו לא היינו נפגשים אני בטוח שהיינו מודרים לגמרי אחת, היינו הרבה יותר מודאגים וחרדים.“ אומר נדנורי.

אברהם.
בענין זה עדנה רגועה יותר:
"נפגשתי איתו כשהייתי בארצות-
הביתר. פתאום למדתי להכיר
אותו. היינו יחד חודש שלם, במשך
24 שעות ביממה. הצלחנו לשוחח
על כל נושא שבעולם. בארץ לא
היינו יכולים להגיע לקירבה כזו.
אני לא חוששת שישיתבך, אבל
בדימויני אני רואה תמונה שהוא
בלי מקצוע, בלי כסף, יושב באיזה
שואו מקום בעולם ומקבץ נדבות,
וזה ממחיד אותי."

אברהם ועדנה מתחלקים בִּי-
ניהם בחששות. כל אחד מהם חוֹ-
שׁ ממה שיהיה אחר, אולם הם גם
מרגיעים זה את זה. עכשיו כבר לא
חוששים שיקרה לו משהו, סתם

הוא, כרי לעבור ולחטוך כסף להמשך יציאתו. וההמשך לא איחר לבוא. היא תהיה בהורו, בתאילנד ובסין. עשתה מסלולי-הטיול שאלי היימן ו"ל"היה. חצי שנה טיילה בסין. רק ישראליים בודדים היו שם עד עתה. במיזרה לא למדה מדיטציה ויוגה. מהצטרפות לתנועת ה"התרחקה", שמרה מרחק, כרי לא תתפתה.

כל המציאות שונה לגמרי. צריך להי-
נע מלהיכנס לסכנות, להימנע מלנ-
וע סכרמים, מלהסתובב במקומות
יירועים מסוכנים. אסור להיכנס
צגגל בלי מדרוך. למי שדועל לשמור
ל עצמו לא יקרה שום דבר רע.”
לפני הורשים חזרה הילה מנור
חרי שות של שלוש וחצי שנים
חול. שנה היתה בלונדון, שנים

ההכנות לטיול לדרום־אמריקה או למזרח־הרחוק אורכות כמה חודשים וכוללות קריאת חומר רקע, היסטוריה, גיאוגרפיה, מינהגים, מסלולי־טיולים ומקומות עבודה בדרך

שנתיים וחצי לא הספיקו להילה, א מתכוונת לחזור שוב, להמשיך ול-
יר אנשים, לגור עם מישפחות מקו-
ות. כשרואים את הילה, את ביטחונה
צמי, את שליסתה במיוחד, נראה מו-
לשאול אותה האם היא מפחדת
צמים. האם יש שם סכנות מיוחדות.

* מת ממחלת נבחים במהלך טיול.
י"ן.

צייטיילת לבד במיזם החרק ועוד
הנטייה. שבוע אחרי שסיימה את
השירות הצבאי היא נסעה, הרגשה
הוצאה כאן. חמישה שבועות אחרי
התחילת את הסיוע בנדרה בפליטי
ס. "זה קרה כתוצאה מחוסר-הזירות
לי, המורת-הכסף היתה בתוך התיק,
אקום שהיה על הגוף", היא מסבירה.
למרות המיקרה הממשיכה לטייל עוד
לושה חודשים ואחר-כך חזרה ללונד

הוריהם של המטיילים גם הם צד בעניין. לא תמיד הם מרוצים מפסק-הזמן הארוך שנטלו ילדיהם, מדרך הנדודים, מהסכנה שב-הרפתקאות, מחוסר-הידיעה מה יבדור אותם ולדיהם. והיכן

בנם של אברהם בנדורי (מנהל נבחרת-ישראל בכדורגל) ואשתו, עדנה, מסייל זה שלוש שנים קרובה העולם. תחילה נסע ל- ארצות-הברית, כדי ללמוד בקורס לצילום. לא היתה לו תוכנית לסייל בעולם. אך ממיון שכל תוכנית היא בסיס לשינויים, ואחת כמה וכמה אצל המסיילים, השתנו גם תוכניתו.

עון החליט ללכת בעיקבות
השמש. שלוש שנים הוא לא עבר
חורף. "קיבלתי את רצוני לנסוע
בעולם, אבל לא תאירתי לי שזה
יקח כל-כך הרבה זמן. אני גם לא
חושבת שהוא התכוון לנסוע
לזאת תקופה", אומרת עדנה.
במשך כל התקופה הארוכה נשמר
בניהם קשר מיכתבים ושיחות-
טלפון.

בזמן שהייתה של נבחרת ישראל באוסטרליה פגש בנדודיו את בלוי, אחרי שנתיים וחצי שלא התראו. "מצאתי אותו בוגר ויותר ממוודל. בהתחלה היה קשה ליצור קשר. שתקנו הרבה זמן. המילים לא יצאו מהפה. זו הייתה פגישה מרגשת וקשה, מלווה בהרבה סימני שאלה.

”הפרידה בינינו היתה קשה הרבה יותר, כי לא ידעתי לכמה זמן אנחנו נפרדים. במגישה גילגלנו שיחות על מה שעבר עליי ומה הוא מחפש. אני מקבל את מה שהוא עושה, אבל לא מסכים. הגיע הזמן שביגלו ידאח את האור בקצה המניירה.”

אך שההורים למדו לחיות עם העובדה שבנם נודד בעולם, הם למדו שלא לדאוג, למדו לבטוח בבנם, שלא כוללתו להסתובב לבד, הם עדיין חוששים לו מאוד. "החשש העיקרי שלי הוא מהסביבה. חשש שמא ידרדר לסמים, יחלה באיידס או במי יודע מה. הסביבה יכולה להפיל אותם בפתאומי". אני מאמינה ב"אבל בכל זאת חושש לו" ואמר

קרים לצלילי מוסיקה דרום-אמרי-
קית, שמפעיל בחור בראזילי, חבר
בז'ור-חיל.
יש גם אווריה מיוחדת, הכל מכירים
הם, מתנועעים בקצב, נכנסים, ל-
ש אחר, מפליגים בזיכרונות. מי
היה שם לא יכול להבין, הם
מרים כאילו היו לכת אחת.
כשהם נשאלים לגבי הסכנות העל-

נוסעת לטייל בארצות-הברית. טיול בדרום-אמריקה ובמיוחד הרחוק הוא הפתקי מדי שבשילי" היא אומרת בכמתגצלת ליד החבורה הגדולה שההרפתקות הן לחם חוקה. רצח הבחור בכשוודיה השפיע יותר על הורי, מאשר עלי. גם לי זה עושה משהו, אבל לא ממתיע אותי מלטייל. אין שום סיבה שיקרה לי משהו, כפי שלא קורה לי דבר בארץ.

רוקדים
סמבה ברדינג

היום נוסעות הרבה בחורות, נוסעים חבר'ה שהם אנטי-תיוה למטייל הקלאסי, אומר אורי כרמל (24), מנהל החנות. אורי טייל במיזרח-

ציון צפיר העולם הזה

דליה מרקוס וליאת וספי
ההימצאות בארץ לוחצת!

הרחוק במשך שמונה חודשים. אחרי שחזר התחיל לעבוד במקום. זה הפך להיות חלק ממסלול-חיים של הצעירים אחרי צבא ולפני לימודים באוניברסיטה, הוא אומר.

לדבריו נמנים המטיילים הישראלים בין המטיילים הטובים בעולם. הם מודים לסכנות, נמנעים מהסתכנונות מיותרות, ועוזרים לישראלים אחרים במישרה הצורך.

פעמיים בשבוע נערכות כתנות הר"צאות בנושא המיוחד-הרחוק ודרום-אמריקה. לנוכח הדחיסות בהרצאות אלה נרמה שכל הצעירים עוזבים את הארץ. המרצים הם חברי' שחזרו מט' יול. הם מספרים סיפורים, מדריכים, מסיאים עצות. בקרב אלה שחזרו מט' יול נוצרת אווירה מיוחדת, ולא במהרה הם חוזרים למציאות הישראלית.

אחד הדברים שלומדים לאהוב בט-
יול הוא המוסיקה הדרום-אפריקאית
הסוחפת. אחת לשבוע ביום החמישי
מגיעים צעירים רבים לצריף המשמש
כפאב ליד רדינג בתל-אביב. שם הם

דות," אומרת יעל. אבל היא מודעת הרבה טב לסכנת הגניבות בארצות אלו. "למיקרי הרצח יש סיבה. בדרך־כלל זה קורה כשרוצים לשרוד אותך ואתה מנסה להתנגד. אני חושבת שאקח איתי גאון מרמיע," היא מוסיפה.

יֵל עוֹשֶׂה עֲבוּדָה יִסּוּרִית מְאֹד לִקְרֹאת הַטֵּייל. נֹסֵף לִקְלֻטוֹת בַּסְפֵּרִית לְיִלְמוֹד עֲצָמֵי שׂוֹתָן רִכְשָׁה, הָיָא קוֹרֵא הֶרְבֶּה עַל הַתְּרֻבּוֹת הַמְקוּמִית, הָאִיר מִנּוֹת הַמְקוּמִית וּכְמוֹכֵן הִיסְטוֹרִיָּה. זֶו בְּהֶלֶסֶט כִּיֹּלֶה לְהִיטֵי שִׁישָׁה סוֹבֵב לְדֹר-בְּדֹר כִּיִּיהֶנּוּעַר הָעוֹמְרִים לִפְנֵי בְחִיר-נוֹת־הַבְּנוֹת. כִּשְׁרָאִי רְכוּנֶה עַל גִּבִּי מִפֶּה גְדוֹלָה הִיא מִשְׁרַטֶּטֶת לְעֲצָמָה מִסֵּלִיטִיֹּל אֶפְסָרִים, הַטֵּייל כִּשְׁבִּילֵי הָאֵל אֶל פֶּסְקִיזִם, הָאִיר צוֹרֵת-חַיִּים. מוֹרֵךְ שֶׁן אוֹתִי לְרֹאוֹת צוֹרוֹת חַיִּים נֹסֵפֶת,

תרבויות אחרות." היא אומרת.
דבריה של יעל חוזרים על עצמם
ככל שמדברים עם עוד ועוד צעירים
המתכננים את נסיעתם. מסלול-טיול
נוסף המושך באחרונה ישראלים רבים
הוא המסלול לאוסטרליה. שם ניתן לע-
בוד ולהדוויך כסף רב וכך לממן את
המשלוח הטיול.

אורן יאבו (22) מתכנן לעשות זאת. תחילה הוא נוסע לאנגליה ולאיים הבריטיים ומשם ימשיך לאוסטרליה. שנתיים הוא מקציב לטיול. אורן לא מתכחש לעובדה שהאופנה לטייל בחלל משפיעה. "הייתי בגרעין נח"ל וכל החברה בגרעין נסעו לטייל, עכשיו הגיע תורו."

החשש העיקרי המלווה את אורן הוא לא החשש הביטחוני, אלא החשש לט"י בארץ זרה. "בעניין הביטחוני אנחנו מנוסים ויודעים איך להסתדר במיקרה הצורך. הרצון שהיה בשוודיה רק מסיף למודעות, אבל לא מונע מלטיל".

לא כל המטיילים הרגילים הרפת'נים לכך. רונית רגב (21) מחולון

יַעַל אֶחָיוֹן

הטיול בשבילי הוא אורח־חיים!

נישאר המטיילים שחזרו, היא עונה בביטחון: "בארץ מסוכן יותר."

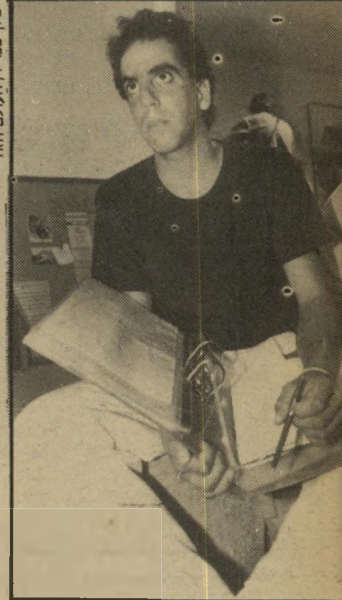
עזה

ביום שבת

יובל גנז (24) חושב אחרת. הוא הפסיק את טיולו במיזרח-הרחוק אחרי שחלה במחלת טיפוס-הבטן. שלושה חודשים אחרי שיצא את הארץ הוא חזר אחרי שמישקלו ירד 11 קילוגרם. הוא סבל משלשולים, הקאות, סחרחורת וחום גבוה. במהלך הליכה בטרק,

ציון צמיר, העולם הזה

אורן יאבו

האופנה משפיעה בהחלט

אילון קלמן בבראזיל ובביתו בתל-אביב (מתכוון למסע באפריקה)

את אפריקה הישראלים עוד לא גילו...

להחירו. "אני לא חושב שארצה לחזור ארבע ולטייל במזרח-הרחוק" הוא אומר, "קטמנדרו הצטיירה בדמיוני כעיר אגדית. מצאתי אותה. עיר מגעילה. קראנו לה עזה, כי היא נראית

המוביל למרגלות הר-אורסט, הוא הטיול הסתיים עבורו כשחולץ במסוק לקטמנדרו ואוספו שם בבית חולים. אחיו הוזעק מהארץ כדי

עצות ליוצאים מבי החוזרים: והעיקר, העיקר: איך לחסוך!

הקלסרים עמוסי-החוויית, העצות וההנחיות המצויים לשרות הקהל בחנות למטייל חוברו בידי צעירים שחזרו מהטיול. עמוסי סימור-הרפתקאות וגילויים חדשים על עולם אחר, הם התיישבו לכתוב למען דור-המטיילים הבא. אפשר למצוא שם סיפורים פיקטיביים למכביר, מידע עדכני כיצד לחסוך כסף. היכן לשכור שירותי סבל. היכן כדאי יותר להחליף דולארים במטבע מקומי. היכן כדאי ללון והיכן לאכול. אפשר לספוג שם מלוא החופה אווירת חול' עוד הרבה לפני שמגיעים לשם. היות ונקודה מרכזית מאוד בעצות הניתנות למטיילים היא כיצד להוציא כמה שפחות כסף, הרי שמומלץ למהדרין שבמהדרין בעניין. לקרוא את החומר בעיון רב ואולי להסתפק בזה, מבלי לצאת כלל לטייל. והרי כמה קטעים שהועתקו (כלשונם) מהקלסרים עובי הכרס:

● **נמאל — בעניין סבל בטרק (מסלול-מיסום בהרים):**
"לכל מי שיוצא לטרק לחלק המערבי, לכיוון אנקורונה וחושב לקחת איזה מורטר (סבל) באיזה שהוא שלב, עדיף לקחת בדרך, מאחד הכפרים ולא לקחת מפוקרה או מקטמנדרו. מפוקרה עולה סבל 100 רופי ליום, מהכפרים אפשר להשיג סבל בין 50 ל-70 רופי ליום. (25 רופי זה בערך דולר אחד...)." (ג.ב. מומלץ מאוד לקחת סבל ואז... אפשר סוף-סוף להסתכל ולהינות מהנוף ולא להסתכל רק על הנעליים (או על השביל...)).

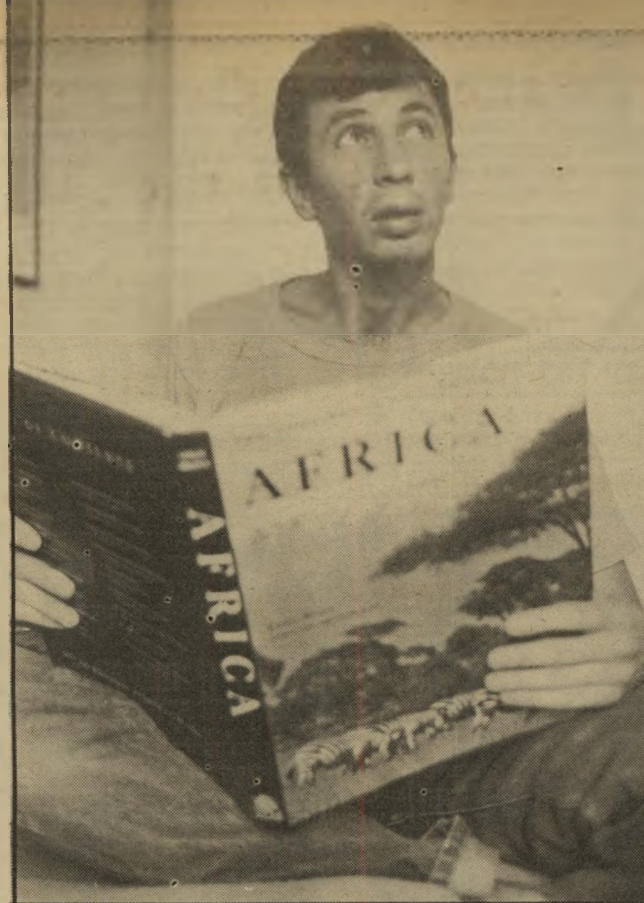
● **ואגב, לא להביא סוכריות לילדים בכפרים, זה מקלקל אותם מאוד, ואחרי-כן הם יודעים לבקש עוד סוכריות...**

● **המליצות כלכליות להורד:**
"הדבר הכי חשוב הוא היכולת לחסוך את השעות שם עלידי מכירת שעונים ישנים (רצוי דיגיטליים), מחשבי-כיס קטנים ותכשיטים מערב-ביים.

● **להשתדל להחליף כמה שיותר בשוק השחור הנותן 20 אחוז יותר.** חשוב להביא כמה שיותר שטרות של 100 דולר שערכם גבוה הרבה יותר.

● **רכבות-לילה הן הדרך הנוחה ביותר לנוע.** הזמן עובר מהר יותר. לחפץ לקנות, אם אפשר, מקי-מות עם שלושה דרגשים."

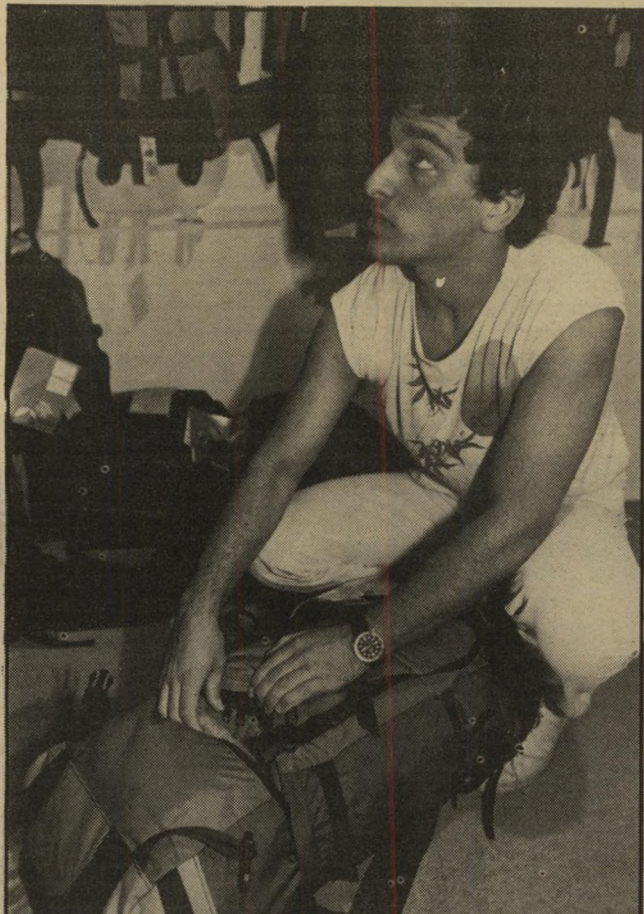
● **בורמה:**
"הטיסה מקטמנדרו בימי שבת עוברת בדקה (בגלד) ונוחתת שם נחיתת-ביניים. אסור, לפי חוקי השגרירות הישראלית ויכול להיגמר לא-נעים. טי-סות בימי שלישי, לעומת זאת, עוברות דרך כלכו-תה (והודו)."

אילון קלמן בבראזיל ובביתו בתל-אביב (מתכוון למסע באפריקה)

כמו עזה ביום שבת, כשהישראלים באו לערוך בה קניות". אילון קלמן הוא מטייל ותיק ומנרסה, הוא מרדף-טיולים באפריקה מטעם חברת נאות הכיכר. את הטיול הגדול שלו התחיל בקניה, "באפריקה עד" יין אין הרבה מטיילים ישראלים, עוד לא גילו אותה בצורה המונית כל-כך, כפי שגילו את המיזרח ודרום-אמריקה. הטיול באפריקה שונה, קשה יותר. האמת היא שאין כל הבדל בין טיול

הטיול שעשה, הכל ממליצים בחום וב-

אורי ברמל הם מהמטיילים הטובים בעולם

להט. מרביתם רוצים לחזור ולטייל, ומצליחים לסחוף בהתלהבותם חברים נוספים. כשיגמרו לישראלים ממסלולי-הטיולים הקיימים יחפשו בוודאי מסלול לול אחר, הרפתקני לא-פחות והעיקר — ימשיכו לנוע.

● **יסי עיידור**

אין צורך בכרטיס־כניסה. אין צורך בתשלום. אם אתה נמצא בלונדון, לך לראות את

ההצגה הגדולה ביותר

שופטי האולד־ביילי אינם בפגרה, כדי למנוע אכזבה.

ילד־טוב לונדון

ב יקרתי באולד־ביילי לפני מיס' פר שבועות, וחזיתי במישפטי־רצח מרתק. הגעתי לאלום אחרי הצהריים. בית־המישפט בלונדון עובד בדרך־כלל 10 שעות עד 1 בבוקר, וממשך לשבת בדין אחרי הפסקת־צהריים של שעה עד 4.

כאשר הגעתי היה אחד הסניגורים עסוק בטיעון כי אין על לקוחו להשיב לאשמה. עורך־הדין היה אלגנטי מאוד בגלימה ובפיאה שלו ודיבר אנגלית של המעמד העליון. לקוחו, גבר בשנות ה־30 לחייו, היה לבוש מעיל זול וגרביים אדומים בוהקים.

הסניגור הסביר לבית־המישפט כי לקוחו אינו שותף לרצח. הוא אמנם יצא לטייל עם הרוצח בשכונת־הקרטונים, והיה איתו כאשר ביקש החבר מהקורבן, זקן ערירי, להתלוות אליהם. אבל לבי על הגרביים האדומים לא היה כל חשד כי ידירו מתכוון לפגוע לרעה בנקו.

האם הלכות שלך לא ידע שחברו נושא מוט־ברזל? שאל השופט, והסניגור

ב קיץ יתמלא אולמות־התיאטרון בלונדון בתיירים ישראלים תאמי תרבות. רובם אינם יודעים כי גם בלא כרטיס־כניסה ובלא תשלום אפשר לראות בבתי־המישפט של לונדון, מחד זות מן החיים, דראמות גדולות ואמיתיות. בלונדון מצויים בתי־מישפט רבים, אבל המפורסם והססוגני שבהם הוא האולד־ביילי. בית־המישפט הפלילי לי שליד כנסיית סנט־פול.

השופטים באולד־ביילי עוטים גלי־מות־ארגמן ויושבים על כיסא מוגבה שמאחוריו, על הקיר, תלוי סמל ציבי עוני של האריה והחרקן האגרי. עורכיהדין לבושים גלימות שחורות וחובשים פיאות נוקריות לבנות ומסול־סלות. הפיאות מעוצבות על־פי התיס־רוקת שהיו נהוגות לפני כמה מאות שנים, והן עשויות משי־ערסוס גס.

כל אדם מעל גיל 16 יכול להיכנס לאולד־ביילי. בתנאי שלא ישא מצלמה או תיק גדול. בשלוש הקומות של בית־המישפט יש 12 אולמות־מישפטים הנשמרים על־ידי סדרנים במדים. על דלת האולם מצוין, בדרך־כלל, איזה מישפט מתנהל בו באותו רגע. וכך ניתן לבחור לפעמים בין רצח, אונס, שוד ומירמה, בשלבים שונים של הדיון המישפטי. כדאי לברר בעונת־הקיץ אם

גור הפסיק לרגע את שטף דבריו. אחר־כך הסביר הסניגור שיתכן שלקוחו ידע כי הוא יוצא לטייל עם מטורף מסוכן, אבל הוא יצא לטייל תמים. לתובעת היתה עבודה קלה. היא השיבה תשובה קצרה, מבוססת על כמה עובדות שהציג לו עדי־התביעה במישפט, והשופט קבע מיד כי על הנאשם להשיב לאשמה.

על פי סדר הדין הגיע תורם של הנאשמים להעיד, ואז קם על רגליו סניגור של הנאשם הראשון, זה שנשא את מוט־הברזל והלם בזקן. הוא אמר לבית־המישפט כי מאחר שלקוחו הוכה באותו בוקר בבית־המעצר, ומכיוון שהשעה כבר מאוחרת (היה כבר 3.30 אחרי הצהריים) הוא מבקש שעדותו של הנאשם תתחיל רק למחרת בבוקר.

הנאשם, שותאר על־ידי חברו כמטר רפ מסוכן, נראה ילד־טוב־לונדון. הוא היה בן 24, צנום ובעל שיער חום גולש. אפשר היה לראות פנס כחול בעינו השמאלית, וזכר למכות שספג בבוקר. השר פט הבית בו והסכים לדחות את עדותו למחרת בבוקר.

מכיוון שרציתי מאוד לראות את המשפט המישפטי, הגעתי למחרת עוד לפני פתיחת האולם. בין הממתנים היו כמה אנשים שזכרתי מאמש. כולם באו לראות את המשפט. לקראת עדותו של הנאשם חזרו המושבעים למקומותיהם הרגילים וציפו להתפתחויות. היו אלה 12 גברים ונשים בגילים שונים. שניים מהם היו כושים, ואחד, בעלי־זקן, היה ראש חבריה־מושבעים. לפני כולם היה מונח חומר מישפטי שקיבלו כמהלך המישפט ובו עדויות ופרוטוקולים.

הנאשם עלה על דוכן־העדים והחל עונה לשאלות סניגורו. שמי צ'רלס אדוארד בלקוול, בן 24, התגוררתי בדירת מן המיקרה ברחוב ס. לא אדוני, לא הרגתי את הקורבן. אפילו לא הכרתי אותו. כמוכן שלא היתה לי שום סינה כלפיו. נהגתי להסתובב בשכונת־הקרטונים, כי שם יכולתי לקבל אוכל־חיים.

זה היה בתקופה שברחתי מהכלא, התחבאתי מהמישפטים, לא עבדתי ולא היה לי כסף לאכול, לכן הייתי בא בלילה, בערך בשעה 11, לשכונת הקרטונים, כי אז היה עובר שם מיטבח תמחוי נייד שחילק לנוזקים כריכים וקפה, ולפעמים גם מרק. התגוררתי בכניין נטוש בסביבה וביום הסתובבתי. סיפרו לי שגם הקורבן היה גר בשכונת־הקרטונים, ויתכן מאוד שאפילו

מלאכיה הגיהנום

ה סניגור שלף עדות שמסר הנאשם במישפטה וביקש ממנו לאשר אותה. הנאשם הציץ בדפים וקרא מתוכם לבית־המישפט. הוא התקשה מעט בקריאה, אבל באיטיות מסוימת הצליח להתגבר על הכתוב. בפברואר שנה שעברה ברחתי מהכלא והתגוררתי בשכונת־הקרטונים. נתפסתי והוחזרתי לכלא, שוחררתי שוב ב־ספטמבר.

התקיימתי מביטוח לאומי. כאשר הכסף נגמר לי חזרתי לשכונת־הקרטונים לאכול במיטבח־התמחוי. גרתי אז בבית עווב עם עוד כמה אנשים. החברה שלי היתה לין. היא גרה איתי בחדר ולא התעסקה עם אף אחד אחר. ערב אחד, בערך שבועיים לפני המיק'רה עם הזקן, היתה מריבה בבית שבו גרנו.

בחור חדש שבא לגור איתנו, אמריי קאי, זרק גלולות על הריצפה ואמר ללין שכל מה שהיא צריכה לעשות, אם אינה רוצה לקחת אותן, זה לזרוק אותן לאסלה. היא התחילה לצעוק, וצרחת שרצים לשגע לה את השכל בסמים. ניגשתי אליה ונתתי לה מכה ביד על פניה. דם התחיל לשתות מפיה והיא בכתה.

התנצלתי, כי לא התכוונתי להכות אותה כל־כך חזק. אבל אחר־כך היא ניגשה אלי וביקשה את בגדיה, ואמרה שהיא רוצה יומיים כדי לחשוב על עתי־דנו. אמרתי לה שאשאיר לה את חפציה במרכז־הדימוי, שם היינו נפגשים, כי אין לנו מקומות אחרים ללכת אליהם. שמי עתי־דנו עברה להתגורר באמבני־קמנט (על גדות נהר התיימס), על מידרכה ליד הנהר, שם היתה מושבה של נזירים.

שמעתי מכמה אנשים שהיא מלכת לכת עלי ועל חברים נוספים ומספרת עלינו כל מיני שקרים. היא סיפרה שכלאנו אותה בחדרה ולא נתנו לה לצאת במשך שבועיים. זה היה שקר, כי

"אולד ביילי"
ורבים באדם לזהם

בכלל לא היה מעול בדלת החדר שלנו, וכל אחד יכול היה להיכנס ולצאת כרצונו.

יום אחד החלטתי לנסוע אליה לאמבנקמנט ולדבר איתה. באתי לשם על האופנוע. אני תמיד לובש בגדי אופנוע, בקיץ ובחורף, לא חשוב מה מזג האוויר. תמיד אני לובש מעיל עור קצר, קסדה של אופנוע ומיכנסיים הדוקים. הכינוי שלי נשר. יש עוד אחד שמכנים אותו מכיוון שבגללם כולם פיה לונדון, ולא מגיע לעיתים קרובות כל־כך למרכז העיר.

"מכיוון שאני תמיד לבוש בבגדי אופנוע ונראה כמו אחד ממלאכי־הגיהנום (חבורה של רוכבי־אופנוע אמריקאיים מסוכנים ואלימים) יש לי מוני־טין של איש מסוכן. דווקא שמחתי במוניטין הללו מכיוון שבגללם כולם חששו ממני ואיש לא רצה להתחיל איתי.

כאשר לין ראתה אותי מתקרב היא התחילה לצרח ולברוח וצעקה שאני רוצה לשבור לה את הרגליים ועוד כל מיני דברים כאלה. אמרתי לה שאני רק רוצה לאמר לה שתדבר אמת ואז לא יקרה לה כלום. היא הראתה על פיה ואמרה לי: זאת האמת! היא התכוונה למכה שחטפה ממני בריחה כאשר פצתי אותה."

עלובי־החיים בקופסות־קרטון

ר אש חבריה־המושבעים העביר פתק לשופט וזה הפסיק את הדיון. הוא הודיע לצדדים כי המושבעים ביקשו הפסקה קלה כדי לעבור על חומר־העדות. המושבעים יצאו להתייצעות וגם השופט עזב את האולם. הקהל המרותק חיכה בסבלנות להמשך. גבר אמריקאי קשיש, שישב לידי, שאל אר־תי אם נבחתו במישפט גם אמש וסיפר כי הוא עוקב אחרי המישפט מתחילתו. באולד־ביילי מציגים את המחזות הטובים ביותר בעולם ולא צריך לשלם 15 ליש"ט כדי לראות אותם. אמר בחיך. הוא סיפר לי כי הוא מורה בגימלאות המתגורר בעיר קטנה ליד

אילנה אלון
(המשך בעמוד 32)

פרקליטים מפורסמים בפאב ליד בית־המישפט
רצח מתחת לנשר

(המשך מעמוד 31)
דטריוט. שם אני לא הולך לבית המישפט, כי זו עיר קטנה וכל אחד ירצה לדעת מה עשיתי בבית המישפט כל היום, אמר.

"כאשר אני בא ללונדון אני מתרכז במישפט אחד ועוקב אחריו עד הסוף. בשנה שעברה עקבתי אחרי מישפט, אבל לצערי הוא התארך והייתי צריך לחזור הביתה לפני שהוא נגמר. כאשר חזרתי השנה ללונדון שאלתי את הסדרן איך נגמר המישפט ההוא, אבל לצערי הסדרן לא זכר אותו כלל."

קבוצה של סטודנטים צעירים נכנסה לאולם והשתלטה על המקומות הפנויים שעוד נותרו. הם שאלו מהו נושא המישפט ושכני הקשיש סיפר להם: "שני נורדים צעירים מחבורת אפגורענים באו לשכונת הקרטונים, שכונת-עוני בדרום-לונדון, שם מתגוררים כל מיני עלובי-חיים בתוך קופי סות'קרטון גדולות או מבנים ארעיים שונים. הם מתקיימים מארחות-חינם שמוגשות להם על-ידי אירגוני-צדקה. לא כולם שם עניים, שאין להם היכן לגור. יש גם אנשים שבהם בדרך-חיים זו ואינם מוכנים לעבור למקום אחר, גם כאשר מישפחתם או משרד-הסעד מציעים להם תחליפים. הלכתי לראות את המקום וזה די מרעא. לכל אחד שם יש חבר או שניים המרחיקים בשכנות והם מבלים יחדיו את כל שעות היום. בערב הם הולכים לאכול במיטבחיית-המחוי. רובם גם שותים לשכרה כאשר מזדמן להם."

"יום אחד בסוף דצמבר באו שני הצעירים לשכונת-הקרטונים וראו את הקשיש. הם ביקשו ממנו להצטרף אליהם והוא הלך איתם מרצו. הם לקחו אותו מתחת לגשר של רכבת ושם תקף אותו בלקול כמוט-ברזל ששאל אותו. הם חשבו שיש לו כסף ורצו לשדוד אותו, אבל לא היה לו כסף. מכיוון שהיה חלש וחולה נפטר מפצעיו."

הכל מסתדר בצילצול

ח בריה-מושבאים חזר לאולם והתיישב במקומו. העד חזר לדון וכאשר רצה להמשיך בעדותו שלח ראש המושבעים פתק נוסף לשופט. השופט החוויר מעט כאשר קרא בו ואמר לצעירים: "רבותי, אנחנו יוצאים להפסקה ארוכה. מסתבר כי לחבר-המושבעים יש מידע על הפרשה ממקור רות בלתי-ברורים. אני מבקש מהם לכתוב בדיוק את כל פרטי-המידע שבידם ולהסביר כיצד רכשו אותו. אחר כך נחליט מה יהיה בהמשך."

המושבעים והשופט יצאו שוב מהאולם והיה ברור כי הפעם תהיה זו הפסקה ארוכה. המורה האמריקאי נאחז: "בתי-אסורין אין הפסקות ארוכות כל-יך, הכל מסתדר שם בצילצול הפעמון, אמר והסביר כי הוא חושש פן גם השנה לא יספיק לראות את המישפט עד תומו. הוא הראה לי על מפת לונדון את מיקומה של שכונת-הקרטונים שבה ביקר כבר, ואת מקומו של גשר-הרכבת שמתחתיו נרצח הזקן."

הוא מתכוון לבקר גם במקום הפשע וגם באמבנקמנט, במקום שבו התגוררו לין וחבורתו. הוא אמר כי בדרך זו הוא מצליח ללמוד על העיר ותושביה בצורה יסודית ושונה מהמקובל. וכך הוא גם מגיע לרבי-החברה שאף תייר אחר לא פוגש בהם.

המושבעים לא חזרו לאולם עד לשיעור הפסקת-הצהריות והצופים המאוכלי זבים יצאו לאכול צהריים באחד הפאבים הסמוכים. כאשר חזרתי בשעה 2 החל כבר הדיון, אלא שהוא נערך ברליע סגורות. כנראה רנו הצעירים במידע שקיבלו חברה-מושבעים בדרך מסתורית.

הרליעיים לא נפתחו עד שעה 4. באולמות האחרים היו נפתחו זמן כמה מישפטים מענינים למדי, אבל מחשבותי היתה נתונה לאולם של מר בלקול. היו דברים כה רבים שרציתי לדעת על הפרשה. אבל לצערי, עזבתי גם אני את לונדון לפני שחשתיים המישפט. אני חוששת שכאשר אחזור ללונדון בפעם הבאה ואנסה לבקר את תוצאותיו לא יזכור אותו הסדרן.

(המשך מעמוד 17)
אחרי-כך, בבית-המישפט, ביקשו להאריך את המעצר שלי ל-10 ימים, אבל עורך-הדין שלי, יוסי זילברברג, שיכנע את השופט, ונעצרתי רק לחמישה ימים. אני הביאה לי למעצר סדנים, ולא רצו לתת לה להכניס לי את זה. השוטרים התחילו ללכלך את הפה שלהם על אמי, ואני עניתי להם והרכבנו מכות.

אחרי-כך אני השתחררתי ויובל נשאר במעצר. רק השבוע הגיש עורך-הדין דויד יפתח ערר על מעצרו של יובל בחשד הרצח, והשוטרים שיחררו אותו מיד. הוא עדיין עצור בתוך שפתחו לו על גניבת קופים ממכון ביולוגי, איור מים על יעל, ועוד כמה דברים קטנים. על זה הוא עצור עד תום ההליכים. אבל אני בטוחה שעורכי-הדין שלנו, יפתח וזילברברג, יוציאו אותו.

נוס יהלום באף

על יובל אמרו בעיתונים כל מיני דברים, שהוא נרקומן וסוחר-מים. אני לא יודעת מאיפה המציאו את זה. הוא אפילו לא מעשן סיגריות, מה פתאום סמים? היום, במעצר, גם המישיטרה הצהירה לפרוטוקול שאין לה כל הוכחה שהוא משתמש בסמים או סוחר בסמים. ביומן של רוזי היא כתבה שהשדה תמשה בסמים עם כל מיני אנשים, אבל לא עם יובל.

יובל בא ממשפחה מאוד גדולה. יש לי רקלו חמישה אחים וארבע אחיות, הוא הכי קטן בבית. מוצא הוריו מתורכיה, והם היום אנשים זקנים וחולים. הם לא עובדים כבר. ליובל אין חברים. אני התנגדתי שהוא יצא עם חברים, כי הם מביאים רק צרות. לי יש רק חברה אחת טובה, כמו אחות, שלומית. היא היתה אהבת את האח שלי, וכך הכירה אותי והתקשרנו. אבל יובל מתנגד גם לה. הוא קנאי מאוד. הוא חושש שהיא תכיר לי בחור רים. היינו רבים בשכילה.

אם הייתי הולכת ברחוב והיו מסתכלים — אז שיתכלו. אבל אם היו שוררים קים או מתעסקים, אז יובל היה צועק. אמרתי לו: "מה אתה רוצה, לא תכונ לי על המצח, יובל, אז איך הם יכולים לדעת שיש לי חבר?" אבל הוא לא השתכנע, והיה אומר לי להיות צמודה אליו ולא לזוז מטר ממנו. כשהייתי הולכת כים לדיסקוטקס או לרקוד, הוא לא היה רוקד. אבל הוא היה יושב מולי ואני הייתי רוקדת רק לידו.

אני נוס היחלום שיש לי באף הוא לא אהב. שמתי את הנזם הזה עוד לפני שהיכרתי אותו. כבר מהרבה זמן רציתי נזם, ואז יום אחד רודת שלי עשתה לעצמה נזם באף. אז באתי לאמרי ואמרתי שגם אני רוצה, ומאז יש לי נזם. כשיובל התנגד, הורדתי את הנזם לחצי שנה, אבל הרגשתי ריקנות כזאת והחזרתי את הנזם. אמרתי ליובל רק לעוד יום, רק עוד יומיים, וכך הוא התרגל לזה.

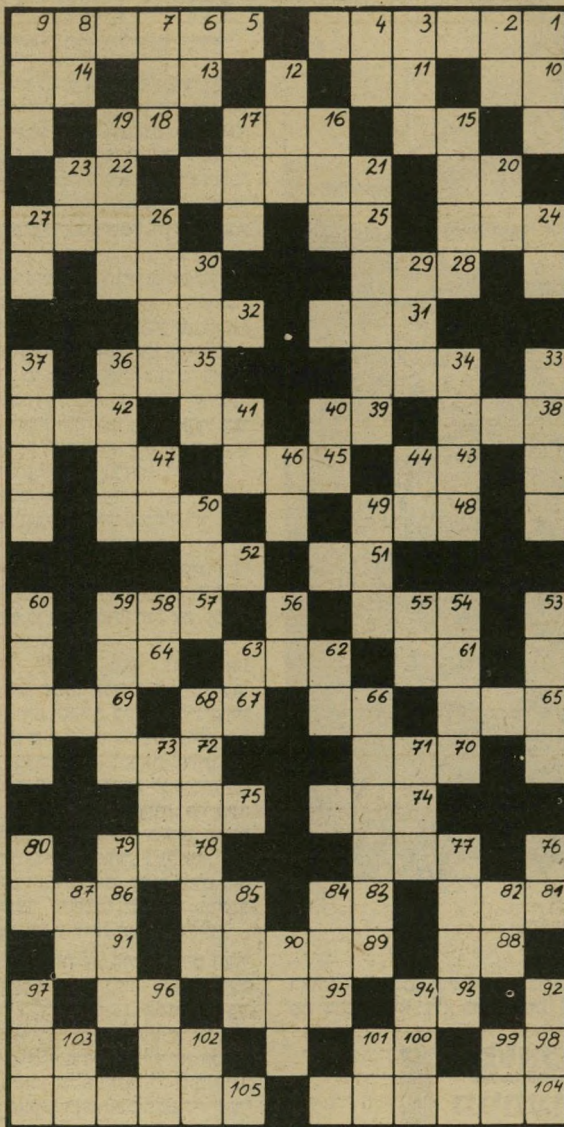
"הייתי מתאבדת!"

מה אני חושבת על כל הסיפור עם ברוזי? אני לא מאמינה שליוכל יש איזה שהוא קשר לכל העניין. זה פשוט שקר. לי יובל מספר כל מה שקורה לו בחיים. למה שיעשה דבר כזה? הוא לא אהב אותה, רק חיבב אותה. לא הייתי מאמינה את זה עליו גם אילו היו מוכיחים לי. אבל אילו הייתי משתכנעת שהוא באמת עשה את הדבר הזה, הייתי מתאבדת מבושה שאני יוצאת איתו תקופה כל-יך ארוכה, וגם מאכזבה. אני לא יכולה לתאר לעצמי שאני אצא בכלל עם מישהו אחר. אין לנו עוד תאריך לחתונה, אבל חשבנו על זה הרבה, ואני בטוחה שאתחתן איתו. אבל עכשיו צריך לחכות שייצא, ישתקם וי עבוד. עד שכבר החליט לעבוד והתחיל, ואז קרה לו כל זה.

עד כאן סיפורה של בובה. מאחר שהיה זה יום שישי בבוקר, מיהרה לביי תה כדי לעזור לאמה לשטוף את הבית. "אמא מבשלת, ואני מנקת את הבית," אמרה הקטנה ומיהרה לגורלה.

השבוע השולם הזה

2653

מאונך:

- 1) מושבה בגליל; 5) בעבר — מן הערים החשובות בארץ; היום — כפר ערבי; 10) תל שממה; 11) שלל; ביה; 13) ילק שקוצצו רגליו; 14) ניגש; 15) מכשיר ענניים; 16) קונה ומוכר; 18) אמתחת; 20) גבול; קצה; 21) צמח מדברי מר; 22) שם האלוהים בסגנון פיוטי; 24) מחבר "מלכוד 22" (ש"מ); 25) מדרן; 26) עשיר נכבד; 28) מוצא הנחל; 30) ספר הלכות ידוע; 31) קו האופק; 32) משך אליו; 34) משען; 35) מצע; 36) רכס הרים בלבנון; 37) עשיר; 41) חלף עבר; 42) נחיצות; 43) סוד גנוז; 45) סל גורל; 47) שניים; 48) מטפס; 50) הוציא מצר; 51) הוראה; פקודה; 52) חובת עשייה שיש בה קשים; 54) מתקן המשרד גלי רדיו המחזרים מעצמים שונים כהר (ח); 57) בירה אירופית; 61) נכבד הולנדי; 62) עוף השולה דגים; 64) נצח; 65) צמח ריחני; 66) כנף; 67) תעה כה וכה; 69) נצר, מטע; 70) בכי; 72) עמל; 74) ידוע ומכיר היטב; 75) אבי עתניאל השופט; 77) מקום חלק ופנוי; 78) עזוב; 81) עורף המידה; 83) נהר בדרום אפריקה; 85) תור; 86) ענף; 88) "אבי" פיגמליון (ש"מ); 89) יריעה, וילון; 91) צליל מוסיקלי; 93) אל היערות; 95) אוכף הסוס; 96) נוגש; 98) חווה בימי דוד המלך; 100) קיים; 102) חיל בצה"ל; 103) אליל בבלי; 104) צמח נותן ריח ניחוח שפריו כתפוחים קטנים; 105) שלמונים.

מאונך:

- 1) המה, רעש; 2) כת, גבורה; 3) פגע, אסון; 4) עמוד נוזלים; 6) הבעת צער; 7) נין; 8) אדמת טיט; 9) מבצע בימי מלחמת השחרור לטיהור מרחב הדרום; 12) משפחה צפתית שרכשה את אדמות יסוד המעלה מן הברורים ב-1872; 15) צבע אדום; 16) הרים למעלה; 17) סגר; 19) קמח גס שאינו מנופה די צרכו (מא); 20) חומה; 21) אמירה מקורית הנשמעת מורה, אך מחזיקה דבר אמת; 23) קינה; 24) תן; 26) ענבים המאחרים להבשיל; 27) גבעה בירושלים; 29) אבן קשה מאר; 30) יתר להבקעה; 33) עץ מחט; 34) סופר; 36) ברות (כיניו לסריס); 37) פרסום פומבי;

- טוב; 77) גלוי; 79) שק הגמל למשא; 80) כלי מלחמה — איל ברזל; 82) פריסת שלום (ר"ת); 84) אל בית רומא; 85) מלך ארץ המגוג בחזון יחזקאל; 87) משקה עלים; 90) אחת הנגינות בספרי הקדש; 92) לעומת; 94) תנורה; 96) עצייה, חשך; 97) טפטוף; 99) ראשון באוקטבה; 101) תשורה; 102) קו ניצב היורד מאמצע הקשת אל היתר; 103) קול גברי עמוק.

אביגיל ינאי

תן טרמפ לחייל

איתן עמיהי הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עיכול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

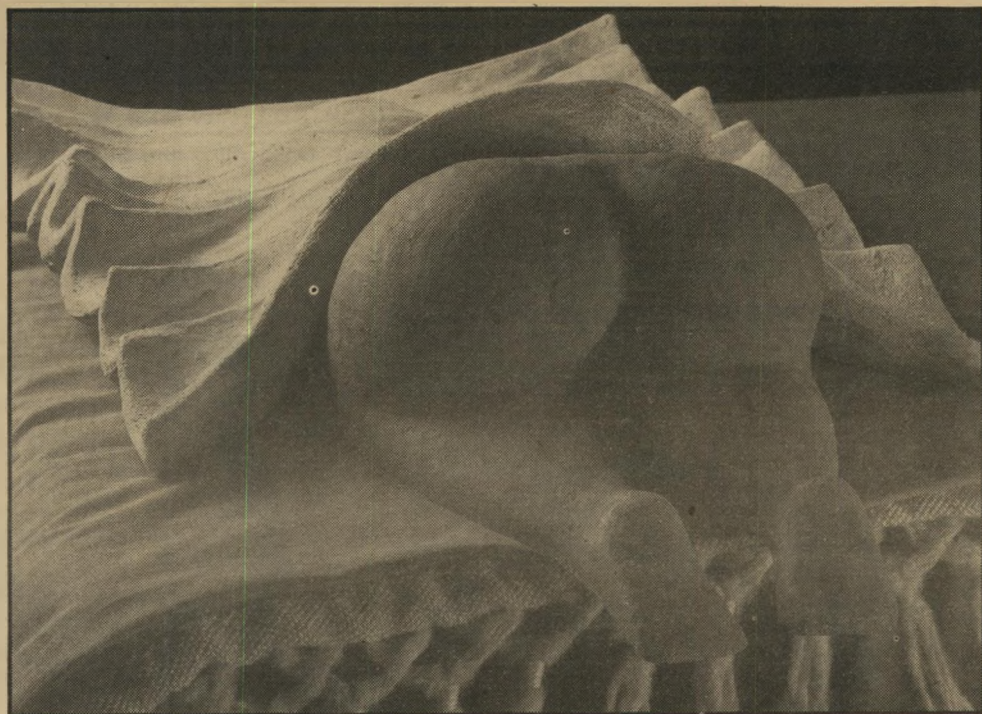
1987

היא, הוא והסדין

האווירה האינטימית של חדר השינה, סערות חושים וארוטיקה, תמימות ונועזות, אהבה ואנרגיה. ומנגד — תחושת הכריות, העצב והריקנות, האדם הנכנס אל החיים, ובורח מהם, מתמלא ומתרוקן, חושף עצמו, ומסתתר מעין רואה... הם המייחדים את אסופת יצירותיה הפיסוליות של מזררימינץ — שיחוח בחימר — היא, הוא, הסדין וכל היתר. כותב ארט פלוס כמבוא לאלבום המהדור, שבו צולמו וכונסו פיסולי החימר של מינץ.

נקודת המוצא לסידרה היא פיסת בד הלוכשת צורה ופושטת צורה, מתרוממת וצונחת, מזנקת ומזוקקת כמייבנה צורני פאלי, מתנפחת ורובצת בד מות'רסם. משתטחת כסדין ועוטפת כשמיכה, יוצרת חיתולים והופכת לתכריכים. יצירות אלה, ועוד רבות אחרות, הן מעשה ידיה האמונות להפליא של מזררימינץ, שבשולי הצילומים גם רשמה בכתבירה מהירה ומהירה במהלך היצירה.

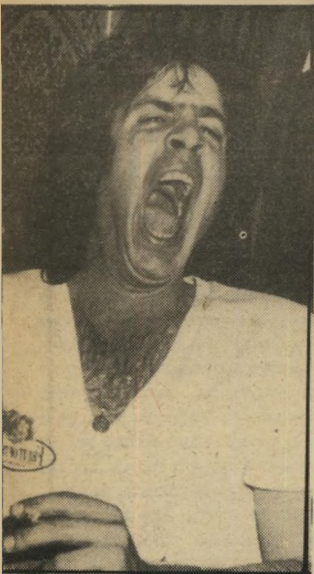
הגיוג לרועמה: תכונה נשית היא לחוש צורה, הנצמדת לצורה אחרת —

„יצירים“ — פסל חימר של לאה מזררימינץ
מוע האצבעות בחימר מעניק תנועה חושנית

טוב נבוא בעד ארצנו

קטעים, שירים ומה לא, בהצגת קברט חדשה מפרי עטו של יהונתן גפן, המתייחסת הפעם לאהבה היהודית לאופרות סבון, לדיכאון המסיכות, לאימפריה הנוערת, למדינה הלוטטרית, לחיילים והאלות, לאנשי המנגל

יהונתן גפן
מדינה לוטוטטית

הנפלאים, לילדיה הכול ולאכולוציה של דרווין. במופע טוב נבוא בעד ארצנו משתף גפן פעולה עם זמרת וקומיקאית צעירה בשם גני תמיר. המופע מועלה, לדבריו, בשיתוף עם מטה תגיות ה'1 ובנק' הדם, החוגג את תגיות ה'40 שלו.

באות מאהבה

כשהיהודית רביץ ונורית גלרון משתפות פעולה, מתחילה החגיגה. הפעם זה קרה באולם הקאמרי ביום השישי האחרון, מ'1 אחרי חצות ועד 4 לפנות בוקר. שתי הגראציות של הזמר העברי שרו בדואט וכל אחת לחוד, ונתנו ממדי טב הלהיטים שלהן — ישנים וחדשים.

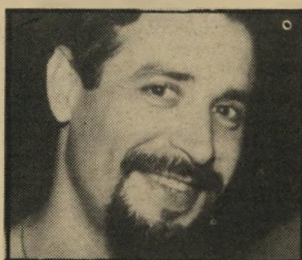

זמרות רביץ וגלרון
שמה ב.קאמרי

אולם הקאמרי היה מאוכלס בעיקר בבני-נוער, שחלקם הגדול עמדו בקיומת הבימה, רקדו והדליקו נרות. אחרי הדואט העצוב של יהודה פליקר ושלמה ארצי, היה הדואט של גני רוביץ שמת, לשם שינוי.

הכי טוב את העובר עלינו במהלך חיינו.

אני אוהבת את המגע בין רברים צמר דים. ועוד הגיוג של מינץ: „הסדין יודע

שלמה גרוניך
פינשה מרגשת בנפאל

בכורה חד-פעמי של יצירה מיוחדת שנכתבה להרכב של תזמורת קאמרית. היצירה קטנדרה משלבת מוסיקה ניאורקלאסית, רוק, ג'אז ומוסיקה אתנית מאזור היסיהתיכון. היא נכתבה בעיקבות פגישה מרגשת בנפאל בין שלמה גרוניך לבין ילד נפאלי בן 9 ושמו קסנדרה.

מלבד קסנדרה יושמעו בהופעת בכורה גם יצירות קצרות, בעלות אופי קליל, המכונות „סוכריות מוסיקליות“. האורחת בתוכניתו של גרוניך תהיה הזמרת דפנה ארמוני.

השראה ושמה קסנדרה

את לילותיה העשנים של יפו (ולילות יפו) ינעל שלמה גרוניך בקנצרט

כל הבובות, כל הסוכריות, כל החיילים

„כשנגמרות האהבות / מתחילות המחלות / במקום גלולות / באים הכדורים / ההורמונים והוורידים / במקום פגישות חשאיות בשעות משוגעות / מגיעים בשעות קבועות למעבדות / לבריכות שתן וטחורים / פעם היו סערות / עכשיו רק נשירת שערות / כשנגמרים הליטור / פים / מתחילים הטיפולים...“

זהו רק קטע ממחשבות מתומצמות בספרה הראשון של נעמי גרא — כרטיס ביקור — ויש הרבה כאלה,

נעמי גרא
על אהבות וחשואות

המלווים גם אימרות ינפן של הוגי דעות ומחזאים ידועים. „כל החפצים שבגללם הילדים בויים / כל הבובות / כל הסוכריות / כל החיילים...“ אני מודה, בדידוף ראשוני קצת נרתעת. רק סיפרי-שירה חסרים בקיץ חם ומעיק זה. ועוד פרייביכורים במפולת סיפרי-השירה היוצאים לבקרים, כפיטריות לאחר הגשם. לשימחתי נתברו חששות. שירה כחום יוליאנוסוט, כמו שמיכת-פוך על פרוות הדוב.

כרטיס ביקור של נעמי גרא איננו ספרי-שירה כמובן המקובל. גרא חושבת, מתמצנת, משקפה ומרווחת, כותבת דברים שלכאורה מובנים מאליהם וללא כל יומרנות פיוטית. ועם זאת, כאילו נאמרו לראשונה ובפססות הר

הילד הזה הוא אטלס

מתגלגלים ממספר למספר, וכל אחד מוסיף או גורע כיד טעמו, הבנתו ודימי יונו...“

הספר אמנם לא יצא אתמול ממכשיר הדפוס, ואת רוב הסיפורים המכונים ככר שמענו בילדותנו בגירסה זו או אחרת. גרולתו של אטלס בכך שכיום את הסיפורים עבור ההורים העלים שאיבדו את הלהט והסבלנות שבי סיפור מעשיות בעלי-פה, והצליח לשמר בהם את הרעננות והחיות של המעשיות, כאילו סופרה בפעם הראשונה. והרי זה כוחה של מעשיה טובה.

תחושת הראשונות מלווה את כל 12 המעשיות, ובעיקר את המעשיות המשעשעות במיוחד על האיכר שרצה להיות עקרת-בית ועל מרק הגרזן. חלקן של המעשיות מחורזות, ואי אפשר שלא להתקנא בחריזה הווריד-טאוואית של אטלס, שאף לא תפר אחד נותר בה גלוי. לזאת אני קוראת מלאכת אמון.

ימשיך אטלס לטעון שהוא לא, אנהנו בשלנו נמשיך להאמין שהוא כן. ובינתיים, עד לצאת הספר, נתמוגג על שורות אטלסיות חדשות: „הילדה שאני אוהב / אוהבת ילד אחר / ואולי בגלל זה אני / אהיה משורר...“

הורה אטלס הוא מחלוצי הכתיבה המדוברת לילדים, הישירה והיומיומית, אך הנקיה מכל סלנג חנפני ואופנתי. אבל, לפעמים, כשתוקפים אותו הגעגועים לשפה עצמה, ולאבי הפית'גמס והמיתמם — חנניה רייכמן (מי שליווה את אטלס בילדותו), הוא קם ואוסף מן הזיכרון סיפורים שהאב, ומכנס אותם בכותרת אחת: סיפורים שאהבתי. בהקדמה ל-12 הסיפורים המעגגים שאסף, הוא מזהיר את הקוראים הצעירים ואומר להם: „אם תפגשו סיפור מוכר ודאי יהיה שוני בינו לבין הגירסה שאתם מכירים, וזה בסדר גמור, דרכם של סיפורי-מעשיות שהם

אולי מטעמי-צניעות, ואולי מטעמים השמורים עימו, ממשיך יהודה אטלס לטעון בעקשנות שהוא לא משורר, אבל מי שכתב את הספר הילד הזה הוא אני, הוא משורר ועוד איך.

ואם אחרי צאת סיפרו הבא — ספר שירים לילדים (שיראה אור בקרוב),

אוייה.

„הקושי בחיי הנישואין / הוא לשמוע תמיד / אותן בדיחות / אותם סיפורים ואותן חכמות ולשתוק...“ נעמי גרא כותבת על הרחוב הישראלי, על אהבות חשאיות, על אהבות שנגמרות, על סבתות טובות, על בדיחות של נשים, ולהבריל אלף אלפי הברלות, על אריק שרון ועל לבנון.

אני מאמינה לכל מילה של גרא. או לי בשל אופן הכתיבה, שהיא על גבול הדיווח הישיר, הפטור מן ההתחבטות הקשה שבבחירת המילה המעובדת המיוסרת משהו. ובמחשבותיה המתומצמות היא מצליחה אף לדייק ולאשש מצבים ויומיומים ולהניח עליהם את האצבע. ונותרת המועקה.

אצל המשורר זה יהפוך עם הזמן לחומרי שיר, אולי פוליטי, אולי לא, אבל קשה ונפתל, אצל הפובליציסט יהפוך לאבן-קלע ואצל הפוליטיקאי... לא כדאי להיכנס לזה.

נעמי גרא אומרת הכל ללא כחל ושרק, כאילו היתה זו שיחה אינטימית. ועדיין נותרת העוצמה: „על הגופות נשארות הדיסקיות / בלי דרגות / בלי מדים / עם מיספרים חרוטים / אשר מאשרים / הם חיו.“

צר לי שגרא לא השכילה לברור את מחשבותיה דמויות השיר ובחרה לכנס את כולן, אך כיוון שהבר רב הוא מן המוצק, יסולח לה.

איור של דני קרמן מתוך „סיפורים שאהבתי“
סיפורים מהדברון

חרים
בניחני

מזל החודש:

סרטן

על מזלות שהם

מסכות - ולמצוא

את האופק העולה

המזלות מייצגים את המסכות שלנו, את הדרך שבה אנו מסגלים את עצמנו להתמודד עם העולם. אסטרולוגים רבים טוענים שכדאי לאנשים להתוודע למסיכה שבה הם משתמשים, כדי שיוכלו לעשות בה שימוש חיובי ומועיל. בצורה זו תהיה להם אפשרות להיות חופשיים יותר לפתח את האישיות האמיתית הפנימית שלהם. זהו תהליך לא קל של פיתוח עצמי, מכיוון שאנשים חשים מוגנים, כאשר הם מוסתרים במסיכות. המפה האסטרולוגית יכולה לעזור בחשיפת המסיכה, אך לצורך בניית המפה יש צורך בנתונים מסויימים, כמו תאריך הלידה, השנה והשעה. מי שאינו יודע את שעת הלידה שלו יכול להיעזר בשאלון זה, כדי לזהות את האופק העולה או את המזלות הנוספים המרכיבים את המפה האישית, ואשר משפיעים במיוחד על האופי והגורל.

השאלון הקודם עסק בארבעת המזלות מסלה ועד סרטן. שאלון זה מתייחס למזלות אריה עד

עקרב. כל שצריך לעשות הוא לבדוק אלה מהקבוצות באחד מהמזלות הבאים מתאימות לכם ביותר.

אופק עולה במזל אריה

- נהנה להיות במרכז תשומת-הלב ול-שעשע אנשים.
- כועס כשמישהו משקר.

- אוהב כשמעריצים ומחמיאים לך.
- אוהב את אור הזרקורים.
- יש לך או היית רוצה שיהיו לך רומאנים רבים.
- טיפוס רומאנטי ויצירתי.
- אוהב ילדים.
- אוהב לבבוש בגדים שמושכים תשומת-לב.
- השיער שלך חשוב לך מאוד.
- נדיב, שמח, ומלא שימחת-חיים.
- אוהב לחגוג וליהנות.

אופק עולה במזל בתולה

- מכין רשימות, שומר פתקים ופיסות נייר.

- יש לך מטרות נעלות, שאתה שואף לה-גיע אליהן.
- אתה נחמד לאנשים שמוצאים חן ב-עיניך.

- נוטה להיראות אדיש ושקט בכל הנסיבות.
- מסוגל לנתח פרטים.
- כותב ומדבר בשפה נכונה ומדוייקת.

- חש לעיתים קרובות שאתה נושא באחריות כבדה.
- מסוגל להבחין בכמה היבטים בכל דיון.
- מסודר באופן קיצוני.
- לעיתים אתה חש בחוסר ביטחון.
- ביקורתי כלפי עצמך.
- אוהב שלמות ושונא שגיאות.
- יש לך חוש לעסקים.
- הערך התזונתי בארוחה מעניין אותך.
- נוטה להתבודד ולהתנזר מהנאות, אך יחד עם זאת אתה חושני.

אופק עולה במזל מאזניים

- משתדל לשמור על והשקט בכל מחיר.
- מוסיקה מרגיעה אותך, ואתה נזקק לה לעיתים קרובות.
- מסוגל להקשיב לאחרים מבלי להתערב.
- אוהב בגדים, ומרגיש אבוד ללא מר-אה.

- אוהב חברה ושונא להיות לבד.
- מרגיש שיש לך מחויבות כלפי אחרים.
- יש לאנשים אחרים השפעה על חייך.
- חש צורך לשפוט ולנתח מאורעות.
- להוט להשמיע את דעתך.
- סבור שיכולת להיות פוליטיקאי טוב.
- מתעב עבודות שחורות.
- דוחה ומשנה החלטות.
- לא זהיר עם חפצים.

אופק עולה במזל עקרב

- יודע לשמור סוד.
- חש דברים בצורה עמוקה ומלאת רגש.
- עלול להשמיע ביקורת נוקבת ומוגעת.
- חושש לתת אמון בבני-אדם.
- ידידות בעבר כסף או נכסים.
- שונא בתי-חולים וחושש להיות חולה.
- טוב בעבודת ידיים.
- סבור שהונו אותך בעבר.
- מודע יותר מהרגיל למניעים של אחר-ים.

- מציג דרישות גבוהות, ומצפה שיכבדו אותך.
- הרגשת פעם קינאה.
- לעיתים קרובות אתה כועס ומאיים.
- אתה חריף וערמומי.

אחריות נוספת מוטלת עליכם עכשיו, והיא קשורה לבעיות מישפחתיות. ה-6 או ה-7 בחודש יפגישו אתכם עם אנשים שהיו חשודים בכם. עבר, אלה יבלו איתכם שעות נוסטלגיות, אך אל תצפו להתפתחות מחודשת של יחסים שהסתיימו. ידעו עה או מיכתב, שיגיעו במפתיע, יגרמו לאי-שקט ולדאגה, אך חבל על העצבים. הדברים יסתדרו מאליהם. היכירויות חדשות יעודדו אתכם ויביאו להתפתחות של קשר מעניין.

ב-6 וב-7 בחודש תרישו חולשה. עייפות ונטייה לסבול מכאב ראש. רצו לשים לב לבריאות. קל יותר מ-8 בחודש. אור-חיים יעשו לביקור-פנע והבית תמלא בהרגשה אופטימית. אתם מריבים בנסיעות, אם כי לא דווקא כאלה שתוכננו מראש. היכירויות חדשות דורשות מכם לפנות זמן לצורך פרויקט יוצא-דופן, שבע-חיר יוכיח את עצמו כבעל חשיבות גדולה. בכספים מצבכם הולך ומשתפר, אך הוצאה גדולה ובלתי-מחושבת עלולה לגרום לדידול התקציב.

ה-8 וה-9 בחודש יהיו קשים. בריאותם של קרובים או הורים גורמת לדאגה ולשינוי בסדר היום. יתכן ש-תצטרכו להיעדר מהעבודה מפני שלא ימצא מי שיקבל על עצמו את האחריות. ב-11 וב-12 בחודש יתכנו בעיות כספיות. שוב יתברר שהוצאותיכם גדולות מדי, וכדאי לארגן מח-דש כל מה שקשור ל-כספים. בעבודה עדיין צפויים מאבקים, אך לקראת סוף השבוע הזה נעשית האווירה נעימה ונוחה יותר.

מצב-הרוח מחיל להשתפר. ידיים באים לעזרתכם בנושאים שקשה לכם לספל בכוחות עצ-מכם. נטייה לחיל באה עכשיו בחשבון. אך יתכן שענייני עבודה וקאריירה יעכבו אתכם. עכשיו ח-שוב לספל בקידומכם הי-סיקציה בקרוב תמצאו את עצמכם נלחמים עם רשויות או עם הממונים בנל דרישות לא-הגיוניות ומרנוזות שמופנות אליכם. הורים מבגרים עלולים ע-ל להרעיש בסוב ולהזדקק לעזרה ביטו וב-11 בחודש. בחחום הרומאני רדושה סודיות גמורה.

עייפות, חוסר-מרץ ורגון לנוח מעכבים תוכ-ניות. אתם חשים מעין צורך לקחת פסק-זמן ולהאט את קצב-החיים והעבודה. בכל מה שק-שור לקאריירה התקד-מותכם מעוררת התפע-לות. עדיין מוקדם ל-עול בגדול או לצפות ל-מירוס של עבודות ש-ביצעתם. בינתיים המ-שיכו בעבודה השיג-רת. יש מי שמתעניין בעבודתכם ובמשך הז-מן אי יביא לקידום. בחיי הרגש - קשר חזק מתחיל להתרופף והיכירויות חדשות בפתח.

ב-6 וב-7 בחודש אתם עלולים לסבול מבעיות בריאותיות. מה-8 יהיה קל יותר. נטייה לחיל או קשר עם מי שעושה ב-חיל יעודדו אתכם. ביח-ס עם הסביבה אתם מתערבים בעניינים שאינם וועלים לכם, ועלולים מ-תגובות הסובבים. ענייני כספים עלולים לגרום ל-סיכסוך. חשוב שתראו לכוחותיכם, שאם לא כן אתם עלולים לסבול מהפ-סדים. במקום שאתם עוב-דים עשוי להתחיל קשר ויצא-דופן. פער-גלים יבלו בקשר זה, אך ההתרגשות תפצה.

ה-6 וה-7 בחודש יפגישו אתכם עם בני המין השני. מגישות אלה לא יהיו חסרות-חשי-בות בכל הנוגע לעתיד-כם. החלטה חד-משמ-עית חייבת להיעשות. אחרת תגרמו להרס של קשר שהיה חשוב במ-שך שנים. עתיד משותף עומד להיחרס בגלל חו-סר-זהירות וקיום קשר שאינו בריא, ואינו מו-סיף דבר. נסיעה למר-חקים צפויה בקרוב, אם כי לתקופה קצרה בלבד. בתחום המיקצועי אתם זוכים להערכה. תוכלו לקדם עניינים.

ה-6 וה-7 בחודש יהיו קשים. לא תרישו טוב ובכל זאת תהיה לפיכם משימה מאמצת שלא תוכלו לדחות, ואף לא לה-פיל על משהו אחר. פני-שה מחודשת ב-8 או ב-9 בחודש תרומם את מצב-הרוח. הגיע הזמן לדאוג י-חר לחיים החברתיים. אתם מוקשים מאוד, אך נשא-רים מסוגלים בד-אמות, בגלל החשש שאינכם ר-צוים. בעבודה אתם עומ-דים לפני שינוי. הרבר גורם לכם להתלבסות. לימודים או נסיעה לחו-לם סע-סיקים אתכם, ואת שויהם תוכלו לבצע בהצלחה.

מצב-הרוח בהחלט לא מעודד. טיפול ב-קרובים או ידידים חולים גוזל מזמנכם ו-אתם שוכחים לדאוג גם לעצמכם. בעיות כספיות ממשכות להטריד. כל מה שאתם עושים אינו מציל את המצב. יש אפשרות לצאת מהק-ש-ים, על-ידי בקשת ה-ל-וואה, אך גם זה יהיה מלווה בעיכובים וב-דחיות. למרות הקושי הכלכלי, הסיכויים לז-כות עכשיו בהגדרות הם טובים. בתחום הרומאנטי - הצלחה מפתיעה ומעודדת.

במקום העבודה אסנס באים לקראתכם, אך הע-בודה קשה ומייגעת. מאבקים על כוח וסמכות נחלים מיכם את השקט הי-ופשי. צפויה גם התלבסות או אפילו מריבה על חוכ-ית חשובה. הזמנה, שאי-אפשר לסרב לה, עומדת בסין שאלה. בענייני כ-ספים מצבכם אינו מעודד. העשונות. ההוצאות גדולות מדי וההכנסות קטנות מה-מצופה. השתדלו לחשב בהירות כל הוצאת כס-פיים. בחחום הרומאני - אתם מבוקשים מאוד. בני מזל דגים וסרטן מעוניינים בהידוק הקשר.

הנטייה להיפגע בתאונות היא חזקה השבוע ועליכם להיות זהירים בין ה-6 ל-8 בחודש. הפומללות שלכם בע-ליה. ידידים מן העבר נזכרים בכם ויוצרים עימכם קשר מחודש. הצלחה בקרב בני המין השני, בעיקר ב-10 וב-11 בחודש. השתלמויות וקורסים למינהם מו-סיפים לכם הנאה, ומ-עלים את הביטחון הי-עצמי. בעבודה מוטלת עליכם אחריות נוספת, אבל זה מה שיביא למסקנה שעליכם לעמוד על דעתכם ולפעול.

ענייני כספים דורשים התייחסות מאוד זהירה. אתם נוטים להוציא יותר מדי, ויכולים לסבול מ-בעיות כלכליות. בני הזוג הסבלנים אתכם ביחסם מהשתחוה. השבועיים הי-אחרונים הכבדו ודיכאו אתכם, אך כדאי שתדעו שאין טעם להיות תלויים במי שבעצם תלוי בכם. שימו לב לקהר סביבכם, כדאי לכם לבחון היסב את החסמים עם בני הזוג. הפ-תחות עם ביהמישפחה עדיין לא פנה, מוסרל לשמור בחקופה זו על איפוק וכדאי שתאמרו מה שפחות בענין זה.

אריה
21 במרץ - 20 באפריל

תאומים
21 באפריל - 20 במאי

דגים
21 במאי - 20 ביוני

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

אזניים
21 ביולי - 20 באוגוסט

עקרב
21 באוגוסט - 20 בספטמבר

דלי
21 בספטמבר - 20 באוקטובר

אריה
21 באוקטובר - 20 בנובמבר

קשת
21 בנובמבר - 20 בדצמבר

דגים
21 בדצמבר - 20 בינואר

אריה
21 בינואר - 20 בפברואר

דגים
21 בפברואר - 20 במרץ

רעיון מכובד. תנועת ר"ץ לא הראתה מעולם כל נטייה לפרוש מתחומי הקונסנוס הלאומי, אף שהיא נמצאת בשוליו. המצע החדש מוכיח כי הקונסנוס השתנה. לפחות לדעת שול-מית אלוני, יוסי שריר וחבריהם, רעיון המשאומתן עם אש"ף והקמת המדינה הפלסטינית לצד ישראל מקובל כיום על ציבור גדול, באגף השמאלי של הקונסנוס. הוא הפך "מכובד".

דרכי חיים

מסך הברזל

משולש מסוג חדש:

גבר. אשה

והשגרירות

האמריקאית

שרה ליכוביץ

זהו סיפור קשה, מוזר, על התערבותה של מעצמה גדולה — ודווקא ארצות-הברית — בחיים הפרטיים של ניסן שפירא. שפירא נשוי עם סוזן, יהודיה אמריקאית. לזוג שתי בנות קטנות. הוא טכנאי-מטוסים בארלונג. היא עקרת בית. הם גרו בחולון. מזה 10 שנים הם נשואים. חייני-שוואן קשים. מריבות אינסופיות. כע' סים גלויים וסמויים. לידת הבנות הח' ריפה את האיבה. ומעל לכל: הוריה של סוזן הפצירו בה לנטוש את הארץ הרוחקה והזרה ולשוב הביתה, אל מישפחתה וארצה. ניסן שפירא אינו מוכן לרדת. כאן נולד, כאן חייה וכאן ימות, הוא אומר שוב ושוב. דבקונו בארץ, כמו גם חיינישוואיו

אם סוזן שפירא

עצה לחטוף...

הכושלים, גרמו לדראמה שהתרחשה בלא ידיעתו.

אין אשרה. לפני חצי שנה יצא שפירא לשרות-מילואים. חופשה קצרה בבית עברה בשלום, כמעט בשלווה. שפירא חזר לבסיסו.

ימים אחדים אחר-כך ארזה סוזן את כל חפציה, נטלה עימה כל דבר שעלול היה להפוך מזכרת לגעגועיו של בעל, וטסה עם ילדותיה לארצות-הברית. שפירא הופתע. כשביקש לשוחח עי' מה בטלפון, סירבה. כשביקש לטוס לארצות-הברית חלי לשדלה לשוב אליו או ליתול חלק בדיונים המשי' פטיים, נתקל במסך ביורוקרטי קשה, אכזרי, של המעצמה האמריקאית.

בשנים האחרונות ביקרתי באר' צות-הברית כ-10 פעמים. כשפג תוקפה של אשרת-הכניסה, חידשו לי אותה בשגרירות בתל-אביב באופן אוטומטי, בלי לשאול שאלות.

סוזן לקחה עימה את הרכון שלי. מיד הוצאתי דרכון חדש. ברכון הישן עדיין לא פג תוקפה של אשרת-הכניסה. סה. כשניגשתי לשגרירות וביקשתי לחזר את האשרה, הם סירבו. אמרו כי רק אשתי תוכל למלא למעני את הבק' שה אשרת-כניסה.

"סיפורי' להם מה קורה. אמרתי להם כי היא לא תסכים לעשות זאת. הב' הרתי להם כי הם מנתקים אותי מנכותי. אם לא תניחו לי להיכנס לארצות-הבר' רית, לעולם לא אראה את בנותי, אמרתי.

"הפקידה סגרה את החלון כבעס. (המשך בעמוד 38)

מישרד המישפטים בודק אם המועמד מס' 2 של תנועת-המרכז עבר על החוק

את מי ייצג נציג הציבור?

מיקי קרצמן, חשית

מסירת ידיעות כוזבות ומתן תצהירי שקר.

היועץ המישפטי לא היה אלא אברהם פורז, עורך-הדיון של חברת רוני את נלר. המנוהלת עלידי צבי וינלס. גרש לא נדע מן התשובה, מה גם שכמה חודשים לאחר-מכן עזב פורז את תפקיד היועץ המישפטי לוועדה, ובמ' קומז התמנה עורך-הדיון חנו שיקלר. גרש פנה שוב בתלונה לוועדה המחוזית, והפעם היה היחס שונה לחלוטין.

כ"22 במאי 1984 כתב שיקלר ליועצת המישפטי, שרי אורן, בשם יושב-ראש הוועדה המחוזית. הוא הודיע לה כי לפי הד' ממצאים לא היה מעולם דיוח.

להשתמש במקום ככמישרד-המנדטים עבור עצמו ושותפו. **כפי שנקבע בתיקו בית' המישפט, הוא היטעה את הוועדה המקומית בכך שלא דיווח לה כי הוא הוסיף למיבנה, ששימש מרתף, עוד 50 מטר בנייה, על השבון המיושה**

עוזר-דיון גרשם להתלונן במישפטה

נהיג תנועת-המרכז וראש תנועת-שינוי, אמנון רובינשטיין, מקפיד על הדימוי הנקי, ללא רבב של תנועתו וראשיה. מועמדי התנועה הם ברובם עורכי-דין, רואי-חשבון ובעלי מיקצועות אחרים, שבהם יש חובה להקפיד על שמירת החוק.

משום-כך מפליא כיצד הסכימו ראשי שינוי כי למקום השני ברשימתם לכנסת ייבחר אדם שמתנהלת נגדו בדיקה של מישרד-המישפטים, ושהוא עצמו מודה כי עשה שגיאה במילוי תפקידו הציבורי.

הבדיקה של מישרד-המישפטים תקבע אם אכן היתה זו רק שגיאה או עבירה של ממש על החוק הפלילי, שדינה שנה מאסר.

עברו של אברהם פורז מעורר הש' תמומות לגבי השגיאה שעשה. הוא עורך-דין ידוע זה שנים רבות, חבר מועצת עיריית תל-אביב ויושב-ראש ועדת-הביקורת שלה. בעבר עמד בראש צוות-ההקמה של הערוץ השני והטי' לוויזיה בכבלים. פורז הועדף במקום ה'

ועדת משנה לתכנון ולבניה למרחב תכנון מקומי תל-אביב-יפו

פרוטוקול מס' 124 מיום 1 בדצמבר 1987 י' בכסלו חשמ"ח

החלטות 7775 - 7784

השתתפו ה"ה:

י. כספי - יו"ר	סגן ראש העיריה
מ. מזר	ח' המועצה
א. טורגובניק, פרופ'	סגן ראש העיריה
פ. אונקובסקי	ח' ההנהלה
ח. בסוק, דר'	ח' ההנהלה
א. פורז	ח' המועצה

פרוטוקול ועדת-המישנה, 1.12.87

השתתפו: א' פורז, חבר-המועצה

מקומות-הנייה למכוניות לדיי' רייהבית, ושטח שנועד לחדר' גנרטורים.

הוועדה אישרה את הבקשה והעבירה אותה לאישור נוסף מטעם הוועדה המחוזית. הדבר נודע לדיי' הבית, שהתארגנו כראשות אחד הדיירים, עורך-הדיון יחיאל גרש, שפנה בתלונה על ההטעיה לוועדה המחוזית. תלונה נוספת שלח ליועצת המישפטי של ועדת-בניין-עיר של תל-אביב, עורכת-הדיון שרי אורן. תחת לבדוק את התלונה, זו השיבה לו כי עליו להתלונן במישפטה.

כ"16 ביוני קיבל תשובה מהיועץ המישפטי של הוועדה המחוזית, שבה הוסבר לו כי עליו לפנות למישפטה, וכי הוועדה המחוזית אינה "הגוף המתאים לבירור תלונות של מירמה,

לכן גם לא ניתן אישור להגדרת המרתף כ"54 מטרים. הוא ביקש מאורן תשובה על-סמך מה כתבה מה שכתבה, ומדוע העירייה סבורה כי ניתן אישור לבנייה הנוספת.

בעקבות התערבות הוועדה המח' זית נאלצה העירייה להתחיל בהליכים פליליים בבית-המישפט ונקטה צעדים להריסת המיבנה הלא-חוקי. מכיוון שהיועץ המישפטי החדש של הוועדה המחוזית — בניגוד לקדמו — קבע כי לא ניתן מעולם אישור לבנייה נוספת, פנה וינלס שוב לוועדה המקומית, בבקשה לאישור. הדיון התקיים כ"1 בדצמבר 1987, ובו אישרה הוועדה המקומית את בקשת וינלס והעבירה את הנושא לדיון בוועדה המחוזית.

בין חברי הוועדה שהצביעו בעד בקשת וינלס היה גם חבר' המועצה אברהם פורז.

כ"24 בדצמבר פנה גרש בתלונה לשלמה דורנר, הממונה על המישפט הציבורי במישרד-המישפטים, וטען כי בגלל קשריו העסקיים של פורז עם וינלס היה עליו לנהוג לפי סעיף 47 לחוק החיכוך והבנייה הקובע כי: "חבר במסוד-תכנון, שיש לו במר' שרין או בעקיפין, בעצמו או עלידי קרובו, סוכנו, שותפו או עלידי קרובי, חלק או טובת-הנאה בכל תוכנית

נציג פורז עשה שניאה...

או עניין העומדים לדיון במוסד או כור ערה מוועדותיו — יודיע עליך ליר' שבראש בכתב או בעליפה מיד לאחר שנודע לו כי התוכנית או העניין הא' מורים עומדים לדיון... לא יהיה נוכח בדיוני המוסר או הוועדה באותה תוכנית או עניין, ולא יצביע בהחלטה על כל שאלה בקשר אליהם."

מי שעבר על החוק — דינו מאסר של שנה אחת.

גרש טען כי פורז עבר על החוק. העתק ממכתבו נשלח לראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, שהעבירו למי' בקרה-עירייה.

המבקר, הכפוף לפורז, יושב ראש ועדת-הביקורת, קבע כי

המיבנה הבלתי-חוקי הרכים פליליים

ייצוג החברה שבה מכהן וינלס במנהל וכבעל אינו כמו ייצוגו של וינלס אישית, ומכיוון שפורז לא ייצג את וינלס, ומכיוון שהחברה פורקה ביוני 1987, ומאז אין פורז מייצג אותה — הרי בתאריך ישיבת ועדת-בניין-ערים לא היה לפורז כל קשר או נגישות גם לחברה. נדמה כי המבקר נחפו קצת במס' קנותיו. המפרק של החברה הוא חיים עשהאל, שותף-למישרד של פורז. בדיון וחשבון שהגיש המפרק לבית' המישפט על מצב עסקי החברה כ"23 באוקטובר 1987 נמצאת רשימת נושים של החברה, ובה מופיע גם עורך-הדיון אברהם פורז, התובע 30 אלף שקל שכר-סירחה.

מכאן שגם לאחר הפירוק היה לפורז קשר עסקי עם החברה, בהיותו בעל-חוב שלה.

הבעיה של פורז היא שכאשר רחה את טענות גרש בתור יועץ מישפטי של הוועדה המחוזית, היה גם עורך-דין של החברה השייכת לוינלס, שנגדו התלונן גרש. הבעיה השניה היא שהשתתף בהצבעה בישיבת הוועדה, שונה בבקשת וינלס.

בשיחה עמי הודה פורז כי עשה שגיאה בהשתתפו באותה ישיבה. כך גם אמר לשלמה דורנר במהלך הבדיקה שזו עושה.

יגאל לביב

מונולוג של אנט דולצ'ין:

הלה הציונית. רוב הזמן שהוא בבית, הוא למעלה, בגינה. מה הוא עושה שם? קורא, מתעסק. אל תשכחי שהוא עדיין עומד בראש בית-התפוצות. ליאון סיים את תפקידו בחודש פברואר. האם פחדתי מהשינוי? לא ידעתי איך הוא יתרגל לזה. בעלי הוא איש החושב שמה שיש לו, זה הכי טוב. אני מנסה ללמוד ממנו. יש לו מין טבע כזה: כשמשוה לא-נעים קור רה לו — הוא מקבל אמניסיה מיידית. השינוי מתבטא בעיקר בכך שהוא

מיציצים בעיר שאנחנו מתגוררים? באתם מדברים על כך? אמרו לי שאם אכנס לפוליטיקה — יפגעו בי אישית. אני לא מתגרשת. אולי הפיצו זאת מפני שנסעתי לבד לתישעה ימים לי "חול", כשאלון (בנם של אנט ואריה) סיים את הצבא. אני אף-פעם לא שומעת רכילות, לא יודעת מה מדברים. אני כמעט לא יוצאת החוצה, אני לא יודעת. עוד לא התרגלתי לרכילות פה, בארץ. זה מאוד מעניין לנתח אופי של כך

אני הקדמתי את זמני. גם אמה שלי היתה מאוד מודרנית. אמה שלי היתה עצמאית, משוחררת. זאת הדוגמה שהייתה לנגד עיניי. אמה של בעלי היתה צל של בעלה. היה לה קשה ללכת ברחוב בלעדיו. היא היתה תלויה בו באופן בלתי-ירגיל. כך ליאון חונך. הוא שמרן. בעיות בגלל הפרשה-גילים בינינו? אני עוד לא יודעת. מצד שני, לבעלי יש אופי מאוד צעיר: הוא אוהב לצאת, לבלות, לרקוד. לא חשבתי על הבעייה הזאת.

"אני לא מתגרשת וליאון רוצה ליכנסת!"

לא נוסע לחו"ל כמו בעבר. אני לא חושבת שזה חסר לו, מפני שהוא לא נהנה מהנסיעות האלה. אני? אף-פעם לא התלוויתי אליו.

אדם, אבל לא להתעסק בפרטים קטנים כמו: מה הוא עשה ועם מי, כמה שמלות היא קונה לחורש, מה היחסים בינה לבין בעלה.

אנט דולצ'ין

תמיד חשבתי שאמות בגיל 30...

אולי כמה פעמים, כשנסעתי לצורך ענייני. ליאון הוא לא אדם המתגעגע למי שהיה. הוא חי בהווה: לא בעבר ולא בעתיד. באמת, מאז סיים את תפקידו, נסעתי פעמיים לחו"ל, והוא לא. זה לא שאני יותר עסוקה ממנו: אני ממשיכה להיות כמו שחייתי קודם. הקצב של חיי לא השתנה.

אריה תמיד נסע לבד. אולי זה מפני שהוא נסע לוונצואלה ואני לאנגליה. לחור. **הבעל: "אני לא יכולה לדבר איתו..."** **כשישיו הוא** באמת יותר בבית, מאז שהוא אינו יושב-ראש ההג'

תמיד חשבתי שאמות בגיל 30. אני לא חושבת על העתיד הרחוק. יש לי כל-יך הרבה מול שנשארתי בחיים במלחמה (מלחמת-העולם השנייה). אחר-כך היו לי בעיות בריאות. הכל עבר. את זה אני מעריכה. אני אומרת כל בוקר: "תודה!" אני לא יודעת למי לאמר, מפני שאני לא אשה רתית. כשנכר-אדם רואה שכל המישפחה הלכה — הסבא הלך באושוויץ, הרודה, כולם — כולם הלכו... אני לא יכולה לחשוב על עתיד רחוק. אני לא מהפשת יותר סיפוק בחיים, יותר אושר. אני חושבת שמה שיש לי בחיים זה יותר ממספיק.

● "אשחיו של":

"לא הייתי מתגאה"

במקום לאה רבין..."

אין זה אומר שאני אשה מאושרת. מי שהיתה לו ילדות קשה, כמו שלי, קשה לו לשכוח. במשך שנים חשבתי שאף-פעם לא אוכל ליהנות.

עוגת-גבינה דיאטטית

אנט ואריה דולצ'ין מתגרשים! זוהי אחת השמועות המסתובבות בעיר, ועם שמועה אין מתווכחים, נקודה. לפני כמה חודשים הודיעה אנט, אשתו החרדי-ימני, על כוונתה לרוץ לכנסת ברשימה עצמאית. אנט כבר הפתיעה בעבר בדיעותיה, המנוגדות לדיעותיו השמרניות של בעלה, והתיקושרת חגנה מסביבה בשנים האחרונות. הפעם גם השמועות התחילו חוגגות. התלבטנו היכן לקיים את הראיון. בסוף הודיעה לי: "יש לי עוגת-גבינה דיאטטית, וכבר אכלתי ממנה שתי חתיכות..." כל הגישה שלה בשיחות-הטלפון בינינו, לפני הפגישה, שפעה ביתית — רקע די מבין לבירור שמועות שכאלה. האווירה בפגישה אכן היתה ביתית: רהיטים עתיקים מאנגליה, כמה רכישות מסין. אלון — בנם היחיד של אנט ואריה — נפרד מאיתנו, אריה דולצ'ין לא היה בבית. אנט דולצ'ין, אשה דקה, השומרת כל חייה על דיאטה קפדנית, גבות דקות מצויירות, פני בובה — היא מארחת די קופצנית. הנינוחות היא ממנה והלאה. היא מקרנה מציבורים לא-מנוצלים של אנרגיה. לא התרשמתי שמעורבותה הפוליטית היא תוצאה של "חושבים" יסודי, כי אם תגובה אימפולסיבית על שיעמום, רצון לעשות, להשתתף. ידיעותיה המעניינות ודבריה הנבונים לא חיפו על הרגשה עמומה של השלמה, אולי קצת עצב. אנט הכחישה מכל וכל את השמועות כאילו היא ובעלה עומדים להתגרש. תמונת-המצב שצוירה, מאז שסיים בעלה, לפני כמה חודשים את תפקידו הרים, אינה מנסה להתחבד. בכל זאת, בכמה קטעים, גלשה לנימה של התרסה. אנט תיארה את עצמה כאשה המוציאה שפע של אנרגיה במשך כמה חודשים, ואחר-כך מתכרבלת בביתה. אז אחרי ההצהרות הפוליטיות ושלל הרכילות: אנט דולצ'ין לא מתגרשת, לא רצה לכנסת.

הקצב שלו? הוא התאים את התיאבון למה שיש בתפריט, מבסוט ממה שיש. מה יש עכשיו? מעט שיחות-טלפון! אמנם, אנשים מחפשים אותו, שיעזור לזה ויתערב בזה, אבל יש לנו הרבה פחות שיחות-טלפון.

כשאנחנו יוצאים לאירוע פומבי, יש פחות תשומת-לב אלינו. לי זה ברור. הכנתי עצמי שכל הדברים שהיו מסביב באים והולכים עם התפקיד. אני חושבת שגם בעלי חושב כך.

מה זאת אומרת, "חושבת"? אצל ליאון אי-אפשר לדעת. הוא איש מאוד-מאוד סגור. אני לא חושבת שהוא בורק את עצמו, לא נותן לעצמו דין-וחשבון. למשל, אני תמיד מצטערת: למה אמרתי ככה? למה לא עשיתי ככה? הוא — אף-פעם אחת לא!

זה נותן לו כנראה הרבה כוח. לא פגשתי אדם כמוהו, שיכול ככה להיני תק. זה גורא מפריע לי, שאני לא יכולה לדבר איתו על דברים רבים. הוא פשוט לא רואה חלק מהדברים. יש דברים שאנחנו פשוט לא מדברים עליהם.

פעם חשבתי שהוא נהנה מכל האיי-רועים שהיו מסביבו, כשהיה בתפקיד. נכון שזה נראה כך? אבל מסתבר לי שהוא מבסוט גם היום.

יש בינינו הברלים נוספים: לו יש המון ביטחון-עצמי. לא, זאת לא חוות. אני חושבת שזה אמיתי. אם זאת חוות, אז הוא שיכנע גם את עצמו. גם אני השתכנעתי, לפי מה שאני רואה, שזה מאוד עמוק.

לפעמים אני כותבת מאמר, ונרמה לי שזה לא די טוב. אני חושבת לעצמי: "בטח לא פרסמו את זה..." הוא פשוט לא מבין אותי, מאין החששות שלי.

בעבר באמת ראיתי אותו פחות: פעם היה יוצא ב"ז, ב"ז וחצי בבוקר מהבית. היום הוא יוצא ב"ז וחצי בבוקר. הוא נמצא ארבעה ימים בשבוע בבית-הח-פוצות, ויומיים בסוכנות. יש לו איזה משרד שם, נדמה לי. הוא, כנראה, סר-גר עניינים. חוץ מזה, הוא עסוק שלושה ימים בשבוע עם הדיאלוגיה — ככל פעם, חצי יום.

בחודשים האחרונים מצבו הידרדר, בערך מחורש אוגוסט. עכשיו מצבו סטאטי. אז יוצא שהוא עסוק.

כשסיים את תפקידו, חשבתי שנס-פיק ללכת לסרטים. לא יצא. הוא אוהב לקרוא הרבה. זה לא גורא שהבעל נמצא בבית, אם יש דירה די גדולה. אם מדובר על דירה של חדר-שניים — זה סיפור אחר. מפריע לי, לפעמים, כשאני מנסה לכתוב והוא מקשיב לטלוויזיה.

בעבר לא היה בערכים בבית, או זה לא הפריע. אבל הוא לא איזה גורדיק שמבקש, כל הזמן, קפה או תה. אני גם

ענת סרגוסטי, העולם הזה

עם אריה-ליאון: בחתונה ובימי-החור
זה, לא נורא שהבעל נשאר בבית..."

עם שימעון פרס
"לא, לענות למכתב — זה סוף של יחסים"

אריה דולצין
דיאליזה — שולוש פעמים בשבוע

מה בעצם מפריע לי יותר מכל? מדוע אני מרגישה צורך לקפוץ למים הקפואים? מפני שהמערך מדבר כל הזמן, למשל, על "הבעייה הדמוגרפית". זאת שפה של פוליטיקאים. אני שים לא מבינים על מה הם מדברים. הליכוד מדבר בשפה של העם. לכן רציתי לרוץ. להסביר את אותם הדברים בדיוק בשפה של העם. בכחיר. רות אינך צריכה לעשות רושם טוב, אלא לשכנע. נציגי המערך חושבים על עצמם, לא על הקהל, רק על עצמם. הליכוד מנהל דיאלוג, ואילו המערך — מונולוג.

שימעון פרס: "הוא לא ענה!"

שימעון פרס חוזר כל הזמן על המונח "ועידה בינלאומית". אני פשוט לא מבינה למה. הרי יש לו בעיית... איך אומרים זאת בעברית? אמנות.

אסור לו לאמר משהו שהוא לא יכול להוכיח בתקופה הקרובה. זה לא בטוח. אין לו בכלל שולחן, אין לו עדיין אורח מהצר השני של השולחן. שום דבר עוד לא מוכן, אז למה לדבר על זה.

האם אמרתי לו את כל זה? אני לא כל-כך ביחסים איתו. הייתי היועצת שלו לענייני זכויות-האדם. אנשים כמו יוסי ביילין לא נתנו לי לעשות שום דבר. אני נורא מאוכזבת. כן, זה נורא פגע ביחסים בינינו. כתבתי לו מיכתב, טילפנתי, כדי להסביר את המצב. עד היום הזה לא קיבלתי תשובה. זה הרבה הכי מעליב שיש, לא לענות למיכתב או לטלפון. אני לא יכולה לעבור על זה לסדר-היום. זה סוף של יחסים!

עתידי: "מאוד הייתי רוצה לעשות משהו!"

מה אעשה עם עצמי, אם אחליט באמת שלא לרוץ לכנסת? אולי אנסה לכתוב יותר.

חבל, היתה לי פינה ברדיו, פעם בחודש בעמדה אישית — זה הסתיים. לא רבים קוראים את העמודים המערכתיים בעיתונים, כך שגם אם אני מצליחה לכתוב — אין לכך הרבה תהודה.

יכול להיות שלקראת הבחירות אשתתף באיוושה מיסגרת.

אני נורא חוששת מהבחירות הבאות, מפני שכוחה-השיכנוע של הליכוד עולה על כוחה-השיכנוע של המערך. מאד הייתי רוצה לעשות משהו. אילו יכולתי לראיין בטלוויזיה, משהו באנגלית... בעלי? קשה לי לדעת אם יש לו תוכניות, קשה לי לדעת מה הוא חושב.

שפות: אנגלית, איטלקית, צרפתית ועברית. יש לי שפה נוספת, פאסיבית — ספרדית.

אם לא ארוץ לכנסת, אני מתכוונת לנסוע לספרד, לשפר את הספרדית שלי.

מדוע לא פיתחתי קאריירה מרשימה יותר? מפני שחסרה לי אמביציה. יש לי אנרגיה, אבל זה לכמה חודשים. אחר כך אני צריכה להיות בבית תקופת-מה. האמת היא שאלון בני היה מרכז חיי. מכיוון שכעת הוא גדול, חייל משוחרר, חשבתני שכדאי שאהיה מעורבת בפוליטיקה. לכן הכרתי שאת שוקלת לרוץ לכנסת.

עכשיו מה התחדש? עוד לא ירדתי מהעניין הפוליטי. כן, אני יודעת שאנחנו מתקרבים לתאריך הבחירות. נתתי לעצמי אולטימטום — ביוני — והנה, אנחנו כבר ביולי.

אני מתחילה להיות פוליטיקאית אמיתית: לא מקיימת הבטחות...

יש בעיית הכסף: דיברתי עם כמה אנשים שאני מאוד מעריכה את החוש הפוליטי שלהם. הם העריכו שאני יכיר לה לקבל 10 אלפים קולות. אבל כדי לעבור את 10 האלפים ולהיכנס לכנסת, אני צריכה לעבור המון-המון ולבזבז הרבה כספים.

אני לא מסוגלת לבקש כסף! אני פשוט לא מסוגלת! במחשבה שניה, חשבתני שזה לא חשוב רק להיבחר — אני רוצה להיבחר — אבל חשוב לרוץ: הרבה אנשים מצביעים ליכוד, מפני שזה ליכוד וזה רוח. אולי לי היו מקשיבים, ולבסוף מצביעים מערך או אפילו ר"ץ. לפחות לא היו מצביעים ליכוד!

ציון צמיר, העולם הזה

אנט בשיחה
מארחת די קופצנית

אבל אמרו לי שעיקר תשומת-הלב תהיה עלי, רכילות, ולא על דיעותי. והנה, איזו רכילות כבר מספרים עלי גירושין.

אני חושבת שלא ארוץ. זאת לא החלטה סופית. בדרך-כלל, אני מחליטה וזהו. הפעם אומרים לי שכדאי לי, אז אני שוב שוקלת ונרתעת, ושוב אומרים לי...

"הפסקתי לעשן"

זה יותר משנה, אולי שנתיים, שאיני מעשנת. יש לי תמיד קופסת-סיגר'ות ליד: בחדר, במיזווה, בארנק, אבל אני לא נוגעת בסיגריות.

מאז שהפסקתי לעשן, הפסקתי כמעט לכתוב. קשה לי לכתוב בלי סיגריה. מה רציתי לכתוב? לא, לא אוטו-ביוגרפיה. רציתי לכתוב ספר-מתח. כתבתי אולי 40-50 עמודים. קראתי — וזה לא היה מעניין. קרעתי את זה.

אילו היה לי בעל צעיר יותר — יכולתי לנסוע איתו, לעשות יותר חיים. אבל אני לא חושבת על זה.

לולא הייתי "אשתו של"? היה לי קשה יותר להיכנס לעניינים.

המאמר הראשון שלי, בספטמבר 1978, היה ממש פצצה: אבל זה כמו כל דבר, כשיש לך שם ידוע: קל מאוד להיכנס, אבל אחר-כך הרבה יותר קשה להחזיק מעמד. לא מפרגנים. מנסים להוכיח שהכל, הכל, בגלל השם, ומפצים רכילות עליך.

שאר "הנשים של"? הן לא אהרו אותי. הן לא אמרו לי זאת בפנים, אבל. אני צפיתי כל זאת, כולל הרכילות האחרונה. אני תמיד מתארת לעצמי את התסריט הגרוע ביותר שיכול להיות, ואני יש לי רק הפתעות טובות. בעלי חושב ההיפך — ואחר-כך הוא מתאכזב. אחר-כך הוא גם שוכח...

אף-פעם לא חיפשתי חשיפה. היה לי פשוט מול עם התיקשות. עכשיו היתה תשומת-לב, מפני שבאמת חשבתני לרוץ לכנסת ברשימה עצמאית.

דווקא סירבתי לראיונות בחודשים האחרונים. אני מבינה את הגימיק הט' מון ב"אשתו של", אבל אני לא אהבתי להיות "אשתו של". היה לי חשוב להיות בזכות עצמי. מעולם לא עניתי לשאלות כ"אשתו של".

אני לא הייתי מתגאה לפרסם ספר כמו סיפרה של לאה רבין, כל הזמן אשתו!

תמיד הייתי מאוד לא-שיגרתי. בעבר זה בלט אף יותר.

בחדרה קוננו-נציונלית תמיד שיחקתי את "אשתו של". אבל מעולם לא הבנתי מדוע עלי לשבת לצד בעלי כמו

קוף קטן ולהגיד, על כל מילה שהוא אומר: "כן!"

ילדים: "לא רציתי ביותר ילדים"

יש לי רק בן אחד: הוא הקטן, הוא הגדול והוא הבינוני. לא רציתי ביו"תר ילדים. גם אני בתי-חדדה.

אני לא יודעת אם הייתי הופכת אמה טובה ליותר מילד אחד. הרגשתי שזהו זה.

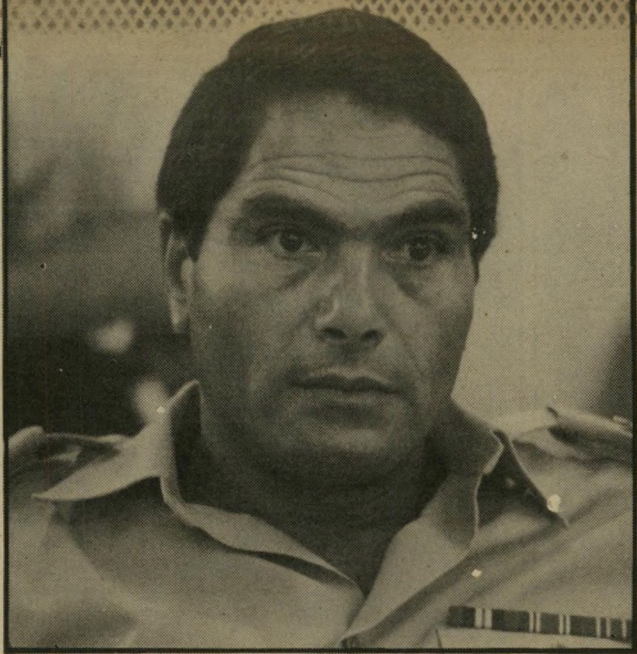
במישפחה שבה האבא איננו בבית, הילד צריך יותר תשומת-לב. זה היה לי קשה לתת ליותר מילד אחד.

הוא קשור לאבא שלו, אבל אני זאת שהייתי צריכה לגדל אותו. על בעלי לא יכולתי לסמוך, הוא היה עסוק מדי. לפעמים היתה באה אמה שלי לעזור לי, אבל זה היה קשה. הילד היה חולה. ככה זה עם ילדים, צריכים להקדיש להם את כל הזמן.

קאריירה: "אני חושבת"

שלא ארוץ לכנסת!

אני אוהבת את עבודתי. אני מתרגמת סימולטנית בארבע

קשה להיות נציב שירות בתי הסוהר ולסיים בשלום את התקופה הקצובה, קשה גם להיות מועמד ל' תפקיד מבלי למעורר. כשישמש רפי סוויסה בתפקיד הנציב הוא עורך סערות רבות ופרש מתפקידו, אחרי שהואשם בהדחת עדים, כדי לעזור לבנו דוד סוויסה, שהואשם בשוד. אחרי פרישתו מונה דוד מיימון לתפקיד הנציב, אך הוא פרש אחרי 10 חודשים בלבד בתפקיד. המועמד הבא לתפקיד היה תת-גונדר שלום רוזיליו, אולם גם הוא הסתבך בפלילים ונאלץ לפרוש.

השבוע גזר עליו בית-דין ששפט הש' לום בתל-אביב תישעה חודשי מאסר על-תנאי, וקנס בסך 6000 שקל. רוזיליו הורשע על סמך הוראתו, ובמסגרת עסקת טיעון, בעבירות של מירמה, הפרת אמונים והטרדת עד. האישום המקורי על קבלת דירה, כשור חד מהקבלן שלום גניש, בוטל במסי' גרת עסקת הטיעון. באוגוסט 1985 מונה רוזיליו לדרגת

מעבר למקובל. עוד עולה מכתב-האישום, שהוגש על-ידי התובעת, עורכת-הדין רחל גורשמיט, שבחודש יוני חתם רוזיליו במישרו של גניש על חוזה לקניית דירה בהרצליה. על גב החוזה צויין, כי מחיר הדירה הוא 90 אלף שקל. נרשם גם כי התשלום התקבל במזומן עם חתימת החוזה.

התביעה טענה עוד כי גניש הוא זה ששילם מכספו הפרטי סכום של 29 אלף שקל, והורה לאנשי מישרו לציין שהסכום התקבל מרוזיליו על חשבון רכישת הדירה. בדצמבר אותה שנה שילם גניש 60 אלף שקלים נוספים, ובכך שילם למעשה את מלוא מחיר הדירה שרכש רוזיליו.

מיד אחרי חשיפת הפרשה פנה ח"כ מרדכי וירשובסקי, שהיה אז יושב-ראש ועדת המישה של הכנסת, לשר המישרה חיים בר-לב, ודרש להעביר את הפרשה לבדיקת מבקר-המישרה, חיים ארן. שבוע אחר-כך הורה בר-לב לניצב בנמין גילעד, הממונה על

תפקידים מיוחדים במישרת-המישרה, לחקור את הפרשה. כשיחה שניהל בר-לב עם רוזיליו, הורה זה כי חתם על חוזה לרכישת דירה עם גניש בזמן שהיה אסיר בכלא אייל, אולם הסביר כי תנאי רכישת הדירה סוכמו עוד לפני מאסרו של גניש. רוזיליו אמר שגניש והוא ירדו שנים רבות ומשום כך גם רכש את דירתו מגניש.

כאשר לתשלום עבור הדירה, הכ' חיש רוזיליו מכל וכל שגניש הוא ששילם עבור רכישתה. הוא גם הכחיש כל קשר בין רכישת הדירה לבין תנאי מאסרו של גניש, וטען כי לא נתן כל טובות-הנאה או תנאים מיוחדים ל' ירדו.

ב' באוגוסט 1985 מונה רוזיליו לתפקיד ממלא-מקום נציב שירות בתי הסוהר, ובו ביום חתם על החלטה להחריף את גניש בתום שני-שלישים מתקופת מאסרו.

בסעיף 96 לפקודת בתי-הסוהר, נוסח חדש, תשל"ב 1971, נאמר: "לא יקבל סוהר כל הענקה מאסיר או מי ירדיו של אסיר או ממבקריו ולא יהיו לו ענייני מיסחר איתם." בסעיף 131 לאותה פקודה נאמר: "העובר עבירה על פי פקודה זו או תקנה שהותקנה מכוחה ולא נקבע לאותה עבירה עונש — דינו מאסר שנה או קנס."

בסעיף 96 לפקודת בתי-הסוהר, נוסח חדש, תשל"ב 1971, נאמר: "לא יקבל סוהר כל הענקה מאסיר או מי ירדיו של אסיר או ממבקריו ולא יהיו לו ענייני מיסחר איתם." בסעיף 131 לאותה פקודה נאמר: "העובר עבירה על פי פקודה זו או תקנה שהותקנה מכוחה ולא נקבע לאותה עבירה עונש — דינו מאסר שנה או קנס."

בסעיף 96 לפקודת בתי-הסוהר, נוסח חדש, תשל"ב 1971, נאמר: "לא יקבל סוהר כל הענקה מאסיר או מי ירדיו של אסיר או ממבקריו ולא יהיו לו ענייני מיסחר איתם." בסעיף 131 לאותה פקודה נאמר: "העובר עבירה על פי פקודה זו או תקנה שהותקנה מכוחה ולא נקבע לאותה עבירה עונש — דינו מאסר שנה או קנס."

בסעיף 96 לפקודת בתי-הסוהר, נוסח חדש, תשל"ב 1971, נאמר: "לא יקבל סוהר כל הענקה מאסיר או מי ירדיו של אסיר או ממבקריו ולא יהיו לו ענייני מיסחר איתם." בסעיף 131 לאותה פקודה נאמר: "העובר עבירה על פי פקודה זו או תקנה שהותקנה מכוחה ולא נקבע לאותה עבירה עונש — דינו מאסר שנה או קנס."

במדרינה

(המשך סעמוד 7)

היא נתנה לי להבין שאני מפריע לה. "הייתי אומלל. לא האמנתי שאכן דבר כזה קורה לי. הנה אני כאן, מת' געגע לבנותי הקטנות, שאותן גידלתי כמעט לבד. סוון לא אהבה לעבוד קשה. ולפתע איני יכול לראותן.

אחרי כמה ימים התאוששתי ופניתי לאחד המנהלים במחלקת-האשרות. סי' פרתי לו את סיפורי. תשובתי היתה דר' מה. רק אשתי תוכל למלא את הבק' שה'.

האשה צריכה להזמין. או פנה שפירא לעורך-הדין מנשה בר-שילטון, שכתב מיכתב לשגריר ארצות-הברית תומס פיקרינג.

"מה היתה אומרת דעת-הקהל כאר' צות-הברית, אילו מרשי היה חוטף את ילדיו (בהנחה שהיו נולדים בארצות-הברית) ומביאם לישראל, והשגרירות או הקונסוליה הישראלית היתה מסרבת להעניק לאמם אשרת-כניסה לישראל כדי לטפל בהחזרת הילדים ולנהל דיו' נים בבית-מישפט ישראלי?" שאל בר-שילטון.

על המיכתב השיב ויין ליינג'נגר, הקונסול הכללי. "על-פי סעיף 214 לחוק ההגירה האמריקאי, כל הזרים הנכנסים לארצות-הברית נחשבים כמי להעניק לאמם אשרת-כניסה לישראל כדי לסתור הנחה זו, חייב המבקש הור להביא הוכחות מוצקות לקשריו עם ארץ מוצאו, קשרים שיחייבו אותו לשו' הביתה בתום שהות קצרה בארצות-הברית. שפירא אינו יכול להביא הוכחות כאלה, שכן שלו' שה מבני-מישפחתו, אשתו ושתי בנותיו, שוהים בארצות-הברית. פקיד ההגירה פעל נכון כשהציע לו למלא את בקשת-ההגירה רק אחרי שאשתו תזמין אותו לבקרה שם."

תשובה יבשה, עניינית, שאינה פות' רת את בעייתו של שפירא.

פרטי לגמרי. ועוד: בתצהיר

דוכי אדם כיצד התחלתי לעשן חשיש"

סיפורה של נטע

פלומין, הבת של

חברת-ילחיים של נתן

יונתן. שהסתבכה

במישפט-סמים.

אילנה אלון

בסידרה של מישפטים, שבהם נאש' מו צעירים אחרים בהספקת חשיש לא' חרים ובצריכת הסם המסוכן בעצמם, היתה מעורבת גם נטע פלומין, בת 20, רקדנית בלהקת קול ודמסה.

היא הודתה בשימוש בחשיש בהו' רמנויות שונות, ביחד עם אחרים. הור' אתה הוגשה לבית-המישפט, והיא מג' לה סיפור של ילדה טובה, בת למיש' פחה מיוחסת, שיחד עם ירדים הגיעה לשימוש הראשון שלה בחשיש.

נטע היא בתה של גילי פלומין, חברת-ילחיים של המשורר נתן יונתן. **ובך סיפורה נטע למישטרה:** אני מעוניינת לספר לך את כל האמת ורק האמת בעניין שלי עם השימוש בסמים.

התחלתי לעשן סמים בארצות-הברית — מריחואנה, וזה בלבד. חיתי שם מאוגוסט 1984 עד אוגוסט 1985. גרתי בניו-יורק עם אמי, גילי, והי' חבר שלה, נתן יונתן. שם למדתי ריקוד אצל יגאל פרי ואלווין איילי, על חשבון מילגה שקיבלתי בארץ ממשא

נתן יונתן וגילי פלומין

כוס ועניה I LOVE YOU

אפרתי, שהוא מנהל וכוריאוגרף של להקת קול ודמסה. בניו-יורק היכרתי, בין היתר, ישרא' לים שחיים שם היום וכאלה שחזרו לארץ. איתם עישנתי מריחואנה באמי ריקה, בבית של זומי. וגם עם חברי' בשם מיכל בת 17, שהוריה עובדים שם. מיכל אמורה לחזור לארץ כדי להת' גייס. עישנתי איתה מריחואנה בבית הוריה בניו-יורק.

חזרתי לארץ באוגוסט 1985, ואני גרה עם אמי והחבר שלה בקיראון. בהתחלה כמעט לא יצאתי לבלות, כי לא היכרתי את המקומות. יום אחד החלטתי ללכת לבלות בקולנוע דן. הלכתי עם חברות מהש' כונה, ושם פגשתי את נתן. הוא היה חבר שלי לפני כמה שנים, היכרתי אותו לפ' ני ארבע שנים.

כשחזרתי מחו' והלכתי לקולנוע דן, פגשתי את נתן בשנית. המיפגש הראשון היה לא-מתייב. הוא שאיר לי את מיספר-הטלפון שלו, ואמר שאם ארצה — אתקשר. ככה התחלנו את החברות שלנו. אני היכרתי אנשים שחנן גר איתם בדירה בבתיים, ברחוב בלפור.

עישון מבקבוק שמסו. חנן לא העולם הזה 2653

עיסקה בכלא

חמורים, נגר קצינים בכירים, ננקטו מיד צעדים חמורים יותר. עושה רושם שכאן מורחים את העניין." ימים אחרים לפני שהוגש נגדו כתב' האישום, הודיע רוזיליו על פרישתו מהשרות. ב' באוקטובר הוא יצא לחופשה של חצי שנה. במסגרת הי' חופשה הוא המשיך לקבל משכורת מלאה ורכב צמוד ללא הגבלת דלק. נוסף על כך קיבל רוזיליו מענק פרישה על-פי גובה חצי משכורת לכל אחת מ-30 שנות שירותו.

רוזיליו מסר שפרישתו באה מסיבות בריאותיות. אולם אילו היה ממשיך בתפקידו, והיה מועמד לדין, קרוב לוודאי שהיה מושעה מתפקידו. השי' עייה כזו היתה פוגעת במשכורתו החודשית, ובמיקרה של הרשעה עלולה היתה גם הפנסיה להיפגע. אי לכך חבר רוזיליו בפרישה מרצון, שרק הטיבה עימו.

בכתב-האישום טענה התובעת ש' רוזיליו אמנם החזיר לגניש את 90 אלף השקלים, אולם רק אחרי חודשים אחרים, כשהוא שומר את כספו ב' חסכוניות. כתוצאה מכך צמחה לו טובת' הנאה שהגיעה ל-16 אלף דולר, וכתוצאה משמירת הכסף בכנוס נוסף לו רווח של 3000 שקל.

סעיף נוסף שהעלתה התביעה היה הדחת עד. רוזיליו ניסה להניא אחד מחברי ועדת-השיכונים של שירות בתי הסוהר לא למסור פרטים מסוימים נגדו במהלך החקירה, ואף דרש ממנו למסור עדות-שקר.

השבוע הורשע רוזיליו אחרי עיס' קתטיעון שהוציאה את העוקץ מכתב' האישום.

יוסי עין-דוד

קישרי ידידות

באוקטובר 1985 חשף העיתון "מעריב" את העובדה שרוזיליו חתם על חוזה לרכישת דירה מהקבלן שלום גניש, בעת שגניש היה כלוא בבית-הסוהר. גניש נשלח אז לרצות תקופת מאסר בת שישה חודשים. האישום שהוגש נגד רוזיליו בספטמבר 1987, עולה שגניש הגיע לריצוי המאסר ב' באפריל 1985.

בהוראת רוזיליו, אושפו גניש ב' מרפאת בית-המעצר ברמלה. למחרת היום הועבר, בהוראת רוזיליו, לכלא אייל. שהוא הנוח ביותר בין בתי-הכלא, ובעל תנאי-כליאה משופרים. ככלא אושרו לגניש חופשות רבות, מעל ר'

ציון צפירי, העולם הזה

דפנה ברק: קובי ותמי פרק ב' הפיי'אנד? אולי! בינתיים!

שזאת וזאת היא לקוחה שלי" הם, החברה של תמי, ידעו שאני לא סובל את כל זה, ולכן הם לא אהבו אותי. בכל-פעם ניסיתי להעיר לה: "תמי, למה התראיינת פה? למה התראיינת שם?"

פעם ריאיינו אותה על תחתונים גברים — אותה ואת פנינה רוזנבלום. ניסיתי להסביר לה שהיא לא צריכה להתראיין על דברים כאלה, מפני שאיך זה מוצג? כאילו תמי, שהיו לה כליך הרבה גברים ומבינה בגברים, מבינה גם בתחתונים שלהם. אז מה היא ענתה לי? "אז למה לא אמרת לי לא להתראיין? אתה החכם בין שנינו?"

● **טריקט-טלפון:** (כשהצטתי לתמי, לפני שבוע, להעביר את צריכת לוקט העסיסית שבינה לבין קובי לפורום יותר אינטימי מכלל האומה, היא חשבה-חשבה, ולבסוף ענתה: "ומה אם אצלצל אליה והוא יטרוק לי את הטלפון?") בטח שאטרוק לה את הטלפון! ומה? אחרי כל מה שעשתה לי, את מצפה שאנהג אחרת? היא כבר צילצלה אלי אתמול (ביום הרביעי) וטרקתי לה! איך היית נוהגת במקומי? (הסברתי לו שבכל-זאת כדאי לו להחזיר את כל העניין לתחום-הפרט).

★★★ **יום השישי** בבוקר טילפן אלי קובי, כשהוא נרגש: "אני רוצה להודות לך! אני חייב לך תודה: אתמול תמי טילפנה אלי בלילה... (הפסקה ארוכה), לא טרקתי לה את הטלפון. דיברנו. היא הבטיחה שתהיה איזו התנצלות בשמה, או בהברה, או משהו. הפיי'אנד? אחר-כך קובי שוב נעלם, ושוב התלבט, ושוב התבלבל. בשלב הזה, אני התלפתי סרט.

פרקליטה, אלא-מה — הוא הפרת הבטחת-נישואין. תמי סיפרה איך הבטיח לה קובי שוב ושוב נישואין וחשב עלי-כך לראשונה רק כשפגש אותה, "כאילו לא נולדו נשים לפני...") להר"ם: אין שום אמת בשמועות כאילו הבטחתי לנשים נוספות נישואין, ושכחתי לקיים. לא התכוונתי בכלל להתחתן עם תמי. יש לה תכוונות נמרדות, והתכוונתי להיות איתה... אבל להתחתן עם תמי? מה פתאום! (מי שמתמצא במהלכי-הכוכבים הבטיח לתמי, בנוכחות קובי, ששם היא תהי חתן, זה יקרה בחודש פברואר 1988). משעבר פברואר, ותמי עדיין היתה רווקה, הסתבר שהכוכבים שכחו למלא את הבטחותיהם, או שאולי החוויה ככוכבים, או אני, היינו חלק מה-ריל".

● **חיי-זוהר:** (הוא כל הזמן אמר שהוא שונא להצטלם, שונא ללכת למסיבות, אבל הצטלם, ומתברר שגם מאז שנפרדנו — הוא מופיע במסיבות, בלעדיו" סיפרה לי, בסרקאזם, תמי). לא אהבתי את כל המסיבות האלה. הציג לומים והפירסומים — זה לא עשה לי טוב, כרופא. אי-פעם לא הבנתי איך יצא כל פרט מהחיים שלי עם תמי לעיתונים. עכשיו אני מבין!

תמיד היא סיפרה לי שאין לה מושג איך זה דלף לעיתונים: היא סיפרה רק לעיתונאים שהם חברים טובים שלה, והיא לא יודעת מה קרה... עכשיו אני מבין שהכל יצא ממנה! היא חיה במעין בית-זכוכית. לי הפירסומים האלה הויקו. גינקולוג צריך להיות דיסקרטי. כשלקוחה שלי מוסרת דרישת-שילום ללקוחה אחרת שלי, אני עונה: "תמסרי לה אישית מה שיש לך לאמר לה. אני לא מאשר

של תמי: ● **ההלוואה שלא הוחזרה:** לא ביקשתי מתמי שום הלוואה. מרובר על טבעת שקניתי לה. הטבעת עלתה 800 דולארים. אמרתי לה שאם זה לא מוצא-חן בעיניה, היא יכולה להחליף אותה בפרני (תנות-תכשיטים). היא החליפה אותה בתכשיט הרבה יותר יקר, והביאה לחנות תכשיטים שלה. ההפרש הסתכם ב-600 דולארים. לפי דעתה, אני הייתי חייב לשלם את זה לפרני. אמרתי לה: "אני מוכן לרשום לך המחאה על סך 600 דולארים, אבל לא לפרני!" היא התעצבנה והתחילה לצווח.

אחרי שנפרדנו התחילה להשאיר לי הודעות בזמורה האלקטרונית (הפר) תחת במילים: "כאן דוקטור זר...": "עכשיו הסכום עלה ל-15 אלף דולארים. עכשיו הסכום כבר עלה יותר..." זהו בעצם ניסיון חסיטה: זוהי סחטנות! ● **עלתה ביתה:** (במכתבו של קובי לתמי, באמצעות פרקליטה, הוא הודיע שתמי בעצם עלתה ביתה ביחסיה עם גברים, כשגמרה אומר לקשור קשר עימו. תמי נעלבה: "מה, כשצילצל אלי הוא לא ידע שאני דוגמנית?") היא לא הבינה בכלל מה זה "עלתה ביתה", מה, אחרי שהיו לה יחסים עם סוחר-סמים (אולטי פרי המרצה עונש-מאסר בארצות-הברית בעוון מיסחר-בסמים), זאת לא עלייה ברמה, להיות חברתו של רופא מכובד? להיפך — אני כבר יודע שאותי ישאלו בעתיד: "מה, אתה זה שהיית החבר של תמי?" אני אצטרך לתת הסברים: זה עלול להרחיק כמה נשים ממני! ● **התלונה:** (אחד הסעיפים במכתב תביעה של תמי לקובי — באמצעות

אילו הייתי פותחת במישק-אסור סינאציות, התואר "הגינקולוג", בי האהירייה, היה נצמד בשבועיים האחרונים לדוקטור קובי זר, "החבר-לשעבר של" תמי בן-עמי, הדוגמנית בהא-היריעה.

חודשים רבים עברו עלי בשלווה, מבלי שידעתי פרטים מדויקים אודות הדוקטור זר וגברת בן-עמי. לפתע הפכו השניים, בשבוע האחרון, ל"קובי ותמי", והחלטו לערבב אותי ואת עמי-ישראל בפרטייה-הפרטים של האקס-יחסים בן-נשים.

ביום השלישי בערב, כאשר פורסמו בהעולם הזה האשמותיה של תמי בן-עמי נגד חבר-לשעבר קובי זר, צילצל אלי זר, התנצל על כי אי-אפשר היה לאחר את, והתחיל בכך סידרה של שיחות מבלבלות ומתלבטות, ששבו אל אותה הנקודה: "מה עלי (על זר) לעשות?"

זר, ששב מחו"ל שלושה ימים קודם-לכן, כינה את הפירסומים של בן-עמי נגדו "מעשה נבלה", והשתפך: "היא (תמי), שתמיד הרגישו כמה היא אוהבת את מי שפחתה וכמה היא אשת-בית, לא חשבה שגם לי יש מישפחה, כשפירסמה את כל הרברים האלה נגדי? העיתון לא היה מיקרי. זה תוכנן בכוונה לתקופה שבה שהייתי בחו"ל. היא ידעה שאני נוסע, עשו ממני עברייני נמלט: אני שוקל לתבוע אותה לדין על הוצאת-דיבה. אני ממש חושב על זה! כל הרמים האלה כאילו אני זקוק לטיפול פסיכולוגי!"

קובי פירט את תגובתו על האשמותיה של בן-עמי נגדו, מבלי שבעצם שאלתי אותו שאלות ספציפיות. הנה גירסתו, בתגובה על גירסתה

השתתף בשכר-הדירה. הוא רק שילם את חשבון-הטלפון, והשתתף בהוצאות לקניות-אוכל שבועיות. באותה תקופה תנן לא עבר, ואני זו שמימנתי אותו. מהזמן שהיכרתי שוב את תנן וביקרתי ברירה שלו, ידעתי שהם מעשנים ברירה כיית, שזה חשיש בסגירות ובנגים. (פגג — כלי לעישון חשיש, שמאלתרים מפיה של בקבוק או מחפץ צים דומים).

כשהצטרפתי לעישונים מרצוני, כדי לנסות מה זה חשיש, נחנקתי כפי עמים הראשונות, ועישנתי רק בסיגריות, דבר שלא השפיע עלי בכלל. הם היו מסטולים מהעישון כנגג. אני רוצה לציין שלא גרתי ברירה, ולא נכחתי בה כל יום. אבל הם עישנו בתדירות גבוהה. היו גם חזירות, מרי פעם.

בתקופה יותר מאוחרת, כעבור כמה חודשים, הגיע לרירה אדם בשם ברונז, שם-מישפחה אני לא יודעת. בחור צעיר בשנות ה-20. גם הוא היה מעשן חשיש ברירה יחד עם החברה.

מאותה היכרות מחורשת בקולנוע רן עברו ארבעה וחצי חודשים, ואז גמרנו, כגלל סיכסוך בינינו. אז החי-לטי להכיר את תמר הגדולה, ששם-החברה שלה תמי, והיא היתה בזמנו ידידה טובה של תנן, וגם קיימה איתו יחסים בתקופה שאני ותנן היינו חברים. באפריל 1986 נפגשתי עם תמר, שהתגוררה עם אמא שלה בקריית-שולם. היא בת 21 בערך. נפגשנו בכי-כר, בבית-קפה, שם שתינו בירות ודי-כרנו על הרומאן שלה עם תנן. החלטנו לשכוח מהמיקרה, ונהיינו חברות.

באותו היום הלכנו יחד לקולוסאום, שם פגשתי את תנן יושב עם כחורה בשם סיגל, ידידה טובה שלו מקלי-פורניה. לא דיברנו בינינו. רקרתי, ואחר-כך נסעתי עם תמי אליה הביתה. ישנתי אצלה.

שבוע אחר-כך הלכתי עם תמי לא-בית, שגר בנפרד מאמא. תמי אמרה שאביה מעשן חשיש, והיא ידעה היכן הוא מסתיר אותו.

הגענו לרירה, אביה היה בסלון וראה טלוויזיה. תמי ניגשה למיטבה, הוציאה מתוך כוס שהיה כתוב עליה I LOVE YOU תחיתת חשיש, בלי שאביה ידע עלי-כך. אחר-כך לקחה ממנו כסף, ונסענו לישון אצלי בקיראון.

אילתרנו כנג מבקבוק שמפו, שהיה באמבטיה שלנו. חיממתי את הבקבוק כדי שאוכל להכניס לתוכו עט. לאחר מכן מילאתי את הבקבוק עד חציו במים, ועישנו את החשיש. אני לא הרגשתי, כי זה לא השפיע עלי. תמי היתה בעננים.

● **לא בחורה בשבילי.** פעם אחת היא הגיעה אלי עם נערה בת 16 וחצי, שהיא חברה טובה שלה. היא ראתה שאנחנו מעשנות חשיש כנגג, והיא ביקשה להצטרף. אני לא ידעתי אם היא השתמשה קודם בחשיש. ככל אופן, הכנו לה סיגרה ממואלת בחשיש עם טבק. היא עישנה מרצונה. לא הבחנתי בשום שינוי בהתנהגות או בהרגשה שלה.

הקשר שלי עם תמי הגדולה נמשך כחודש ימים. אז תנן ואני חזרנו, והנן ביקש ממני לנתק את הקשר איתה, מאחר שלדעתו היא לא בחורה בשבילי. מאז אני לא בקשר עם תמי.

מאז שחזרנו, היינו מעשנים חשיש כנגג בימי שישי בלבד, אצלי בבית. את החשיש הביא תנן מהדירה בבתיים. כיום תנן עובד בחנות בתל-אביב מהבוקר עד הערב, ואני וקתרין מהבוקר עד הערב. אנחנו נפגשים רק בערבים. הפסקנו להשתמש בחשיש.

● **על כהן דבריה של נטע.** ההוראה של נטע הוגשה על-ידי עורך-הדין שלומי הברשטאט, שניגורו של ברונז קנטו, שנאשם בהספקת סמים לקטינה. ההוראה הוגשה כדי להוכיח כי הקטינה הוזכר עישנה חשיש קודם, וכי כל המבורה היתה מודעת היטב לסם גם לפני הצטרפותו של ברונז.

ברונז נידון על ידי השופטת אסתר קובי לקנס בסך 1500 ש"ח, ומאסר על-תנאי לשנה. יתר המישפטים טרם הסי-תימו.

**המישטרה עצרה אותה בחשד של זנות.
היא חוקרת שורה ארוכה של מעשי
נוכלות. הלן ברחה והסגירה את עצמה**

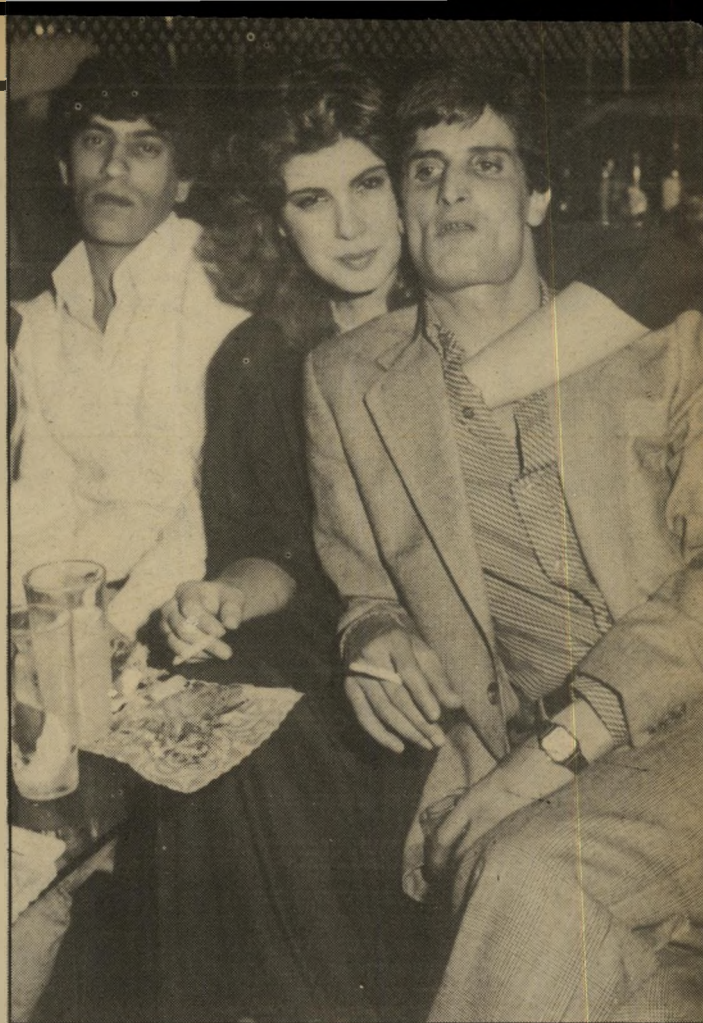
מי זאת, הלן?

במסיבה באריאנה, שם הופיע זוהר לכבוד הוצאת תקליט של אלי עידן, התקשה זוהר לעמוד על רגליו. הוא היה מסומם לגמרי, ולא היה מסוגל לשייר. בין יתר האורחים היו האחים ראובני ואמרגנו של שימי תבורי. אחד מהאורחים ניגש אל הלן, תפס אותה בחולצה ואמר לה: "הלן, אני אשחוט אותך אם תמשיכי להרוס את זוהר ולמלא אותו כסמים! את כבר הרסת אותו לגמרי!"

במשך השנים האחרונות הסתבכה הלן עם מיספר רב של אנשים, מהם לקחה כסף בנסיבות שונות. רובם לא

גדולות בעצמו. חבריו של זוהר תיעבו את הלן. הם ידעו שהיא גונבת את כספו מהופעותיו ורוכשת הרואין בכסף.

קנתה הירואין באשראי, ושלחם אמרה שהסם הוא עבור זוהר. הם לא האמינו שזוהר מסוגל לצרוך כמויות כה

הלן עם זוהר ארגוב (מימין)
שיקום וכסף

הלן תמיר, גרושתו של בועז שר-עבי, וחברתו של זוהר ארגוב ז"ל, נתפסה השבוע על-ידי מישטרת חיפה, בחשד ששימשה כנערת-ליווי ביחד עם נערות ונשים אחרות, שהעניקו שרותי מיין תמורת תשלום.

נשים אלה הופעלו בעזרת כיפרים, ששירתו להן הורעות היכן ממתנים הלקוחות. לרוב התקיימו הפגישות בתימלון. מחיר כל פגישה הסתכם ב-100 שקלים. המישטרה עלתה על אנשי שרות הליווי בעיקבות מורעות רבות בעיתונם, שבהן הוצעו נערות לליווי ולעיסוי.

במהלך חקירתה של הלן תמיר התברר שהיא מבוקשת על-ידי המישטרה בשלושה תיקים של הונאה. שניים מהם תיקים במישטרת תל-אביב ותיק אחד בחיפה.

באחד משלבי החקירה ביקשה הלן רשות מהחוקר לצאת לרגע לשרותים. אחרי שעה קלה הבין השוטר, כי משהו אינו כשורה, ויצא לחפש את הלן. אז התברר לו כי הלן נעלמה.

המישטרה פתחה במצוד ולא גילתה אותה.

אחרי יומיים היא הסגירה את עצמה למישטרה. היא הסתירה בבית ידידים. כשהגיעה למישטרה, סיפרה כי ברחה בגלל היחס הבלתי-אנושי והגס של החוקרים כלפיה.

הלן הכחישה את החשדות המיוחסים לה, וסיפרה כי הירדירה לעולם-הסמים בשנתיים האחרונות. ההמחאות ללא-כיסוי שפיורה קשורות בהתמכרותה לסמים. היא הסבירה כי לא היתה מודעת למה שהיא עושה.

אנשים רבים, שאותם הונתה ורימי תה במשך שש השנים האחרונות, סברו כי הלן חיפשה דרך קלה כדי לשכנע את השופט כי מעשייה-רמאות, שהי מישטרה מייחסת לה, נעשו בהיותה מיטושטת מסמים.

בעבר התראיינה הלן פעמים רבות בעיתונם, ומעולם לא הזכירה את עניין שימושה בסמים, אלא להיפך. בזמנו, כאשר בועז שרעבי, בעלה אז, טען באחת מתביעותיו נגדה כי הלן צורכת קוקאין וסמים אחרים, הכחישה זאת בכל תוקף.

באחד הראיונות סיפרה על חייה עם זוהר ארגוב, והסבירה כמה עז רצונה לגמול את זוהר משימוש בסמים, וכמה היא סולדת מהשימוש בהם. באותם ימים רדפו אחריה סוחרי-סמים שמהם

אמרגן סביון צבר
נבייה מאחורי הנב

אמרגן מיקי פלד
הצטרפה למישרד

הלן עם הבעל בועז שרעבי
חובות שלא נגמרו

הלן-אילנה תמיר-מוזס
ברחה מבית-השמוש

ואני דאגתי לו לכרטיס-טיסה. לא שיי למתי במוזסן וקבעתי עם אנשי מיש רדיהנסיות שהכרטיס ישולם כעבור חודש ימים. בועז חזר והמשיך להופיע. הלן באה אז אלי למישרד, והודיעה לי שהיא מנהלת את החשבונות של בועז ולקחה כסף, כדי לשלם את כרטיס-הטיסה. כעבור שבועיים פנו אלי ממישרד-הנסיעות, שם נודע לי שהכרטיס לא שולם והלן לקחה את הכסף. הלן הצטרפה אל בועז ואלי לנסיעות להופעות ומאחור גבי גבתה כספים מבעלי האולמות והציעה להם להעביר עיטור הופעות. הסברתי לבועז על מעשיה וניטרלתי אותה. מאז לא נסעה איתנו יותר.

בועז כתב אז שירים נפלאים וצייר הרבה, הוא היה אז בשיא פריחתו, והיא הרסה אותו עד שבקושי יכול היה לתפוס קד. לאחר שנפרדו לקח לבועז הרבה זמן לחזור לפעילות, ואני שמח שעכשיו הוא שוב מצליח.

נעמי אדווה
(המשך בעמוד 42)

האחות יפית
חזרה בתשובה

יועץ גברי מזוז וריבקה זוהר
נס בשמו

בעלת-גלריה אמונה לבדי והלן
בשם יוסל ברנר

למחרת נסעה לארצות-הברית, שם פגשה את אליעזר ורן לבדי, שהיה שם לתקופה קצרה, והודיעה להם כי הגיעה לביקור.

ללא ידיעתם פנתה להנהלת הקולרסיום בניו-יורק, שם התקיים כאותו זמן יריד האמנויות העולמי. ישראל היתה מיוצגת ביריד עליידי יעקב אגס ויוסל ברנר. הלן הציגה עצמה לאנשי הנהלת היריד כשליחתו של הצייר יוסל ברנר.

לאליעזר ורן לבדי נודע הדבר לימחרת. הם היו במבוכה. הם קנו להלן כרטיס-טיסה, ועוד באותו יום שלחו אותה בחזרה לישראל. הלן נסעה לבקר את אחותה יפית בישראלים לכמה ימים, וחזרה לתל-אביב.

גן-עדן עלי-אדמות

את בועז שרעבי הכירה הלן אצל חבר של בועז, היהלומן אהוד שמר. אחרי רומן קצר שהתנהל ביניהם סיפרה הלן לבועז שהיא בהריון, והם התחתנו. הלן הציגה לבועז לרהט את דירתה, ולקנות חפצים שונים לקראת הולדת התינוק, ובועז הפקיד את ניהול הבית בידי הלן.

אחרי חודשים מספר, כשביטנה של הלן לא תפחה, ולאחר שקנתה ריהוט יקר ובזיבוז כספים מרובים, הבין בועז כי הלן סידרה אותו. הוא ביקש להתייגרש ממנה, והגיש נגדה תביעת-גירור שיו, שבה ביקש להכריז עליה כ"מרדת" ולחייבה לקבל גט וגם לקבוע כי הלן אינה זכאית למוזנות. במקביל הגישה הלן תביעת-מוזנות נגד בועז על סך מיליון שקל. היא טענה אז, באמצעות פרקליטה, כי בועז הבטיח לה "הרים וגבעות", חיים מלאי תוכן ועניין, עושר ותפנוקים, וכי חייה עמו יהיו "גן-עדן עלי-אדמות".

לדבריה נמשך "גן-העדן" תקופה קצרה ביותר, ולאחר חודשים מספר חדל בועז לפרנסה וזנח אותה. לבדי שתה הטיל בית-המשפט המחוזי בתל-אביב עיקולים על דירתו של בועז כאפקה, על תכולתה וגם על הכספים שהגיעו לו בסכום של 10- מיליון שקל.

באמצעות בית-הדין הרבני בתל-אביב היא גם הוציאה נגדו צו-עיקובי-יצאיהמהארץ. היא טענה כי בועז מתכוון לברוח לארצות-הברית, שם שהה במשך שבע שנים, וכי אם לא ישוב ארצה תישאר הלן עגונה. בועז הסביר ברבנות שהוא מתכוון לנסוע להופעות לתקופה קצרה בלבד. הלן לא היתה מוכנה לקבל את ערבותו של האמרגן שלמה צת, אך הסכימה שהיא תהיה מוכנה להתיר לבועז לנסוע לסויר בארצות-הברית בתנאי שיפקיד ערבות הולמת, ובמקביל יוצא צו-עיקובי-יצאיהמהארץ נגד אמרגניו הערבים.

בית הדין הרבני הוציא צו-עיקובי-יצאיהמהארץ נגד בועז למשך שנה. באותם ימים חגגו מדור-הרכילות בעי-תונים. בכל יום סופר על מריבותיהם הבתל-יפוסקות של בנייהווג. המישט

התגורר בחיפה, שם גרה מישפחתה, למשך תקופה קצרה.

תמונות בשווי אלפי דולארים

הלן תמיר נולדה בחיפה. בזמן לימודיה בכית-הספר התיכון יצאה לבלות בערבים במועדון-לילה בשם טנונו. שנוהל על-ידי אחותה יפית, ביחד עם בעלה נרב.

הלן היתה קרובה מאוד לאחותה, ועזרה לה בימים שאחרי גירושה מבעלה. אז גם חזרה האחות בתשובה, ועבדה לגור בירושלים. יותר מאוחר התינתנה האחות באמצעות שידוך, והלן שמרה איתה על קשר הדוק.

הלן לא רצתה להתגייס לצבא. היא ראתה בשירות בצה"ל כיוזבו זמן. היא הצהירה שהיא בחורה שומרת-מצוות, דתית ואדוקה וקיבלה פטור מהצבא. היא החלה לבקר בתל-אביב לעיתים קרובות, והכירה את בעלה הראשון רפי מוזס, שהיה בעל משרד-תיירות. לאחר נישואיה עברו בנייהווג לגור בגיב-עתיים.

תפקיד עקרת-הבית לא היה לרוחה. היא השתעממה בבית, לא מצאה כל עניין משותף עם בעלה ולאחר שנתיים של מריבות, התגרשו.

הלן רצתה להיות אשת-קאריירה. היא שוכרה דירה בתל-אביב ועבדה כסוכנת-ביטוח. בתל-אביב חידשה את קשריה עם רן ואמונה לבדי.

רן לבדי היה מנהל בית סוה כן בחיפה והיה שותפו של גיסה, נרב בי-בית-יציקה. לבדי עבר לתל-אביב ויחד עם אליעזר, חותנו של יוסל ברנר, נר הצייר, פתחו גלריה בשם אסף בר-חוב גורדון בתל-אביב. הלן הציעה לזוג לבדי כי תמכור ותפיץ תמונות והדי-פטים של יוסל ברנר בגלריות שונות בארץ, תמורת אחוז מסויים מהמכירה. באחד מביקוריה הרבים בכפר-האמי-נים, עינייהווד, הכירה אמן דרוזי בשם המור אליקארה. אחיו של המור עבדא-לה (עובדיה) אליקארה חי בניו-יורק ומחזיק בית בעיירה. שני האחים הגי-עו לעינייהווד מהכפר דליית-אלי-כרמל. גם להם הציעה הלן לארגן תערו-כות-ציורים. הלן לקחה ממור ציורים בשווי של 12 אלף דולר, כדי למכור אותם "לאנשים שהיא מכירה". כך אמרה לו.

הלן מכרה את הציורים בתל-אביב במחיר של 3000 דולר ולחמור, ששאל אותה מה קורה עם התמונות, הודיעה שהיא נמצאת במשא ומתן עם האנשים וביתניים נמצאות התמונות אצלה.

כמה חודשים לא שמע ממור מהלן, ואז נודע לו, לגמרי במיקרה, כי תמור נותיה כבר נמכרו על-ידי הלן. הוא ניסה לאתר אותה, ונודע לו כי בשעות הבוקר היא נמצאת בגלריה אסף.

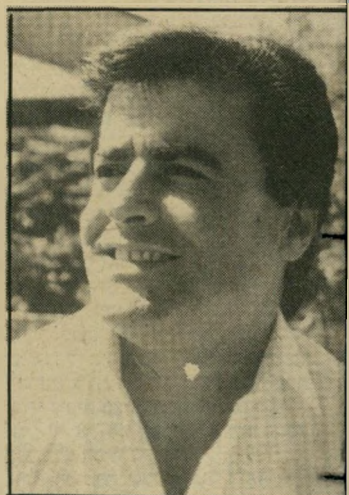
ממור הגיע לגלריה עם כמה קרובי-מישפחה מהכפר, מצא את הלן ודרש ממנה את התמונות או סכום של 12 אלף דולר תמורתן. הלן נבהלה מהאיו-מים, הבטיחה להחזיר את הכסף ונעל-מה.

זמרת מרגלית צנעני
לכנס במכות

זמר אלי עידן
על החשבון

זמר רובי חן
נס על החשבון

הצליחו לאתר אותה עד היום. הופעתה הנאה והמרשימה של הלן הצליחה להוליד שולל את קורבנותיה ולעורר אמון בדבריה. הלן הציגה את עצמה בשמות שונים. אחד השמות היה אילנה מוזס.

ב-1982 נעצרה הלן על-ידי מיש-טרת תל-אביב. כותרת, שהופיעה בעי-תון יומי, סיפרה על צעירה בשם אילנה מוזס, שנעצרה כחשודה בזנות. סופר שהצעירה שוחררה מצה"ל כדתי. בהמשך הודיעה סופר כי אילנה מר-זס, שהיתה סוכנת-ביטוח, ניהלה בית-בושת ברחוב אנכי-שפרוט בתל-אביב. חלק מלקוחותיה הכירה באמצעות משרד-שידוכים, ולקוחות אחרים הגי-עו בעיקבות היכרות אישית שנוצרה במהלך עבודתה כסוכנת-ביטוח. היא נהגה לגבות מלקוחותיה סכומים גבו-הים, תמורת קיום יחסי-מיני.

בחיפוש בדירתה נמצאו פירוור חי-שיש. היא שוחררה בערבות, וחזרה לי-

הביטוי. לדעת שופטים מלומדים, הוא מגן אף על פורנוגרפיה קשה ועל ריעות נלוות ונפסדות. שום עיתון לא יורשע בבית-מישפט אמריקאי, אם לא הוכח שפעל בזדון. כמעט ואי אפשר להרשיע שם עיתון בגלל דברים שפירסם על נושא מישור ציבורי.

אולי בארץ המצב כמעט הפוך. בכל אולם של בית-מישפט מוסיע העיתון כשידיו כבר לות מאחורי גבו. החוק הוא נגדו כמעט בכל מיקרה. השורש שטים מתייחסים כמעט בכל המקרים אל העיתונות בצורה המזכירה עדיין את המישטר הקולוניאלי.

(כתבתי לאיחית על היחס המחר של שופטים רבים כלפי העיתונות. יש לכך סיבות עמוקות, שלא כאן המקום לפרט. די לציין כי העובדה שכמעט בכל מישפט ימצא העיתון את עצמו במצב נחות).

שופטי ישראל קבעו את ההלכה כי אין הבדל בין עיתון, המשרת את הצד הבור, ובין יושבי-קרנות המפיצים רכר לות. אין לעיתון החובה לגלות מידע ולפרסמו. משמע: כל התפקיד הכביר של העיתונות במישור דמוקרטי אמיתי אינו קיים בישראל כחוק. בשנים האחרונות נעשה משנה לתור קון המצב על-ידי בית-המשפט העליון, אך זה עדיין רחוק מאוד מן המעמד הדרוש לעיתונות כדי למלא את חובתה הדמוקרטית.

רבה מאוד מידע אינו מתפרסם בארץ על-ידי העיתונות, מפאת אמתו של חוקל-העיתונות. הרבה מאוד מידע אינו מתפרסם בגלל הצנזורה. (בארצות-הברית אין צנזורה גם בעיתונות מלחמה).

הצנזורה הצבאית רשאית על פי חוק לסגור כל עיתון, בלי ציון נימוק. יש לו סמכות בלתי מוגבלת, וגם בגי"ץ אינו מסוגל להושיע.

העיתונות היומית קנתה לעצמה חסינות על-תנאי, בכך שמכרה את זכותה לחופש (ביטול הסמכות הריקט' טורית של הצנזורה) בנוי-העדרים של "הסכם" לשמירה על עצמה, תוך מתן גושפנקה למצב החוקי הקיים.

העובדה שסמכות דיקטטורית זו מופעלת על-ידי איש צבא, השייך להירארכיה הצבאית, מזכירה מישטרים חשודים כיום בעולם.

שני אמצעי-התיקשורת החשובים ביותר — הטלוויזיה והרדיו — אינם חופשיים אף להלכה. הם כפופים לחלוטין ובמישרין לשלטון הפוליטי, ומופעלים כיום בגלוי על-ידי עסקנים של מיליטנט-השליטון, חברי ממשלה הליכוד (אורי פורת) ומרכז מילפגת העבודה (אחרון הראל).

במשך זמן-מה הצטיינו מחד לקהילת-החשיפה של שני מבשרי רים אלה, אך תקופת-זוהר זו חלפה מזמן. לא נותר ממנה אלא זכר. כיום חוששים המלי וויזיה והרדיו בישראל כמל אחיהם בברית-המועצות, והם נמצאים במצב של התפוררות.

עוד דבר שאין לו ארע בעולם הדמוקרטי תתנת-שירות צבאית, המשדרת לאזרחים, והכפופה כולה לחסדיהם של גנרלים. כשאלה מעניקים לה מידה של חופש, היא חופשית. כשיחד

ליטו להקט את הכתבים, ההופש ייעל. נשאלת השאלה: מדוע אין העיתון הישראלי פועלת לשוני המצב המשיפטי הזה? מדוע אינה תובעת לחוק חוק-עיתונות דמוקרטי, אשר יבטיח את הזכות של כל אזרח לפרסם עיתון כתוב או משובד?

התשובה היא פשוטה ומבילה: עורב-העיתונות משובדים נעים שכל שינוי יכול להיות רק לרעה. אם תחליט הכנסת, חלר לה, לחוק חוק-עיתונות חדש, הוא יחמיר את המצב עוד יותר, בגלל עוינות העמוקה של רבים מהבריה-הכנסת לתפי קיד התיקשורת.

ל ש גורם נוסף לריכוזי חופש-העיתונות בארץ, שאין מדברים עליו בקול רם.

העיתונות תלויה במודעות. אין לה קיום כלכלי בלעדית. המודעות ניתנת על-ידי סיכנה קטנה של בעלים ומנהלים של חברות גדולות. אלה אמורים לפעול על פי אמות-מידה לכלליות שהורות, אבל גם הם רק בני-אדם, הפועלים על פי ריעור תיהם, אמונותיהם וריגשותיהם.

כיום ניתנות המודעות היסחריות לעיתונים הנמצאים בתוך הקונסנזוס, תוך החרמת עיתונים הקיימים, מחוץ לקונסנזוס. זוהי צנזורה חמורה מאין במדה, מסוכנת מי כמה מפני שהיא מופעלת לעיתים קרובות, בצורה בלתי-מודעת.

העולם הזה הפך — בעל כורחו — דוגמה קלאסית להפעלת צנזורה זו. כיום מבחינים הכל את מילחמת-היחיד של העולם הזה בשנות ה-50 למען חופש-העיתונות, למען זכויות-האזרח, נגד השחיתות והשורה. מרחק-הזמן מאפשר גם לאויבים לשעבר לראות כי הם חשיבות פועלת-לו. אולם בכל התקופה היא היה קיים חרם כלכלי וטואלי על העולם הזה. המשק הממשלתי, הסוכנות, ההסתר רותי והעירונ, וגם חלק מכריע של המשק הפרטי, החרים את את העולם הזה, שעצם קיומו היה נתון לאיחית סכנה.

עם הליברליזציה החלקית של שנות ה-60 וה-70 השתפר המצב, והצנזורה הזאת נחלשה. אולם בשנים האחרונות התחרי המצב שוב, ובצורה קיצונית. קיימת כיום צנזורה חמורה, ולעיתים קרובות גם מודעת ומכוונת, המופעלת באמצעים כלכליים.

מצב זה, שלא יתואר כחברה דמוקרטית אמיתית, די בו בשלעצמו כדי להעמיד בסכנה את העיתונות החופשית. כאשר מתלהטים הרגשות בעיתונות, חירום, כמו בימי האינתיפאדה, סכנה זו גוברת עוד יותר.

ל אור כל אלה, האם יש בישראל חופש-עיתונות אמיתי? יש חופש-עיתונות על-תנאי.

התנאי הוא שהחופש יופעל במסגרת הקונסנזוס, ושהוא נסכל על-ידי השליטון.

חופש-עיתונות על-תנאי אינו חופש-עיתונות כלל.

ומכאן:

אין חופש-עיתונות, אבל יש עיתונות חופשית.

אין סתירה בין שני הדברים. עיתונות חופשית יכולה להתקיים כל עוד השליטון סובל אותה. אך כאשר קיום העיתונות החופשית תלוי בנכונותה של הצעה שתלווה את חופש-העיתונות.

מבין שחופש-העיתונות הוא חלק ממסגרת רחבה יותר — הדמוקרטיה. בלי חופש-עיתונות אין דמוקרטיה. בלי דמוקרטיה, אין חופש-עיתונות.

הדמוקרטיה הישראלית תלויה על בלימה, מפני שחלק גדול של הציבור חלק גדול של השליטון אינם רואים בה ערך עליון. יש המשלמים לה מס שפתיים. יש הרואים בה מותרות, ואולי גם מיסוד שכדאי לסבול אותו — עד לגבול מסוים.

יש לשנן זאת שוב ושוב: חופש-העיתונות אינו רכושם של העיתונים והעיתונאים.

חופש-העיתונות אינו קיים למען העיתונאים, אלא למען האזרחים. במקום שיש חופש-עיתונות, יש דמוקרטיה. ובמקום שחופש-העיתונות נעלם נכתיחת או באופן הדרגתי — נפתחת הדרך לפני הדיקטטורה.

כל עוד מניח מחלקי-העיתונות נים השכס-בבוקר את העיתון החופשי בתיבת-הדואר שלו, יכול האזרח להיות בטוח שלא יתעורר בלילה לשמע המהלך מות של קתות-הרובים על דלת דירתו.

עד כאן סיפורי של סביון.

מים על

הראש

ל אחר שערוריית הגירושין עד בה הלן את ביתו של בועז, ועברה להתגורר אצל רופא קשיש בשיכון למר. בערכים נהגה לצאת לבנות במעונו-דלילה לבדה. באריאנה הכירה את זוהר ארגוב ו'ל.

זוהר היה במצב בריאותי ירוד, והלן הסבירה לו שהוא רוצה לעזור לו להירגמל מסמים, וכי היא מעוניינת לטפל בו. זוהר האמין לה ויחד עברו לגור ב'דירה מרווחת בגבול יפריהיים.

אנש מחלקה-סמים היו אורחים קבועים בדירה ובאחת מהפשיטות עצרו את הלן, לאחר שמצאו תחבית חשית בארנק. לאחר ששחררה מהמעצר התראינה בעיתונים וסיפרה על העוזה שנתנה לזוהר, דבר שהיה רחוק מלהיות אמת.

באותה תקופה הגיע לידיה שבה גרה הלן עם זוהר ארגוב בנסיבות מאוד מכילות: באתי לשם יחד עם גברי מזור, איש יחסי-הציבור והיועץ האמנותי של ירדנה ארזי, שטיילפן אלי, כולו נסער, ממשרדו של מיקי פלד. ושאל אם אני מכירה את הלן תמיר. כשעניתי בחיוב, סיפר לי כי הלן לקחה המחאות שהיו שייכות למישר, ונעלמה. גברי ביקש שאדבר עם מיקי פלד בעצמו.

סיפר פלד: יום אחד הגיעה אלי בחורה נחמדה מאוד, והציגה עצמה כעיתונאית מי להיטון. שהכירה אותי בעיקבות הפס' מינר. לא זכרתי אותה. אחר-כך סיפרה לי כי היא אשת-לשעבר של בועז שרעבי ונפגשו בלילה של אילנית. גם את הפרט הזה לא זכרתי.

היא סיפרה לי שהיא מיוודת עם זוהר ארגוב, והציבה לעצמה אתגר לג' מול אותו מסמים ולעזור לו להפיק תיק ל'ט. היא הביאה איתה קסטות של ארגוב, ואני גיליתי בקול של זוהר ארגוב פוטנציאל עצום.

היא הסבירה לי שפנתה דווקא אלי ואל גברי מזור, שיום בזמן את הבאתה של ריקבה זוהר לארץ, כדי להשתתף בפסטינל והופעתה זכתה להצלחה אדירה. אני היי-הרגשתי מהרצוץ, וראיתי בשיקומו של זוהר ארגוב אתגר. זוהר בא למישר ביד עם הלן, ויחד נסענו כולנו לקיבו של הבאבא-סאלי המנות, ואחר-כך בקיבו של באבא ברוך, כדי לקבל ברכה על המים. באבא ברוך יצק מים על ראשו של זוהר, ובין אותו כדי שייגמל מהסמים. זוהר האמין בברכה.

הצעתי לזוהר שיעזוב את הסביבה שבה הוא חי, והעברתי אותו לבית-מלון ביתר עם אחות צמודה. היילנו ישיבות והתייעצויות והיינו בקשר יומיים-גברי מזור חיפש שירים חדשים ורצינו לצאת עם תקליט בגרול.

הלן הציעה שתלווה את זוהר להר פעות, תראג שיעי בזמן ותטפל בו. נתתי לה מיכת-הסמכה בתור מלווה, והיא הייתה אמורה לשלם 17% וחצי מהעמלה על הופעותיו של זוהר.

הלן הופיעה בכל יום במישר, ר' התחילו לקרות דברים מוזרים. באחת הפעמים נעלם לאחת הפקידות ארנק עם כסף ומסמכים. הארנק נמצא כע' בור כמה ימים ביפו, כשהוא ריק מכל. את המסמכים השאירו. המישרה טילפנה אלי למישר, והודיעה שהארי נק נמצא.

בתאום ראיתי בכמה עיתונים מודעה שפורסמה על-ידי מישר-פירסום שיתנו עזרת, ובה הופיע מיספר הטלפון של הלן עם תמונה של זוהר ארגוב, לתאום הפעות. שאלתי את הגרפיקאי לפשר המודעה, והוא אמר לי שהלן הומינה אותה. מיד ביקשתי לבטל את המודעה, אבל למרות הביטול היא הופיעה שוב ושוב.

חובות
לנהגי מוניות

לן התחילה לארגן לזוהר הופעות מאחורי גבי. נסעה איתו וגבי

תה את הכספים המגיעים למישר. היא גם אירגנה לו הופעות פרטיות בימים שהיו לה התחייבות שאורגנו באמצעות המישר. זוהר לא הופיע להופעות שאירגנה לו, ואני נאלצתי לשלם פ' צויים.

הלן לקחה גם המחאות והחזיקה אותן אצלה. לא הצלחתי להשיג אותה, היא התחמקה ממני. לא רציתי לעשות מזה עניין ולתבוע אותה. זה לא היה מוסף כבוד למישר. לכן ויתרתי על הכסף וביקשתי מגברי שישתדל להשיג ממנה את המחאות.

עד כאן סיפורי של פלד. גברי מזור הגיע אלי וביחד נסענו להלן. ביקש שאשכנע אותה לה' שוב את המחאות. בדרך ליפריהיים סיפר לי גברי, כי הלן סיכנה אותו עם כמה ומרי-קסטות, כשהציגה עצמה כי שותפתו, וגבתה מכל אחד מהם סכום של 1000 דולר, כשהיא מספרת שמחצית הכסף נמסר לגברי, שלא ידע כמה מדובר.

אחר מהמרים, רובי חן, פנה אל הלן, כדי שתחזיר לו את הכסף, לאחר שנודע מפי גברי שאין לו כל קשר איתה, אך היא המשיכה להשתמש בשמו של גברי מזור.

היא פנתה גם לאלני עידן, זמר ש' פגשה באריאנה. שם הופיע זוהר, והבי' טיחה לו יחסי-ציבור. היא ביקשה 1000 דולר מ'פרידל.

הוא שאל אותה מדוע כל-כך הרבה כסף, ושאל אם היא צריכה לקנות חומ' ריינג'י. הלן הוריעה על שתשלום זה מיועד לגברי מזור. עידן אמר לי שת' חיל לעבוד, ואחר כך תקבל את המגיע לה.

כשגברי ואני הגענו לדירתם של הלן וזוהר, שכב זוהר ללא הכרה באחד החדרים. הלן שמחה לראות אותי, וסיפ' רה לי כי היא מאוד מצליחה בענייני ארגונות, וכי זוהר נגמל מסמים, אבל "הוא קצת עייף". ביקשתי שתחזיר לי גברי את המחאות, והיא לא זכרה' איפה הן. היא אמרה שתחפש אותם יותר מאוחר, ותודיע לי מה קורה.

אמרתי לה שאנחנו מעדיפים ל'ח' כות, ויש לנו זמן לשבת אצלה עד למחרת היום, עד שתמצא את ההמ' אות. לאחר שפתיים נמאס לה, כנר' את, והיא הביאה את חמש המחאות, ומסרה אותן לגברי.

היא ביקשה ממני לפרסם אותה ב' עיתון בתור אשת יחסי-ציבור ומארגנת מופעים. חזרתי אליה כעבור יומיים, ישבתי איתה שעות מיספר, והיא סיפ' רה לי על הצלחותיה. במשך השעות שישבתי איתה התרפקו על הדלת שני סטורייסמים, שאיימו עליה ברחו, אם לא תחזיר להם את החוב שהיא חייבת להם.

כשטיילפנתי לתחת-המוניות הקרוב' בה, לא הסכים אף נהג אחד להגיע. כש' שאלתי את מנהל-התחנה לסיבה, הוא הסביר לי שהיא חייבת לכמה נהגים סכומי-כסף גדולים, והם מתכוננים לה' בוע אותה. היא נהגה לשכור מוניות למשך ימים שלמים, נסעה לחיפה ולירושלים ללא שילמה להם. היו כאלה שאיימו עליה, ללא כל תוצאה.

שוחחתי עם כמה זמרים ושמעתי על עלילותיה. סיפרתי לה זאת והיא ביק' שה ממני לא לכתוב עליה בשום אופן. היא הסבירה לי כי אביה אדם חולה ואם יקרא עליה דברים שליליים בעיתון, הוא עלול לקבל התקלבל. קבעתי איתה עוד פגישה והיא נעלמה.

לקרוע אותה ממכות

ל ניה גרתי כי אני נמצא בקשרים עם הלן, ביקשה לפגוש אותי וסיפרה את קורותיה עם הלן באותם הימים. מרגלית הגיעה לפגישה נסערת כולה.

וכך סיפרה: לפני כחודשים יצא התקליט ה' ראשון שלי ונר' שובה אלי. המפיק ניסים ברחיים קנה ממני את המסטר. היינו מוידדים והוא מאוד רצה ש' אצליה. באחד הימים סיפר לי שהכניס אשת יחסי-ציבור בשם הלן למישר ש' ש' הוא סיפר שהלן היא חברתו של

זוהר ארגוב, והיא עוזרת לו. הלן התקשרה אלי ואמרה שהיא תס' גור לו הופעות ותיקח את מה שמגיע לה, מה שמקובל עלי. לא ריברנו על פרטים. לא הכרתי אותה, אבל מקובל אצלנו שמי שמסדר הופעות מקבל אחוזים.

אחרי כמה ימים טילפנה ואמרה ש' סידרה לי להופיע במעונו הובבה ב'ר' רך חיפה. היא נתנה לי לוח-הופעות, ואמרה שישלמו לי במעונו, כרגיל. מקובל לא לקחת כסף בערב הראשון של ההופעה, אלא אם כן זוהי הופעה חריפה-עמית. הופעות במעונו הובבה, וכשהלחתי הביתה, לאחר ההופעה, אמר לי בעל המקום: "זה בסדר". לא הבנתי למה.

בפעם השניה והשלישית, שוב שאלו אותי אם הלן בסדר, ולאחר ההופעה הרביעית ניגש אלי בעל-המועונו, ש' הבין שהמבטים שלי קצת מעוררים תמיהה ושאל: "הלן לא נתנה לך את הכסף? הרי שילמנו לה הכל". לא עניי תי. הייתי במבוכה.

בתקופה שהופעתי בבובה, סידרה לי הלן עוד הופעות במקומות אחרים, אבל לא יצא לי לפגוש בה, והיא הייתה מתחמקת ממני. בסוף הבנתי שנפלתי בפח. הלן גנבה לי את הכסף שלי.

כשסיפרתי לחברים שלי מה שקרה לי, אמרו לי שאשכח מהכסף, כי הלן נוכלת ורומתה כבר הרבה אמנים. זה הרתיח את דמי. יש לי ילד קטן, וכל היציאות היו כרוכות בחוצות לבייבי-סיטר. אמרתי שאם אתפוס אותה אקרא אותה ממכות. רציתי רק לפגוש אותה. אמרו לי שהיא גרה בבתי-מלון יק' רים, והבנתי שזה על חשבונ' רתחתי מוע.

היה לי יריד טוב שעבר במישר טל' הפקות. אצל ניסים ב'חיים, וביקשתי ממנו שידוע לי מיד כשהלן תגיע ל' מישר. יכילתי ללפון כעבור כמה ימים, ונאמר לי שהלן במישר, ושי' אבוא במהירות לסגור איתה את החש' בון.

הרתי למישר באוטו שלי במהי' רות-שיא. רציתי לקרוע אותה לגוים. כשנכנסתי למישר והלן ראתה אותי החזירה וקיבלה הלם.

אמרתי לה: "אם את לא מחזירה לי את הכסף שלי מיד, נמך בראשך. אני לא אלך למישרה, איפה שממילא מכירים אותך, ועלי כולם צוחקים מהברנוה. אני אפוצץ אותך! אני לא הגבר' שששית מהם צחוק.

"תני לי עכשיו את הכסף, עם ריבית וקנס על העלון שנגרמתי ל'י. התק' רבתי אליה ורציתי להכניס לה אגרוף, אבל הברכים במישר תפסו אותי וניסו להרגיע אותי. הייתה המולה אימה והלן עמרה בצד ואמרה לי: "כפרה מרגול, לא מתאים לך לדבר ככה".

אמרתי לה: "נכון, לא לא מתאים לדבר ככה, אבל גם לא מתאים לי שניגבנו לי את הכסף". הגבר' המשיכו להחזיק אותי ונבהלו ממני. בסוף לקח אותי ניסים הצידה, הוציא כסף מכיסו, ונתן לי את מה שהגיע לי. היא ישבה בצד ולא התערבה יותר.

גולל הבחנות של הסיפור היתה של- אחר כחודש הלן התקשרה אלי, כאילו כלום לא קרה ואמרה לי: "כפרה, את פנויה ב'11 בחודש להופעה?" אמרתי לה שאני לא פנויה כללום. מאז לא ראיתי אותה.

עד כאן מרגלית צנעני. הלן תמיר נעלמה מהאופק לתקופה של כמה חודשים. עד לפני כחצי שנה סיפרה על תוכניותיה להפוך לזמרת. סיפרה שאהוד מנור כתב עבורה כמה שירים.

צילצילתי לאהוד מנור וסיפרתי לו על תוכניותיה של הלן, ושאלתי אם יש שמץ של אמת בדבריה. אהוד מנור היה מופתע, וענה כי מעולם לא היה לו קשר עם הלן תמיר, וכי היא מעולם לא פנתה אליו.

המישרה הביאה את הלן לפני שופט, והיא נעצרה ל-10 ימים, כדי שורה בניהול בית-בשבת שנוה' שאנ בחיפה. הלן ביקשה מהשופט לשלוח אותה להסתכלות פסיכיאטרית, והשופט נע' נה לבקשתה.

היילום הזה

גרושתו של
בועז שרעבי חשודה
בזנות ובמירמה וטוענת:

"אני"

מסוממת!"

הלו
תמיר

חברתו הקטינה של החשוד ברצח רוזי רוזאנס:

"הייתי מתאבדת!"

..בורה"

